ΑΓΩΝΑΣ

"Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως" (Α΄Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΒ΄ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 250-251 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΑΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΜΑΡΤΙΟΣ- ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

ΑΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΤΑΦΗ, ΑΝΕΣΤΗ ΚΑΙ ΑΝΕΛΗΦΘΗ

Απέθανε: Ποιος; Ο κατελθών εκ του Ουρανού, ο Υιός του Θεού Πατρός, ο «*εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου*», Θεάνθρωπος

συνεχίζεται στη σελ. 4

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η καταδικαστική απόφαση του Πιλάτου για τον Ιησού Χριστό βρέθηκε στην πόλη Ακυλλία

συνεχίζεται στη σελ. 4

ΓΙΑΤΙ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΥΜΕ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ; σελ.5

ΚΑΚΟΔΟΞΗ "ΣΥΝΟΔΟ" ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΤΟ 2016

- ΛΟΓΟΣ ΣΤΗΡΙΓΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)

Δ΄. Η θέσις της Ορθοδόξου Εκκλησίας έναντι των αιρετικών.

Είναι εξαιρετικώς σημαντική και απαραίτητη για την κατανόηση του εν λόγω θέμα-

συνεχίζεται στη σελ. 6

ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΤΑΚΤΩΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝΤΑΣ σελ.6

Γιορτή 25ης Μαρτίου

του Πάνου Ανάργυρου

Σήμερα παραμονή 25ης Μαρτίου, βοηθήστε με ν' ανοίξω ένα παράθυρο στο χρόνο...

Χώμα ελληνικό, κι ας άλλαξε κάποτε χέρια στους χρόνους που πέρασαν. Τούτο το χώμα, τούτη η θάλασσα, τούτος ο ουρανός μια αδιάσπαστη ενότητα: η ΕΛΛΑΔΑ μέσα στους αιώ-

συνεχίζεται στη σελ. 9

ΨΑΛΤΙΚΑ

- ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ !
- ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ;;;
- ΑΣ ΟΨΟΝΤΑΙ
- Ο ΑΒΒΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ... Ο ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ
- ΕΠΕΣΑΝ ΣΑΝ ΤΑ ΤΣΑΚΑΛΙΑ

σελ. 15,16

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

(Οι ανέντιμοι της Εκκλησίας τα πούλησαν ΕΥΤΥΧΩΣ Υπάρχουν έντιμοι Δικαστές και τα έσωσαν)

συνεχίζεται στις σελ. 8-9

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

Α) Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Β) ΕΡΙΞΑΝ ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Γ) "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ"

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟ ΠΛΟΙΟ

Δ) ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ!

Ε) ΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΣΙΡΙΑΛ, ΤΕΛΟΣ

συνεχίζεται στη σελ.3

Η ΕΛΛΑΔΑ έφθανε μέχρι τα ΣΚΟΠΙΑ

Στο άρθρο μας του μηνός Ιανουαρίου 2018 «Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΑΔΑ», με την σύντομη ιστορική αναδρομή που κάναμε καταδείξαμε, ότι το θέμα δεν είναι η ονοματολογία, αλλά πίσω κρύβονται άλλοι λόγοι και άλλα συμφέροντα και ιδεολογήματα.

Σήμερα θα σας γνωρίσουμε άγνωστες πόλεις και μνημεία με ελληνικά ονόματα και Έλληνες κατοίκους από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η Ομόσπονδη Γιουγκοσλαβία γνωρίζοντας πριν από το β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τη φυλετική ανομοιογένεια του κράτους των Σκοπίων, τις βουλγαρικές βλέψεις επί του

εδαφικού αυτού διαμερίσματος και τις αντίστοιχες αλβανικές διαθέσεις *(ως αποτελούν το 1/3 του πληθυσμού)* άρχισε να καταστρώνει τα δικά της σχέδια.

Μόνο η Ελλάδα δεν εκμεταλλεύτηκε την περίπτωση της Ελληνικότητας ολόκληρου του μέχρι των Σκοπίων χώρου, όπου από αιώνες ανθούσαν ελληνικοί πληθυσμοί.

Ο Πρόεδρος της Γιουγκοσλαβίας Τίτο επινόησε να ονομάσει το κρατίδιο αυτό "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" γιατί απέβλεπε στην επέκτασή του επί της Ελληνικής Μακεδο-

συνεχίζεται στις σελ. 2

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ – Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

Με λύπη επανερχόμαστε στον Μητροπολίτη Αλκαλοχωρίου Κρήτης κ. Ανδρέα, μετά το άρθρο του 11-3-2018 στην εφ. «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ». Διότι δεν είναι ανεκτό, ούτε παραδεκτό, απο ανθρώπους που έχουν τάξει την ύπαρξή τους στη διακονία των θείων προσταγμάτων, και που τα σκιάζει η παρουσία του Θεού, να αποτολμούν τέτοια σκόπιμη παραπληροφόρηση).

συνεχίζεται στις σελ.10, 11, 12,13, 14

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 2953

Η Εγκύκλιος αυτή υπογράφηκε απο το Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια τον Ιούνιο του 1828 . Την χαρακτήρισε μυστική εγκύκλιο και περιγράφει τις καταστρεπτικές ενέργειες των Μυστικών Εταιρειών (δηλ. της Μασονίας). Ορίζει και νομοθετεί οτι κανείς Δημόσιος υπάλληλος δεν μπορεί να είναι μέλος αυτών των εταιρειών αν θέλει να συνεχίσει να είναι υπάλληλος του κράτους.

νίας του Αιγαίου.

Κατά την απογραφή του 1941 από τους Γερμανούς κατακτητές όλος ο μακεδονικός αυτός χώρος βρέθηκε να έχει 800.000 πληθυσμό του οποίου το 12% αποτελούσαν Έλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί δηλαδή 100.000 κάτοικοι.

Η απογραφή του 1951 μας δίνει 158.000 ελληνικό στοιχείο. Κατά τις δύο δε απογραφές του 1961 και 1971 δεν έχουμε καθαρή εικόνα για τον ελληνικό πληθυσμό!

Κάπως το πράγμα ξεκαθαρίζει η απογραφή το 1991 που δήλωσε ότι έχει ελληνική εθνική συνείδηση το 12 έως 18%, δηλαδή περίπου 250.000 κάτοικοι.

Μια μεγάλη έρευνα έκανε το Ελβετικό Ινστιτούτο Γενετικής "IGENEA" επί 10 χρόνια χρησιμοποιώντας εκτενή βιβλιογραφία 500 περίπου, επιστημονικών πηγών και σύγχρονες επιστημονικές μεθόδους, η οποία δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 2010, ακολούθησε το 2014 και επανήλθε το 2017 σε όλα τα ΜΜΕ των Σκοπίων, προκαλώντας μεγάλη αίσθηση σε βαθμό να ψάχνουν να βρουν **"ποιοι, τελικά, είναι οι κάτοικοι των Σκοπίων"!**

Σύμφωνα λοιπόν με την έρευνα του IGENEA το 15% των Σκοπιανών είναι Έλληνες στο DNA τους! Δηλαδή 300.000 Έλληνες σε 2 εκ. κατοίκους.

Υπάρχει συνεπώς σήμερα, αναντίρρητα, ελληνισμός στα Σκόπια, γεγονός που δεν πρέπει να μας διαφεύγει αλλά να αποτελεί τον πρώτο στόχο μας και να προβάλλεται παντοειδώς.

Αλλά ενώ υπάρχει ισχυρή ελληνική μειονότητα στα Σκόπια, η Ελλάδα ουδέποτε έθεσε αλυτρωτικό θέμα στο γειτονικό κράτος.

Και επειδή η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, θα πρέπει η Ελλάδα να καταστήσει σαφές στην γείτονα ότι το 15% του πληθυσμού της αποτελείται από κατοίκους που ιστορικά είναι συνδεδεμένοι με την Ελλάδα και έχουν ελληνική εθνική συνείδηση.

Σε δεύτερη ενέργεια πρέπει να εκτυπωθούν χάρτες με τις ελληνικές πόλεις και τα τοπωνύμια από τις γραμμές των συνόρων μέχρι το ύψος των Σκοπίων. Αυτό θα αποτελεί την καλύτερη απάντηση στους χάρτες των Σκοπιανών, οι οποίοι έχουν εμποτίσει τον λαό τους με αλυτρωτικά αισθήματα και με χάρτες που εκτείνουν την επικράτειά τους μέχρι την Λάρισα!!!

ΠΟΛΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Το ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ:

«Νύχτα μπήκαμε στο Μοναστήρι... Είναι μια μεγάλη πολιτεία σερβική, που οι κάτοικοί της είναι Έλληνες... Μιλάνε ψιθυριστά, περπατάνε τρομαγμένα...» (Στ. Μυριβήλης, "Η ζωή εν τάφω").

Η σύσταση του πληθυσμού κατά την Οθωμανική εποχή ήταν πολυεθνική, όπου κατοικούσαν Έλληνες, Βούλγαροι, Οθωμανοί ποικίλων εθνοτήτων. Θρησκευτικά ήταν χριστιανοί, ορθόδοξοι, ελάχιστοι ουνίτες, διαμαρτυρόμενοι, εβραίοι και μουσουλμάνοι.

Στα τέλη του 19ου αιώνα, ο περιηγητής Victor Berar να πως περιγράφει το Μοναστήρι: «**Στη χριστιανική συνοικία του Μοναστηριού είναι αδύνατο να μη νιώσεις τον Έλληνα σε κάθε σου βήμα. Τα μεγάλα τετράγωνα σπίτια με τις τσίγκινες στέγες, τα παράθυρα και τα τζάμια, τα bow-windows, τα πέτρινα μπαλκόνια φανερώνουν με την πρώτη ματιά την αγάπη του Έλληνα για τον ήλιο και το φως. Έτσι είναι χτισμένη και η παραλία της Σμύρνης, έτσι και οι πλατείες της Αθήνας...**».

Την ονομασία του πήρε εξαιτίας ενός μοναστηριού που υπήρχε κοντά και ήταν η έδρα του μητροπολίτη Πελαγονίας και Άνω Μακεδονίας.

Το 1830 η πόλη αριθμούσε 25.000 κατοίκους, εκ των οποίων τα 2/3 ήταν Έλληνες, κυρίως βλαχόφωνοι. Το 1870 έχει μετατραπεί ως το σημαντικότερο ελληνικό πολιτικό κέντρο.

Η οθωμανική απογραφή του 1910 αναφέρει πληθυσμό 40.000 ατόμων, ενώ η ελληνική Μητρόπολη το 1912 τους ανεβάζει στα 43.000 άτομα.

Στις 5 Νοεμβρίου του 1912 καταλαμβάνεται από τα σερβικά στρατεύματα. Από τότε αρχίζει ένας άγριος διωγμός και καταπίεση. Άλλαξε ριζικά η φυσιογνωμία της πόλης. Υπολογίζεται ότι έως το 1935 είχαν εγκατασταθεί στην περιοχή 19.000 οικογένειες Σέρβων και Βόσνιων, ενώ περισσότερες από 8.000 ελληνικές κατοικίες δημεύτηκαν προς όφελος των εποίκων. Το 1923 κλείνουν το προξενείο, το 1924 απαγορεύεται η ελληνική γλώσσα σε δημόσιους χώρους και οι ελληνικές επιγραφές στα καταστήματα. Και πέντε χρόνια αργότερα κλείνουν όλα τα ελληνικά σχολεία.

Χιλιάδες έλληνες πήραν το δρόμο της προσφυγιάς, καταφεύγοντας στην Ελλάδα.

ΣΤΡΩΜΝΙΤΣΑ:

Εδώ στην αρχαιότητα υπήρχε η ελληνική πόλη Αστραίον. Στη ρωμαϊκή και βυζαντινή περίοδο την συναντούμε ως Τιβεριούπολη, όπου μαρτύρησαν το 362, επί Ιουλιανού, οι "**δεκαπέντε μάρτυρες**". Επικεφαλής των δεκαπέντε αυτών μαρτύρων ήταν ο πρώτος επίσκοπος της Στρώμνιτσας και μέλος της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου.

Με βάση την οθωμανική στατιστική του 1905, εδώ κατοικούσαν 5.617 Έλληνες Ορθόδοξοι, 4.138 μουσουλμάνοι, 1.110 Βούλγαροι και 720 Εβραίοι.

Στις 24 Ιουνίου του 1913 ελευθερώθηκαν από τον ελληνικό στρατό, αλλά με την Συνθήκη του Βουκουρεστίου, περνάει οριστικά στο σερβικό έλεγχο. Αναγκάστηκαν να φύγουν. Όσοι απόμειναν υπέστησαν τη σερβική πολιτική εκσλαβισμού. Το 1925 έκλεισαν τα εναπομείναντα ελληνικά σχολεία. Στην απογραφή του 1945 δεν αναφέρεται κανείς Έλληνες στην πόλη.

ΟΧΡΙΔΑ ή ΑΧΡΙΔΑ:

Η πόλη Αχρίδα βρίσκεται πάνω στα ερείπια της αρχαίας ελληνικής πόλης Λυχνιδίου, που η ίδρυσή της τοποθετείται στον 6ο αιώνα π.Χ. στα δε βυζαντινά χρόνια τη συναντάμε ως Ιουστινιανή. Το όνομα Οχρίδα εμφανίζεται το 10ο αιώνα.

Στα μέσα του 19ου αιώνα την συναντάμε ως Αχρίδα και είναι ένα μεγάλο ελληνικό κέντρο. Ο Γερμανός Hermann Wender την ονομάζει «**ακρόπολη του ελληνισμού**». Ο Τσέχος καθηγητής Ιστορίας και υπουργός Παιδείας του Βουλγαρικού κράτους Constantin Jizecek γράφει: «Η Αχρίδα ήταν από τον 12ο αιώνα προμαχώνας του ελληνισμού στη Μακεδονία». Ο δε Γάλλος συγγραφέας Victor Berard, μας πληροφορεί: «**Το 1850 οι Έλληνες της Αχρίδας ήσαν πολύ πλούσιοι. Είχαν εις χείρας των ένα μέγα εμπόριον γουναρικών... Το σχολείο ήταν ελληνικό και οι ιατροί Αθηναίοι ή Έλληνες στην ψυχή. Οι νέοι μετέβαιναν στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών, ουδείς ωμίλει την Βουλγαρικήν».**

Κι εδώ, σύμφωνα με ελληνικές στατιστικές, το 1913 άρχισε η σταδιακή συρρίκνωση της ελληνικής κοινότητας.

ΚΡΟΥΣΟΒΟ:

Το όνομα προέρχεται από το μακεδονικό όνομα «Κρούσος». Η κοινότητα του Κρούσοβο ήταν μια από τις ανθούσες του βορειομακεδονικού χώρου. Πληθυσμιακά το 1856 αριθμούσε 18.000 κατοίκους, κυρίως βλαχόφωνους Έλληνες και ελάχιστους Αλβανούς και Βούλγαρους. Το 1903, λίγο πριν την καταστροφή, στο Κρούσοβο κατοικούσαν 8.000 βλαχόφωνοι Έλληνες.

Την 20η Ιουλίου 1903 άρχισε η εξέγερση με επιθέσεις των Βουλγάρων κομιτατζήδων κατά οθωμανικών στρατιωτικών στόχων. Σύντομα, η εξέγερση κατεστάλη και οι Οθωμανοί με τον επικεφαλής Μπαχτιάρ Πασά μπήκαν στο Κρούσοβο και άρχισαν τις σφαγές και τις καταστροφές. Κατεστράφη σχεδόν όλη η Ελληνική συνοικία, ενώ η Βουλγαρική διασώθηκε. Πυρπολήθηκαν 366 σπίτια και 203 καταστήματα ελληνικά. Το βλαχόφωνο ελληνικό στοιχείο μειώθηκε κατά πολύ και έφθασε τα 5.400 άτομα, ενώ αυξήθηκαν οι Βούλγαροι εξαρχικοί στους 2.160 και οι ρουμανίζοντες βλάχοι στους 650.

ΓΕΥΓΕΛΗ:

Η πόλη είναι χτισμένη στη θέση της αρχαίας Ειδομένης. Βρίσκεται πολύ κοντά στα ελληνικά Σύνορα. Μετά την Επανάσταση του 1821, η Οθωμανική διοίκηση μετέφερε από την Ανατολία μουσουλμάνους για να δημιουργήσει δικούς της πληθυσμιακούς θύλακες. Η οθωμανική απογραφή του 1902 έδειξε ότι: Στη Γευγελή με τα 25 χωριά της κατοικούσαν 17.700 Έλληνες Ορθόδοξοι, 17.500 μουσουλμάνοι και 8.100 Βούλγαροι εξαρχικοί.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, λόγω της οικονομικής ευμάρειας είχαν ιδρυθεί ευαγή ιδρύματα και φιλανθρωπικές οργανώσεις. Στην πόλη λειτουργούσαν 5 ελληνικά σχολεία, 1 οθωμανικό και 1 Βουλγαρικό.

Η κατάληψη από τους Σέρβους σηματοδότησε το τέλος της ακμής της. Το 1947 οι αρχές εκτόπισαν τους Σαρακατσάνους σε απόσταση 160 χιλιομέτρων, από τα σύνορα. Ήταν ποινικό αδίκημα όποιος πλησίαζε τα σύνορα. Το 1963-68, περίπου, 4.000 Σαρακατσάνοι, εκδιώχτηκαν από τον Τίτο και εγκαταστάθηκαν στο Νέο Κορδελιό Θεσσαλονίκης.

ΜΕΓΑΡΟΒΟ:

Είναι μία αμιγώς ελληνική κωμόπολη, που κατοικούνταν αποκλειστικά από βλαχόφωνους Έλληνες.

Οι κάτοικοι σε επιστολή τους – 12 Ιουνίου 1907 – περιγράφουν τους κινδύνους που παρουσιάστηκαν με την εμφάνιση του σέρβικου και βουλγάρικου εθνικισμού:

«Η δική μας κοινότητα θεωρεί ιερό της καθήκον να ενώσει μαζί με των άλλων αδελφών μας και τις δικές μας διαμαρτυρίες... Λεγόμαστε Βλάχοι... Ήμασταν και θα είμαστε Έλληνες...» (ακολουθούν οι υπογραφές των 102 οικογενειών και των Ιερέων).

Η επιστολή δε των προκρίτων αναφέρει: «**Προφανούς πανταχόθεν επαπειλούντος τα πατρώα και πάτρια ημών κινδύνου καιδη από των εντεύθεν και εκείθεν του ίστρου...**» και καταλήγει: «... **αίρομεν κραυγήν βαθείας οδύνης, κραυγήν αντλουμένην εκ της βαθείας συναισθήσεως της εξ Ελλήνων ημών καταγωγής...».**

Το 1913 αναφέρονται μόνο τρεις σλαβόφωνες οικογένειες, ενώ ήταν 328 Ελληνόφωνες και βλαχόφωνες με σύνολο 2.417 άτομα.

ΒΕΛΕΣΣΑ:

Σήμερα είναι γνωστή ως Tito Veles, και είναι χτισμένη πάνω στην αρχαία ελληνική πόλη Βυλάζωμα. Το 1890 στην πόλη κατοικούσαν περί τους 3.000 βλαχόφωνους Έλληνες. Κατά τον 19ο αιώνα, αγγλικές προξενειακές πηγές αναφέρουν βίαιες αντιδράσεις Ελλήνων στις προσπάθειες των Βουλγάρων εξαρχικών να αρπάξουν ελληνορθόδοξες εκκλησίες.

Από το 1913 αρχίζει το μαρτύριο του ελληνικού στοιχείου από το βίαιο σερβικό εθνικισμό και από το 1945 άρχισε η «**μακεδονοποίηση**» που εντάθηκε μετά την ανεξαρτητοποίηση της FYROM το 1992.

ΤΥΡΝΟΒΟ:

Είναι μία νέα πόλη που χτίστηκε στα μέσα του 18ου αιώνα. Κατοικούνταν από 3.000 Έλληνες και 30 φιλορουμάνους. Υπήρχαν 3 ελληνικά σχολεία με 375 μαθητές και 1 Ρουμανικό με 15 μαθητές.

Μετά την Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου η ελληνική κοινότητα του Τυρνόβου βρέθηκε μέσα στην σύγκρουση του Βουλγάρικου και Σέρβικου εθνικισμού. Το 1913 περνά η πόλη στον οριστικό έλεγχο των Σέρβων. Ακολούθησε η εθνική καταπίεση και προσπάθεια αφομοίωσης όσων παρέμειναν και δεν προσφυγοποιήθηκαν.

Σε επιστολή τους οι Πρόκριτοι ζητούν βοήθεια: «**... Διαβλέπομεν – γράφουν – κίνδυνον μέγιστον και δη όλεθρον επισειόμενον κατά της εθνικής ημών καταγωγής...**»! και καταλήγουν: «**Διακηρύττομεν, όθεν, οικειοθελώς και εν βαθεία συναισθήσει της εξ Ελλήνων ημών καταγωγής, ότι θα εμμένωμεν εις τα πάτρια και ότι η βία και η πίεσις εκ μέρους των εθνικών ημών πολεμίων ως δεν κατόρθωσαν, ουδέ θα κατορθώσωσι ποτέ να κλονίσωσι τας εθνικάς ημών πεποιθήσεις...».**

Εις το Μορίχοβον από τα 27 χωριά, τα 24 ήταν ελληνικά.

Απ' όλα αυτά τα μέρη βγήκαν μεγάλοι μακεδονομάχοι οπλαρχηγοί. Από αυτή την περιοχή αναδείχθηκαν διάσημοι προσωπικότητες εις τον πνευματικόν, πολιτικόν και εργασιακόν χώρον της Ελλάδας. Τα σχολεία ήταν μία πνευματική κυψέλη, που, δυστυχώς, οι φίλοι μας (!) οι Σέρβοι τα έκλεισαν (όπως και τους ναούς) μετά την συνθήκην του Βουκουρεστίου.

Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικά ονόματα σπουδαίων Ελλήνων αυτών των περιοχών:

Από το **Κρούσοβο** κατάγονταν οι: Πρύτανις του Παν. Αθηνών Ιωάν. Πανταζίδης (1891-1993), Πέτρος Παπαγεωργίου – καθ. Φιλοσοφικής. Αλεξ. Σβώλος – καθ. Νομικής, Φιλώτας Παπαγεωργίου – αντιπρόεδρος του ΣτΕ, Γ. Νιτσιώτας – καθ. Πολυτεχνικής, Αντ. Ταχιάος – καθ. της Θεολογικής, και Δ. Τάχος – καθ. της Νομικής.

Από το **Μοναστήριο** οι: Ιωάν. Σούτης – καθ. της Νομικής και Ακαδημαϊκής, Δ. Σούτης – Διοικητής της Τραπέζης της Ελλάδος, ο Πέτρος Γέμπτος – πρύτανις του Παν. Αθηνών & Δήμαρχος Λάρισας Μιχ. Σάπκας.

Από την **Αχρίδα** οι: Αλέξανδρος Δήμιτσας – πρόεδρος του ΣτΕ, Γ. Παπακωνσταντίνου – διευθυντής της Τραπέζης Ελλάδος Θεσσαλονίκης, μια μεγάλη σειρά διπλωματών από την οικογένεια Πηλεών, διακεκριμένοι δικηγόροι, γιατροί, καθηγηταί, δάσκαλοι κ.λ.π.

Αυτό είναι το ένδοξο ελληνικό παρελθόν αυτής της περιοχής, που ονόμασαν κράτος "**Μακεδονία**" οι Σκοπιανοί, εξαναγκάζοντας ή να εγκαταλείψουν οι γηγενείς Έλληνες τις πατρογονικές τους εστίες ή να δηλώσουν "**Μακεδόνες**", "**Βλάχοι**", "**Σαρακατσαναίοι**" και "**Πολιτικοί Πρόσφυγες**".

Συνεπώς υπάρχει σήμερα αναντίρρητα ελληνισμός στα Σκόπια, τον οποίο πρέπει να καταγράψουν οι κυβερνώντες και να σταθούν δίπλα σ' αυτή την ελληνική εθνική μειονότητα.

Μήπως θα πρέπει το δόγμα της εξωτερικής μας πολιτικής να αλλάξει και από: «**Δεν διεκδικούμε τίποτε, δεν παραχωρούμε τίποτε**» να γίνει «**Διεκδικούμε από τους γείτονές μας εκείνο που ιστορικά μας ανήκει;**».

Α) Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ "Ήταν σφαχέας λαών" (Μ. Νίμιτς)

Ο Μάθιου Νίμιτς είναι ο άνθρωπος που ποτέ του δεν έκρυψε την περιφρόνησή του σε θέματα ιστορίας, γι' αυτό και αναφέρθηκε προσβλητικά για τον Μέγα Αλέξανδρο και σ' αυτούς που διεκδικούν την εθνική κληρονομιά τους.

Σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Dnevnik» είχε δηλώσει:

«... Προσωπικά δεν είμαι ο μεγαλύτερος θαυμαστής του Μεγάλου Αλεξάνδρου, αν και γνωρίζω ότι αυτή η δήλωσή μου ίσως προκαλέσει αντιδράσεις και στα δύο κράτη... Ήταν σίγουρα ένας μεγάλος κατακτητής, αλλά έσφαξε χιλιάδες ανθρώπους και κατέστρεψε πολλές πόλεις. Δεν ήταν αυτός που προώθησε τη Δημοκρατία ή την πολιτική ζωή. Και σύμφωνα με την άποψή μου δεν άφησε πίσω του την πιο θετική αυτοκρατορία, η οποία ούτε η πλέον θετική υπήρξε, ούτε μακράς χρονικής διάρκειας ήταν...». Και συνέχισε: **«Αυτή είναι μια απολύτως λογική άποψη... Προτιμώ να κοιτάξω μπροστά και όχι πίσω. Πιστεύω ότι οι πολίτες της περιοχής έχουν ευκαιρία να κτίσουν νέες σχέσεις... αλλά μόνον εάν εργασθούν μαζί και αφήσουν μερικά από αυτά τα ιστορικά θέ-**

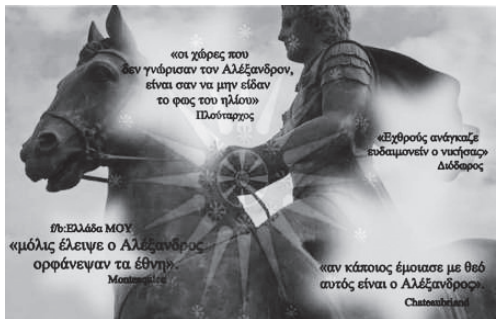

ματα πίσω».

Αυτά δήλωνε το 2007 ο κ. Νίμιτς και φέτος τον Φεβρουάριο σε συνέντευξη στην εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» είπε: «... **Η Ελλάδα κατέχει το μεγαλύτερο κομμάτι, αλλά γεωγραφικά υπάρχουν και άλλα τμήματα και άλλοι άνθρωποι που ζουν σε αυτά. Έχουν τη γλώσσα τους, τις παραδόσεις τους και επίσης αυτοπροσδιορίζονται ως Μακεδόνες στη γλώσσα τους...».**

Αυτό σημαίνει ότι ο "διαμεσολαβητής" συντάσσεται πλήρως με τις θέσεις των Σκοπιανών και τον χαρακτηρίζει πως **«ήταν σφαγέας λαών»,** συνεπώς η κυβέρνηση οφείλει να ζητήσει την αποπομπή του.

Β) ΕΡΙΞΑΝ ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Στην δεκαετία του '90, δεν υπήρχε φραγμός. Την ονόμασαν τότε ως η **"Χρυσή δεκαετία"**. Κανείς δεν υποψιάστηκε τι τυφώνας θα έρχονταν!.

Αφού τους έφαγαν τα χρήματα στο χρηματιστήριο, τα ομόλογα..., μετά οι τράπεζες έριξαν άλλο δόλωμα...!

Θυμάστε πως οι Τράπεζες μοίραζαν τις πιστωτικές κάρτες σαν τα διαφημιστικά φυλλάδια;

Θυμάστε πως ενδιαφέρονταν πώς να περάσουμε καλά και μας έδιναν εορτοδάνεια, διακοποδάνεια...;

Θυμάστε πως νοιάζονταν για το δικό μας κεραμίδι και απλόχερα μας έδιναν στεγαστικά δάνεια...;

Θυμάστε που καταπίνοντας το σατανικό δόλωμα της εύκολης προσφοράς, θεωρήσαμε τους μεν, κουτόφραγκους, εμάς δε έξυπνους, με αποτέλεσμα να χαθούν οι ελληνικές Τράπεζες, τα σπίτια μας, και η αξιοπρέπειά μας;

Πιέζοντας τα αφεντικά των Βρυξελλών τις Τράπεζές τους να ξεκαθαρίσουν τα χαρτοφυλάκιά τους από πάσης φύσεως δάνεια μάθαμε ότι:

Τα δάνεια των νοικοκυριών και τα καταναλωτικά μαζί ανέρχονται σε 115,3 δισ. ευρώ. Και μαζί με τα στεγαστικά, που είναι 64,1 δισ. ευρώ, φθάνουν συνολικά στα 179,4 δισ. ευρώ.

Από τα 179,4 δισ. ευρώ, τα μη εξυπηρετούμενα ανέρχονται στα 146,6 δισ. ευρώ, που σημαίνει ότι μόνο τα 32,8 δισ. ευρώ ή το 1/6 να θεωρείται από τις τράπεζες ότι εξυπηρετείται.

Το δόλωμα που έριξαν έπιασε. Ήρθε η εποχή που οι Τράπεζες και τα ξένα funds άρχισαν να μαζεύουν τα θηράματά τους!!!

Γ) "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ" ένα συμβολικό πλοίο

Μετά την τρομοκρατική επίθεση στους Δίδυμους Πύργους (11 Σεπτεμβρίου) ο τότε κυβερνήτης της Νέας Υόρκης – ελληνικής καταγωγής – Τζορτζ Πατάκις, με επιστολή του προς τον Γραμματέα του Αμερικανικού Ναυτικού Γκόρντον Ίνγκλαντ, ζήτησε να ονομαστεί ένα πολεμικό πλοίο «**USS New York**» που θα εμπλέκονταν στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας εις μνήμην των θυμάτων της 11ης Σεπτεμβρίου.

Το ναυτικό έκανε δεκτό το αίτημα του κυβερνήτη και ναυπήγησε ένα καινούργιο πολεμικό που για την κατασκευή του, μεταξύ των άλλων, χρησιμοποιήθηκαν 7,5 τόνοι ατσάλι από τα συντρίμμια των Δίδυμων Πύργων.

Θεωρείται από τα αρτιότερα, τεχνολογικά, πλοίο που διαθέτει σήμερα το Ναυτικό της Αμερικής και το μόνο που αποτελεί **«Δύναμη σμιλευμένη από θυσία»,** προς τιμήν της μνήμης των θυμάτων της τρομοκρατικής επίσης.

Το υπερσύγχρονο αυτό πλοίο κατευθύνεται ανάμεσα στα πλοία του 6ου στόλου στην Κυπριακή ΑΟΖ, με όποια **"μηνύματα"** μπορεί να μεταφέρει η παρουσία του εκεί!

Δ) Βγάζουμε τα μάτια μόνοι μας!

Το νησί Κίναρος – άγνωστο μέχρι πρότινος – είναι ένας μικρός κόκκος δυτικά της Καλύμνου και της Λέρου και ανατολικά της Αμοργού. Είναι ένα από τα δεκαοκτώ νησιά που αυτήν τη στιγμή διεκδικούν οι "αγαπημένοι" μας γείτονες.

Στο νησί αυτό η κρατική μηχανή ανακάλυψε το μέγα... σκάνδαλο και έτρεξε αμέσως να κόψει το επίδομα – λόγω λάθους σε δήλωση Ε9 – της μοναδικής κατοίκου του νησιού...

Η Ρηνιώ Κατσοτούρχη, που επέστρεφε με τον άνδρα της από την Αυστραλία όπου ζούσαν ως μετανάστες με το ένα από τα τρία τους παιδιά πριν αρκετά χρόνια, έκανε μια μικρή ανακαίνιση το πατρικό της που είναι και το μοναδικό. Οι ανέσεις... "**φανταστικές**"! Νερό παίρνει από μια στέρνα και ρεύμα από κάποια φωτοβολταϊκά. Ζει με τα αυτοπαραγώμενα (αυγά, λαχανικά ...) τα δε υπόλοιπα προμηθεύεται από την Αμοργό με το πλοίο της γραμμής μια φορά την εβδομάδα.

Στις 10 Ιουνίου του 2013 απεβίωσε ο άνδρας της. Από τότε παρέμεινε ολομόναχη στο νησί να φυλάει «Θερμοπύλες» συντροφιά με την ελληνική σημαία. Παρά τα 73ης χρόνια απασχολείται με λίγα προβατάκια και μικροκαλλιέργειες.

Το "φιλάνθρωπο" κράτος μας, που φρόντισε – εκτός πολλών άλλων άγνωστων περιπτώσεων – να νομοθετήσει την επιδότηση ενοικίου σχεδόν στους μισούς πολιτικούς μας – βουλευτές, υπουργούς κ.α. – εδώ βρήκε σκάνδαλο και έκοψε το νόμιμο επίδομα και επί πλέον της ζητούν να καταβάλει και ενοίκιο στη γη της που βόσκουν τα ζωντανά!!!

Η τηλεόραση του ΑΝΤ1 ανέδειξε το θέμα στην εκπομπή «Καλημέρα Ελλάδα». Τα αντανακλαστικά της Ελληνικής Ένωσης Επιχειρήσεων ήταν άμεσα. "Υιοθέτησε" το νησί και δήλωσε ότι: **«αναλαμβάνει να συμβάλει στην κάλυψη των αναγκών που αφορούν θέματα υγείας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τροφίμων και ειδών άμεσης ανάγκης, νομική, λογιστική ή φοροτεχνική υποστήριξη, καθώς και όλες τις τεχνικές ανάγκες για την συντήρηση του ακινήτου...».** Η συγκεκριμένη κίνηση είναι άξια πολλών συγχαρητηρίων! Ευχόμαστε να αποτελέσει την αρχή μιας ευρύτερης στρατηγικής υιοθεσίας πολλών ακριτικών νησιών, επειδή οι καιροί είναι δύσκολοι και "πονηροί". Ξεχασμένα από την κεντρική κυβέρνηση δοκιμάζονται επικίνδυνα. Οι κάτοικοί τους – σύγχρονοι ακρίτες – που υπερασπίζονται καθημερινά την εθνική εδαφική μας ακεραιότητα και θωρακίζουν τα εξωτερικά μας σύνορα, δεν πρέπει να αισθάνονται εγκατάλειψη και στον δύσκολο αγώνα της επιβίωσης ζώντας μάλιστα κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Ε) ΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΣΙΡΙΑΛ, ΤΕΛΟΣ

Το μεγαλύτερο ιδιωτικό τηλεοπτικό δίκτυο του αραβικού κόσμου, NBC Group, με έδρα το Ντουμπάι, που ανήκει σε σαουδάραβες επενδυτές, πήρε οδηγία να σταματήσει να παίζει τούρκικα τηλεοπτικά προγράμματα.

«Υπάρχει μία απόφαση – δήλωσε ο Μεζάν Χαζέκ, εκπρόσωπος του MBC – **που απευθύνεται σε αρκετούς τηλεοπτικούς σταθμούς και σε πολλές χώρες... για να παύσουν τις προβολές τουρκικών σίριαλ»**. Οι τουρκικές σαπουνόπερες είναι πολύ δημοφιλείς σε όλη τη Μέση Ανατολή.

Με τον τρόπο αυτό αντιδρούν προς την Άγκυρα οι αραβικές χώρες (Σαουδική Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Μπαχρέιν, η Αίγυπτος...) επειδή βλέπουν ότι το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ του Ερντογάν στηρίζει τις ισλαμιστικές εξτρεμιστικές δυνάμεις που απειλούν τα αραβικά κράτη της περιοχής.

Με την απόφαση αυτή θέλουν να αντιμετωπίσουν την τουρκική πολιτιστική επιρροή που ασκείται στα αραβικά σπίτια μέσω αυτών των εκπομπών, που πολλά είναι ντουμπλαρισμένα στα αραβικά.

Οι Άραβες κρατούν γερά ακόμα. **Όσο για τα εδώ ιδιωτικά κανάλια, πού τέτοια ευαισθησία...!!!**

συνέχεια από τη σελ. 1

και Σωτήρας Κύριος Ιησούς Χριστός.

Ενώ ευρίσκετο μετά των μαθητών Του στη γη Ισραήλ, και ενώ περί το τέλος του τρίτου χρόνου αφότου εξήλθε στη δημόσια δράση Του, δίδασκε και θαυματουργούσε *«κατά πόλιν και κώμην»,* σε ανύποπτο χρόνο είπε στους μαθητάς Του, ότι *«ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου* (ο ίδιος) *παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται»* (Μάρκ. ι΄ 33). Σαφής λόγος το τί μέλλει να πάθει. Ακριβής προσδιορισμός το τί θα συμβεί, που όντως ξεπερνά τα ανθρώπινα και είναι υπέρβαση της λογικής, μάλιστα το *«αναστήσεται».* Μόνο ως Δημιουργός του Παντός μπορούσε να ορίσει αυτά. Έτσι και έγιναν.

Κατά πάντα προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, εκτός αμαρτίας. Η ζωή Του και το έργο Του είναι έργο της ανθρωπότητος. Μυστηριώδης ενότητα μεταξύ Μεσσίου Χριστού και ανθρωπότητος. Ήλθε υπέρ του κόσμου, *«δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών».* Ήλθε ως Λυτρωτής ακόμη και να πεθάνει κατά τα ανθρώπινα, να θυσιασθεί υπέρ ημών προκειμένου να απαλλάξει από την ενοχή και το διάβολο το ανθρώπινο γένος. Έργο καταλλαγής το έργο του που όμως λογικά δεν συλλαμβάνεται εύκολα. Εχρειάσθηκε να αγιασθεί διά του αίματός Του ο άνθρωπος με την θυσιαζομένη ανθρώπινη φύση του Χριστού, προκειμένου ο Θεός-Πατήρ μέσω του Υιού να λυτρώσει τον θέλοντα και δεχόμενο τη θυσία. Έργο συμφιλιώσεως με το Θεό έγινε στο Γολγοθά. Στο βάθος η Σταύρωση του Χριστού είναι γεγονός-μυστήριο της θεϊκής σοφίας. Εκεί φάνηκε η ασύνορη αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, ο πόθος λυτρώσεώς του.

Το πόσο πόνεσε ο θυσιασθείς Ιησούς, πρωτίστως κατ' εξοχήν ψυχικά, αφού το θείο Δράμα είναι ψυχικό δράμα, ακολουθεί ο σταυρικός θάνατος. Σημαίνει και ταυτίζεται με όλη την ανθρώπινη αμαρτία. Αυτή φορτώθηκε. Γεγονός μοναδικό και ασύλληπτο! *«Υπέρ ημών οδυνάται».* Πέθανε για όλους, αλλά και για τον καθένα μας χωριστά. Στο Γολγοθά καταλήθηκε κάθε έννοια ηθικής τάξεως, αφού αυτός που *«διήλθεν ευεργετών»* είχε ένα τέτοιο τέλος εκ μέρους των σταυρωτών Εβραίων. Εκεί είχαμε απόλυτα ναδίρ πτώσεως φθόνου και κακίας, και ζενίθ αγάπης και προσφοράς.

Απόδειξη ότι πέθανε ο Θεός-Θεάνθρωπος -πέραν των άλλων- είναι και τα σημεία προ και μετά του *«τετέλεσται»,* (δηλ. όλα πλέον έχουν τελειώσει υπέρ του ανθρώπου). Ποια τα σημεία; *«από έκτης ώρας σκότος εγένετο εφ' όλην την γήν του ηλίου εκλείποντος έως ώρας ενάτης* (τρίωρο)» (Λουκ. κγ΄ 44), *«και η γή εσείσθη και αι πέτραι εσχίσθησαν»* (Ματθ. κζ΄ 51). *«Οργής τα γενόμενα μεγάλης, θυμού οργής»,* τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος. Η άψυχη φύση συνέπασχε, τα έμψυχα παρέμειναν σκληρά - πωρωμένα.

Τις τελευταίες φρικτές στιγμές άρπαξε και έσωσε αιωνίως τον ένα συσταυρούμενόν του ληστή, αφού αυτός θέλησε και μπόρεσε και θαυμαστά είδε τον Ιησού με τα μάτια της ψυχής ως Σωτήρα του κόσμου. Με συναίσθηση των πράξεών του ξεφώνησε, *«μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τή βασιλεία σου».* Μεγάλος λόγος, ειλικρινής. Πάραυτα γι' αυτό έλαβε τη σωτήρια απάντηση: *«Αμήν, λέγω σοι, σήμερον μετ' εμού έση εν τώ παραδείσω».* Ένας εκ των επτά λόγων πάνω από το Σταυρό. Ο πλέον σπουδαίος είναι: *«Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γάρ οίδασι τι ποιούσι»* (Λουκ. κγ΄ 34). Υπερέχει του *«αγαπάτε αλλήλους».* Τους συγχωρεί και αφήνει περιθώριο να μετανοήσουν. Ο Εσταυρωμένος μέσα στην οδύνη συνεχίζει να έχει διακαή πόθη λυτρώσεως ενόχων αμαρτωλών. Πόσο τυχερός φάνηκε ο ληστής! Όσο υπάρχει η παρούσα ζωή υπάρχει και ελπίδα. Χάθηκε ο μαθητής Ιούδας, τί τραγικό! Παρέμεινε δόλιος, όργανο-θύμα του εχθρού διαβόλου. Για όλους πέθανε, το αίμα Του ως Θεού είναι ικανό να σώσει όλους στην αιώνια ζωή, με την προϋπόθεση να πιστέψουν και να ζήσουν εκκλησιαστικά με μετάνοια-εξο- μολόγηση, ενισχυόμενοι από το αίμα Του (Θ. Κοινωνία), αφού σε κάθε θεία Λειτουργία έχουμε αναίμακτο συνεχιζόμενο Γολγοθά-Σταύρωση.

Και ετάφη: *«... Ιωσήφ από Αριμαθαίας ηρώτησε τον Πιλάτο ίνα άρη* (σηκώσει) *το σώμα του Ιησού· και επέτρεψεν ο Πιλάτος. Ήλθε δε και Νικόδημος φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης. Έλαβον ούν το σώμα του Ιησού και έδησαν αυτό εν οθονίοις καθώς έθος εστί τοις Ιουδαίοις ενταφιάζειν. Ήν δε εν τώ τόπω όπου εσταυρώθη κήπος και εν τώ κήπω μνημείον καινόν, εν ώ ουδέπω ουδείς ετέθη. Εκεί έθηκαν τον Ιησούν»* (Ιωάν. ιθ΄ 38-42). *«Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία Ιωσή εθεώρουν που τίθεται».* Ώστε ο Χριστός κηδεύτηκε σύμφωνα με τα εβραϊκά έθιμα. Το ότι θα αναστηθεί που είχε πει είχε τελείως ξεχασθεί. Ούτε σκέψη για ανάστασή Του, ούτε και η Μητέρα του, εάν το περίμενε δεν θα σπάραζε από δίκαιο μητρικό πόνο. Εάν πίστευαν οι κηδεύοντές Τον ότι σε λίγες ώρες θα αναστηθεί δεν θα το φάσκιωναν με κολλητική ουσία, όπου σεντόνι, σμύρνα, αλόη και σώμα έγιναν ένα. Θα ήταν προσβολή στο πρόσωπό Του που τόσο Τον τιμούσαν οι ενεργήσαντες την Αποκαθήλωση. Περί ενταφιασμού Του είχε προείπει ο ίδιος, όχι περί καύσεως...

Το γεγονός της Σταυρώσεως-ταφής το ζούμε έντονα και συγκλονιστικά κάθε Μ. Εβδομάδα στους ιερούς Να-

συνέχεια στη σελ. 5

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

από τη σελ. 1

σε μεταλλικό κιβώτιο εντός του οποίου υπήρχε "έτερον κιβώτιον εκ θαυμαστού μαρμάρου, έχον εγκεκλεισμένην ταύτην την απόφασιν". (Υπάρχουν και πολλά για την ζωή και Ανάσταση του Χριστου άγνωστα που θα τα δημοσιεύσουμε προσεχώς).

Ήταν γραμμένη στα εβραϊκά επάνω σε μεμβράνη, και το 1580 μεταφέρθηκε στην Βασιλίδα των πόλεων (Κωνσταντινούπολη) από τον Πατριάρχη Ιερεμία, όπου και μεταφράστηκε στα ελληνικά. Επειδή πρόκειται για ένα ιστορικό κειμήλιο, άγνωστο, η εφημερίδα μας, το δημοσιεύει, αυτούσιο, όπως μεταφράστηκε.[1]

Απόφασις Ποντίου Πιλάτου

Έτος επτακαιδέκατον Τιβερίου Καίσαρος βασιλέως Ρωμαίων, Μονάρχου ανικήτου, Ολυμπιάδος εκατοστής εικοστής πρώτης, Ηλιάδος ογδόης από πλάσεως Κόσμου κατά το ημέτερον και τον μερισμόν των Εβραίων τετρακισχίλια εκατόν εβδομήκοντα τέσσαρα έτη, και καταβολής των Ρωμαίων βασιλείας έτη εβδομήκοντα τρία, και ελευθερίας της δουλωσύνης Βαβυλώνος έτη εγδοήκοντα και καταστροφής του ιερού Βασιλείου έτη εννενήκοντα επτά, επί των Υπάτων του λαού των Ρωμαίων Λουκίου Πιζωνίου, και Μάρκου Παυσανίου, και Προϋπάτου του Ιλλυριακού Βαλλερίου Παλιστέρα, κοινού διοικητού της πόλεως Ιερουσαλήμ, Ηγεμόνος κρατίστου Πιλάτου, Επιστάτου της κάτωθεν Γαλιλαίας Ηρώδου του δευτέρου, της άκρας αρχιερωσύνης Άννα και Καϊάδα, Αλινάτου και Μαήλ μεγίστου εις τον ναόν Ραμπάμ Αμαμπέλ Γιοκτινώ, εκατοντάρχου Υπάτου Ρωμαίων και της πόλεως Ιερσουαλήμ Κορνηλίου Σούμπλιμα Σέξτου Μποπλίου Ρούφα, εν μηνί μαρτίω κε', εγώ Πόντιος Πιλάτος ο Ηγεμών δια της Βασιλείας των Ρωμαίων ένδοθεν του Πραιτωρίου της Ηγεμονίας **κρίνω και καταψηφίζω εις θάνατον ΙΗΣΟΥΝ τον λεγόμενον υπό του πλήθους ΧΡΙΣΤΟΝ** Ναζωραίον, και από πατρίδος Γαλιλαίας, άνθρωπον στασιώδη του νόμου του Μωσαϊκού, εναντίον του μεγαλοπρεπούς βασιλέως Τιβερίου Καίσαρος. Καθορίζω και αποφασίζω δια τούτο, ότι ο θάνατος αυτού να είναι εις τον σταυρόν, όμως μετά των ήλων κατά το σύνηθες των υποδίκων, επεί συνηθρίσθη αυτός μετά των πολυαρίθμων πλουσίων και πτωχών, και ούτε έπαυσε συνέχων θορύβους εν πάση τη Ιουδαία, ποιών εαυτόν ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Βασιλέα του Ισραήλ, απειλών χαλασμόν της Ιερουσαλήμ και του ιερού Ναού, απαρνούμενος τον φόβον του Καίσαρος, έχων έτι τόλμης εισελθείν μετά βαΐων και θριάμβων, μετά μέρους του πλήθους ώσπερ Ρήξ εντός της πόλεως Ιερουσαλήμ εις τον ιερόν Ναόν. Όθεν ορίζομεν τον πρώτον και ημέτερον εκατόνταρχον Κόϊντον τον Κορνήλιον συνάγειν παρρησία εις την χώραν Ιερουσαλήμ δεδεμένον, μαστιγούμενον, πορφύρα περιβαλλόμενον, στεφανούμενον μετά ακανθίνου στεφάνου, βαστάζοντα τον ίδιον σταυρόν επί του ώμου, ίνα ή παράδειγμα τοις πάσι κακοποιοίς, μεθ' ού βούλομαι συνάγεσθαι δύο ληστάς φονείς και εξελθείν δια της πύλης Γκαπαρόλας νυν δε Αντωνιάνας. Συνάξαι δε αυτόν τον Χριστόν παρρησία εις το όρος των κακούργων ονόματι Καλβάριον[2], όθεν εσταυρωμένον και θανατωμένον έστω το σώμα αυτού εν τω σταυρώ, ως κοινόν θέαμα πάντων των κακούργων, και άνωθεν του σταυρού τεθήτω τίτλος, γεγραμμένος τρισί γλώσσαις, Ελληνική, Ρωμαϊκή και Εβραϊκή. Ελληνιστί μεν «Ιησούς Ναζωραίος Βασιλεύς Ιουδαίων», Ρωμαϊστί δε «Jesus Nazoreu Rex Iudeorum» και Εβραϊστί «Γιεσουνά Νοζορή Μελέχ Γελουντίμ . Ορίζομεν δε, ότι ουδείς ής τινος ούν τάξεως, ποιότητος και καταγωγής τολμήσει απερισκέπτως να εμποδίση την τοιαύτην δίκην, υπ' εμού ωρισμένην και διωκομένην και επιτελουμένην μετά πάσης σεμνότητος, κατά τα ψηφίσματα και νόμους των Ρωμαίων ως Εβραίος, εις ποινήν αυτομολίας της των Ρωμαίων Βασιλείας».

Μάρτυρες της παρούσης ημετέρας αποφάσεως
Δια των Υπάτων και δικαστών των Εβραίων.
Ραμπάν, Μαντάνη, Μπενενρσόλη.
Δια τον Φαρισαίων
Μπαρμάν, Συμεών, Μπονάλ.
Δια της Βασιλείας και Ηγεμονίας των Ρωμαίων
Δούκιος, Σεξστίλιος, Μασιεμίλιος.
Δια των Κριτών της φυλής του Ισραήλ
Ρατάμ, Δανιήλ, Ραμπινήλ, Ιουαόν, Μπινικάν,
Ρατάμ, Ιουαβέλ, Πιρικουλάμ,
Δια της Αρχιερωσύνης
Ραμπάτ, Ιούδας, Μπονκασολή.
Νομικός της παρούσης ποινής δια των εγκλημάτων.
Νομικός **Μπετάμ**.

Ταύτης της του Πιλάτου αποφάσεως ακούσαντες οι Ιουδαίοι, ήρξαντο τύπτειν τον Ιησούν επί των νώτων και επί παν μέλος, οι μεν με βούνευρα, οι δε με ράβδους, άλλοι με τας χείρας, έτεροι με τους πόδας, και ούτω οι μεν εις το πρόσωπον έτυπτον, άλλο δε έπτυον, έτεροι ερράπιζον, και άλλοι...

1 Στο επόμενο. Η επιστολή του Πιλάτου προς τον Καίσαρα Τιβέριο στη Ρώμη, περί της ταφής και Αναστάσεως του Χριστού.

2 *Το όρος τούτο ωνομάσθη κατά την γνώμην μερικών και Κρανίου Τόπος διότι δεν έλειπον εξ αυτού κρανία διεσπαρμένα των* αποκεφαλιζομένων κακούργων. Ο *Μο*ναχός Επιφάνιος *, λέγει:* ***Όθεν εκ τούτου Κρανίου τόπος εκλήθη».***

ΑΓΩΝΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 250-251 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018
Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστρονοματών ,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Φαξ: 2410 551113
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
www.agonas.org
info@agonas.org

ΑΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΤΑΦΗ, ΑΝΕΣΤΗ ΚΑΙ ΑΝΕΛΗΦΘΗ

συνέχεια από τη σελ. 4

ούς, **εφόσον ψυχικά συμμετέχουμε στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας,** όπου με όλη την παρουσίαση έχουμε μιά κατάργηση του χρόνου, και με τα ακουόμενα και ψαλλόμενα ζούμε με ιερό δέος τα τότε γεγονότα του Γολγοθά. Τούτο συμβαίνει σε φιλακόλουθους που δεν τους απορροφά η δήθεν ετοιμασία του Πάσχα της κοιλίας.

Ανεστήθη: Αφού λοιπόν στο Σταυρό πέθανε και τάφηκε, για το ιερό του περιβάλλον ο Ιησούς ο Διδάσκαλος άρχισε να είναι παρελθόν. Ξεπερνούσε το είναι τους να συμβεί ανάσταση. Έτσι οι γυναίκες *«υποστρέψασαι* (από του μνημείου) *ητοίμασαν αρώματα και μύρα. Και το μεν σάββατον ησύχασαν κατά την εντολήν. Τη δέ μιά των σαββάτων* (την πρώτη ημέρα της εβδομάδος - την Κυριακή), *όρθρου βαθέος ήλθον επί το μνήμα. Εύρον δε τον λίθον αποκεκυλισμένον και εισελθούσαι ουχ εύρον το σώμα του Κυρίου Ιησού. Και ιδού άνδρες δύο επέστησαν εν εσθήσεσιν αστραπτούσαις, και είπον προς αυτάς, τί ζητείτε το ζώντα μετά των νεκρών; ουκ έστιν ώδε, αλλ' ηγέρθη· μνήσθητε ως ελάλησεν υμίν έτι ών εν τή Γαλιλαία... και υποστρέψασαι από του μνημείου απήγγειλαν ταύτα πάντα τοις ένδεκα και πάσι τοις λοιποίς»* (Λουκ. κδ΄ 56, κδ΄ 1-10). Πριν όμως πάνε οι γυναίκες, *«ιδού σεισμός εγένετο μέγας· άγγελος γάρ Κυρίου καταβάς εξ ουρανού απεκύλισε τον λίθον από της θύρας του μνημείου και εκάθητο επάνω αυτού από δε του φόβου αυτού εσείσθησαν οι τηρούντες και εγένοντο ωσεί νεκροί»* (Ματθ. κη΄ 1-4). Ποιοι ήταν οι τηρούντες; Η κουστωδία, οι ρωμαίοι στρατιώτες που ζήτησαν οι Φαρισαίοι από τον Πιλάτο να βάλει φρουρά μην τυχόν *«ελθόντες οι μαθηταί αυτού νυκτός κλέψωσιν αυτόν και είπωσι τω λαώ, ηγέρθη από των νεκρών...»* (Ματθ. κζ΄ 64). Θα λέγαμε κοινώς ότι τους *«φάγανε τα φίδια»* και κατά την παράδοση ήταν 16 οι στρατιώτες. Έφυγαν λόγω σεισμού, εμφάνισης αγγέλου και αφού είδαν ότι ο τάφος ήταν άδειος. Άγνωστο πότε τη νύκτα εκείνη κλειστού του τάφου ο Ιησούς αναστήθηκε.

Όταν αρχικά η Μαγδαληνή ειδοποίησε τον Πέτρο και τον Ιωάννη και έφθασαν στον τάφο, ο Ιωάννης που είδε *«τα οθόνια κείμενα και το σουδάριον κείμενον, αλλά χωρίς εντετυλιγμένον εις ένα τόπον, επίστευσεν»* (Ιωάν. κ΄ 7). Τί επίστευσε εκείνη τη στιγμή; Ότι τα σάβανα ήταν άδεια και ατόφια εκεί χωρίς το σώμα. Πώς όμως απεχώρησε απ' αυτά το σώμα, αφού ήταν φασκιωμένο και κολλημένες πάνω του οι ουσίες; Απάντηση: **Το σώμα του Χριστού δεν είχε σχέση με τα σάβανα, με την υλική σύσταση της γης, έτσι τα άφησε κατά θαυματουργικό τρόπο.** Εξήλθε απ' αυτά όπως από τον τάφο ενώ πάνω είχε *«λίθον μέγαν»,* όπως εισήλθε *«των θυρών κεκλεισμένων»* το βράδυ εκείνης της ημέρας προς συνάντηση των εκεί 10 μαθητών Του.

Φεύγοντας τελικά από το τάφο, *«Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία... και ιδού ο Ιησούς απήντησεν αυταίς λέγων χαίρετε, αι δε προσελθούσαι εκράτησαν αυτού τους πόδας και προσεκύνησαν αυτώ».* Γι' αυτή την επαφή τονίζει ο Χρυσορρήμων Ιωάννης. *«Μετ' υπερβαλλούσης ευφροσύνης αυτώ προσδραμούσαι, ελάμβανον και διά της αφής τεκμήριον και πληροφορίαν της αναστάσεως».* Για το *«χαίρετε»* του Ιησού αναφέρει μεταξύ άλλων. Ποιος θα ήθελε να ευρισκόταν στη θέση εκείνων των γυναικών και να αγγίξει τα πόδια του αναστημένου Χριστού; Και αμέσως λέει μια μεγάλη αλήθεια: *«Δύνασθε και τώρα όσοι βούλεσθε, ουχί τους πόδας και τας χείρας μόνον, αλλά και την κεφαλήν και όλον, των φρικτών απολαύοντες μυστηρίων καθαρώ συνειδότι».* Μπορείτε, λέει ο Ιωάννης, όχι μόνο χέρια και πόδια του Ιησού να αγγίξετε, *«αλλά και την κεφαλήν κατασχείν».* Με άλλα λόγια τον Κύριον της Δόξης να τον κάνετε δικό σας, να τον πάρετε μέσα σας. Πώς; «των φρικτών απολαύοντες μυστηρίων καθαρώ συνειδότι». Δηλ. να κοινωνάτε προετοιμασμένοι με εξομολόγηση και ποικίλη *νηστεία.* Πόσοι όμως παραμονές λ.χ. Πάσχα κοινωνούν επάξια και υπεύθυνα; Ο Θεός γνωρίζει, πάντας λιγιστοί. Πολλοί πηγαίνουν και κοινωνούν για το καλό, όχι με συναίσθηση το τί κοινωνούν.

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης. π. Νεκτάριος Ζιόμπολας

Έγινε λόγος για αποδεικτικά της αναστάσεως πέραν του ότι είναι θέμα πίστεως. Ατράνταχτο κυρίως αποδεικτικό είναι η ηθική μεταβολή των Αποστόλων. Με ποιά δύναμη ανθρώπινη έκαναν στον κόσμο μοναδικό έργο χωρίς ανάσταση και δύναμη εξ ύψους; Πώς ολιγογράμματοι άλλαξαν ρουν πορείας και ζωής σε πολλούς χώρους και ανθρώπους; Μόνο με θεότητα και ανάσταση Χριστού. Εάν δεν είχε αναστηθεί δεν θα είχαμε Εκκλησία Χριστού. Ο Χριστιανισμός στηρίζεται στο μοναδικό υπερφυσικό γεγονός.

Ευλογητός ο Θεός, ο άνθρωπος που θέλει συν Θεώ καταξιώνεται του αιωνίου σωτηρίου προορισμού του. Η άφατη χαρά και ψυχική βεβαιότητα υπάρχει και στην αναστάσιμη ακολουθία. Αφού ο θάνατος του αθανάτου νίκησε το θάνατο της ψυχής. Τούτο πλέον αρμόζει σε πιστούς. Δυστυχώς οι πολλοί ποτέ δεν έχουν ακούσει την αναστάσιμη ακολουθία, διότι μετά το *«Χριστός Ανέστη»* φεύγουν δρομέως για τη μαγειρίτσα. Έθιμο, θα πουν, κακό όμως έθιμο. Εκείνη την ώρα που στους Ναούς δεσπόζει η χαρά του Πάσχα – Θ. Λειτουργία αυτοί τρέχουν για το στομάχι.

Ανελήφθη: Κατέβηκε, *«έκλεινεν ουρανούς»* και σαρκώθηκε στα σπλάχνα της Παναγίας Παρθένου, και μετά σαράντα ημέρες αφότου αναστήθηκε, σωματικά-ανθρώπινα αφήνει τη γη που τον πίκρανε αφάνταστα. Και το άπειρο που χώρεσε στο πεπερασμένο, σε μια κοιλιά είναι το όντως μυστήριο μυστηρίων και αυτό από δίψα αγάπης για το ταλαίπωρο ανθρώπινο γένος. Με το γήινο ανθρώπινο σώμα κήρυξε, θαυματούργησε, το σταύρωσε προς χάρη μας και δεν το άφησε στη γη ως περιττό, το πήρε μαζί Του. Ως προς την Ανάστασή Του είναι *«ο πρωτότοκος εκ των νεκρών»,* δηλ. πρώτος σε όλα, αφού σε αυτόν κατοικεί όλο το πλήρωμα της Θεότητος. Πρωτεύων στην Εκκλησία της γης και στην ανάσταση των νεκρών. Κάτι διάφορο συμβαίνει με το δικό μας σώμα. Για τώρα θα ταφεί στη γη από την οποία προήλθε και στην παλιγγενεσία – Δευτέρα Παρουσία διά της Παντοδυναμίας Του θα αναστήσει σωματικά την ανθρωπότητα. Όχι φραστικός απλός λόγος το, *«προσδοκώ ανάστασιν νεκρών...».* Ιδού ο λόγος ότι εμείς οι Χριστιανοί Ορθόδοξοι έχουμε τόση σχέση με τάφους και οστά, κορυφαία μας πίστη ότι η αποστολή του ανθρωπίνου σώματος δεν τελειώνει στον τάφο. Εχέγγυο ο Χριστός, η ανάληψή Του με το ανθρώπινο σώμα και ψυχή που έτσι έφυγε και έτσι θα υπάρχει πάντα ως άνθρωπος Ιησούς παράλληλα με το Υιός του Θεού. Ο Απ. Παύλος γύρω από το θέμα των σωμάτων στην αιωνιότητα του Θεού αναφέρει: *«Αλ ' ερεί τις· πώς εγείρονται οι νεκροί; Ποίω δε σώματι έρχονται... δεί γάρ το φθαρτόν τούτο ενδύσασθαι αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσασθαι αθανασίαν. Ιδού μυστήριον υμίν λέγω»* (Α΄ Κορ. ιε΄ 35-58). Κοντολογής, σωτηρία πιστών ανθρώπων σημαίνει να ευρεθούν στην αιωνιότητα με σώμα ουράνιο όπως το δικό του, με σώμα και ψυχή όπως στον κόσμο αυτό. Παράλληλα όμως θα υπάρξουν και τα σατανικά σώματα στη μαύρη αιώνια κόλαση όσων θα απιστήσουν και θα ζήσουν ψυχικά αδιάφορα, χωρίς συναίσθηση, μετάνοια και εξομολόγηση. Όμως ποτέ δεν είναι αργά, αλλά *«ώρα ημάς ήδη εξ ύπνου εγερθήναι»* (Ρωμ. ιδ΄ η).

Αφού για 40 ημέρες έκανε εμφανίσεις ο Χριστός *«και λέγων τα περί της βασιλείας του Θεού και συναλιζόμενος»* (σε στενή σχέση) αφού βρέθηκαν περί τους 120 στο όρος των Ελαιών, *«βλεπόντων αυτών επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών, και ως ατενίζοντες ήσαν εις τον ουρανόν πορευομένου αυτού, και ιδού άνδρες δύο (άγγελοι) φάνηκαν και είπον άνδρες Γαλιλαίοι... ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται όν τρόπον εθεάσασθαι»* (Πρ. Αποστ. α΄ 1-14). Την χαρούμενη αυτή στιγμή υπενθύμησαν την μέλλουσα Β΄ Παρουσία Του. Μοναδικό το γεγονός, αφού *«σαρκός εστι το αναληφθήναι».* Μάλιστα με τα σημάδια των πληγών στο σώμα Του, όπως τα φανέρωσε στο Θωμά. Έτσι παραμένει δείχνοντας πόσο υπέφερε-ταπεινώθηκε για τη σωτηρία μας. Όλοι τότε *«υπόστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης»* (Λουκ. κδ΄ 53). Τα δάκρυα της Μ. Παρασκευής ήταν πλέον παρελθόν. Νωρίτερα τους είπε: *«Και ιδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντέλειας του αιώνος»* (Ματθ. κη΄ 20). Πώς είναι μαζί με τους πιστούς ο αναληφθείς Ιησούς; Κατά διπλό τρόπο. Αφενός διά της πανταχού Παρουσίας του, και αφετέρου διά μέσου των Μυστηρίων και της προσευχής.

Γιατί μνημονεύουμε τα ονόματα στις προσευχές;

Ο Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης απαντά στο ερώτημα γιατί μνημονεύουμε τα ονόματα. «Μερικοί ρωτούν γιατί μνημονεύουμε τα ονόματα των κεκοιμημένων και των ζώντων στις προσευχές που κάνουμε γι' αυτούς. Ο Θεός σαν παντογνώστης που είναι, δεν ξέρει τα ονόματά τους και τις ανάγκες τους; Όμως αυτοί που μιλούν και σκέπτονται έτσι, ξεχνούν ότι την προσευχή δεν την κάνομε για ενημέρωση του Θεού. Φυσικά ο Θεός δεν έχει ανάγκη τέτοιας ενημερώσεως. Άλλη είναι η σημασία αυτής της προσευχής. Προσευχόμεθα υπέρ των ζώντων και των μεταστάντων και τους μνημονεύουμε με τα ονόματά τους, για να δείξουμε, ότι τους αγαπάμε με όλη μας την καρδιά. Γιατί δεν είμαστε απλώς συγγενείς ή φίλοι ή γνωστοί, αλλά «αλλήλων μέλη». Μέλη της Μιας Εκκλησίας, του Ενός Μυστικού Σώματος του Χριστού. Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στη μηχανική και απαθή μνημόνευση των ονομάτων και στην ολοκάρδια προσευχή. Το ένα απέχει από τον άλλο, όσο ο ουρανός από τη γη. Η προσευχή πρέπει να είναι ειλικρινής εκδήλωση αγάπης. Η αγάπη είναι η πρώτη και μεγάλη εντολή. Γι' αυτό ο Θεός τη δέχεται. Και γι' αυτό την περιμένει! Η αγάπη για τους ζώντες και κεκοιμημένους αδελφούς μας είναι χρέος. Το πρώτο από όλα. Κάθε λέξη στην προσευχή, κάθε λέξη που πηγάζει από τα βάθη της καρδιάς, έχει πολύ δύναμη: **«Πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη»**, λέγει η Αγία Γραφή. Και αν έχει τόση μεγάλη σημασία η μνημόνευση των ονομάτων ζώντων και κεκοιμημένων σε οποιαδήποτε προσευχή, πόσο μεγαλύτερη σημασία και αξία έχει, όταν μνημονεύονται τα ονόματα στην ιερότερη προσευχή, στη Θεία Λειτουργία; Στη Θεία Λειτουργία ο ιερέας επισφραγίζει τη μνημόνευση των ονομάτων ζώντων και κεκοιμημένων με τα λόγια **«Απόπλυνον, Κύριε, τα αμαρτήματα των ενθάδε μνημονευθέντων δούλων Σου τω αίματί Σου τω αγίω».**

Περ. «Ο Άγιος Λάζαρος»

συνέχεια από τη σελ. 1

ΚΑΚΟΔΟΞΗ "ΣΥΝΟΔΟ" ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΤΟ 2016

- ΛΟΓΟΣ ΣΤΗΡΙΓΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Διονύσιος Δ. Σακκάς
Γνήσιος ορθόδοξος χριστιανός
Καλαμάτα

τος η γνώση ότι η Εκκλησία ανέκαθεν, τόσο δια της Αγίας Γραφής, όσο και δια της διδαχής των θεοφόρων πατέρων και των Ιερών Συνόδων, μαρτυρούσε διαχρονικώς και όριζε σαφώς ότι οι αιρετικοί αυτοαποβάλλονται, αυτοαποσχίζονται και εκπίπτουν της Εκκλησίας λόγω της φανεράς αλλοιώσεως της πίστεως και της παραχαράξεως των ορθών δογμάτων. Αυτά συνιστούν βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, η οποία επιφέρει σε αυτούς τη στέρηση της σωτηρίου Θείας Χάριτος και των ζωοπαρόχων Θείων Μυστηρίων.

Εξόχως χαρακτηριστικά και αποκαλυπτικά περί του θέματος αυτού είναι τα αναφερόμενα στην Εγκύκλιο η οποία εξεδόθη εκ μέρους της Ορθοδόξου Εκκλησίας κατά των παπικών καινοτομιών το έτος 1848. Έγραφαν τότε οι αείμνηστοι ορθόδοξοι Πατριάρχες: «Η γαρ πίστις ημών, αδελφοί, ουκ εξ ανθρώπων ουδέ δι' ανθρώπου, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού, ήν εκήρυξαν οι Θείοι Απόστολοι, εκράτυναν αι ιεραί οικουμενικαί Σύνοδοι, παρέδωκαν εκ διαδοχής οι μέγιστοι σοφοί Διδάσκαλοι της οικουμένης και επεκύρωσαν τα εκχυθέντα αίματα των αγίων Μαρτύρων. «Κρατώμεν της ομολογίας» (Α΄ Πέτρ. ε΄, 8) ήν παρελάβομεν άδολον παρά τηλικούτων ανδρών, αποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ως υπαγόρευμα του διαβόλου• ο δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ελλιπή την κεκηρυγμένην ορθόδοξον πίστιν. Αλλ' αύτη πεπληρωμένη ήδη εσφράγισται, μη επιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αύξησιν, μήτε αλλοίωσιν ηντιναούν, και ο τολμών ή πράξαι ή συμβουλεύσαι ή διανοηθήναι τούτο, ήδη ηρνήθη την πίστιν του Χριστού, ήδη εκουσίως καθυπεβλήθη εις το αιώνιον ανάθεμα δια το βλασφημείν εις το πνεύμα το άγιον, ως τάχα μη αρτίως λαλήσαν εν ταίς Γραφαίς και δια των οικουμενικών Συνόδων. Το φρικτόν τούτο ανάθεμα, αδελφοί και τέκνα εν Χριστώ αγαπητά, ουκ εκφωνούμεν ημείς σήμερον, αλλ' εξεφώνησε πρώτος ο Σωτήρ ημών• «ός αν είπη κατά του πνεύματος του αγίου, ουκ αφεθήσεται αυτώ ούτε εν τω νυν αιώνι ούτε εν τω μέλλοντι» (Ματθ. ιβ΄, 32)• εξεφώνησε ο Θείος Παύλος «θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον, ο ούκ εστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς, και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού• αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευαγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω» (Γαλ. α΄ 6-8)• εξεφώνησαν τούτο αι επτά οικουμενικαί Σύνοδοι και σύμπας ο χορός των Θεοφόρων Πατέρων. Άπαντες ούν οι νεωτερίζοντες ή αιρέσει ή σχίσματι, εκουσίως ενεδύθησαν, κατά τον ψαλμωδόν, «κατάραν ως ιμάτιον» (Ψαλμ. ρη΄, 18), κάν τε πάπαι, κάν τε πατριάρχαι, κάν τε κληρικοί, κάν τε Λαϊκοί έτυχον είναι• «κάν άγγελος εξ ουρανού, ανάθεμα έστω, ει τις υμάς ευαγγελίζηται παρ' ό παρελάβετε» (Α΄, Πέτρου 1, 22). Ούτω φρονούντες οι Πατέρες ημών και υπακούοντες εις τους ψυχοσωτηρίους λόγους του Παύλου εστάθησαν σταθεροί και εδραίοι εις την εικ διαδοχής παραδοθείσαν αυτοίς πίστιν και διέσωσαν αυτήν άτρεπτον και άχραντον δια μέσου τοσούτων αιρέσεων, και παρέδωσαν αυτήν εις ημάς ειλικρινή και ανόθευτον, ως εξήλθεν άδολος από του στόματος των πρώτων υπηρετών του Λόγου• ούτω φρονούντες και ημείς, άδολον, ως παρελάβομεν, μετοχευτεύσομεν αυτήν εις τας επερχομένας γενεάς, μηδέν παραμείβοντες, ίνα ώσι κακείνοι, ως και ημείς, ευπαρουσίαστοι και ακαταίσχυντοι, λαλούνετς περί της των προγόνων αυτών πίστεως» (Βλ. Ιω. Καρμίρη, Τα δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τόμ. 205, σελ. 922).

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους και όλες οι εναντίον των αιρετικών συγκληθείσες Ιερές Σύνοδοι της Εκκλησίας κατεδίκαζαν και αναθεμάτιζαν τους παντοειδείς αιρετικούς, όχι υπό την έννοια ότι τους επέβαλαν την «ποινή» να είναι και να αναγνωρίζονται του λοιπού ως αιρετικοί και απερριγμένοι εκ της Εκκλησίας, αλλά υπό την έννοια της συνοδικής διαπιστώσεως και αναλύσεως της αιρέσεως και της διακηρύξεως στο λαό του Θεού, προς προστασίαν αυτού, ότι πράγματι αυτοί, ήδη ως εκ της αιρέσεώς τους, κατέστησαν «σεσηπότες» και «εβλήθησαν έξω ως το κλήμα και εξηράνθησαν» (πρβλ. Ιω. ΙΕ΄, 6). Αυτοαπεκόπησαν, δηλαδή, και απεβλήθησαν εκ της Εκκλησίας και ως εκ τούτου ουδεμία πνευματική, συμπροσευχητική και λειτουργική κοινωνία μετ' αυτών και μεθ' όλης της ψευδοεκκλησίας τους επιτρέπεται.

Ε΄. Η αυτοαναίρεση των λεγομένων «αντιοικουμενιστών».

Αντιθέτως προς αυτά οι σημερινοί «αντιοικουμενιστές» τόσο του νεοημερολογιτικού χώρου, όσο και του παλαιοημερολογιτικού χώρου, παρότι όλοι ομού συμφωνούν ότι ο Οικουμενισμός είναι παναίρεση, εφ' όσον εξισώνει την Εκκλησία του Χριστού με όλες σχεδόν τις κατεγνωσμένες αιρέσεις και επαναφέρει την κοινωνία με όλους σχεδόν τους αιρετικούς, παραδόξως δεν αποφαίνονται αν οι φορείς και οι συμμέτοχοι αυτής της παναιρέσεως, οι Οικουμενιστές και οι κοινωνούντες αυτοίς, δηλαδή όλη η ψευδοεκκλησία τους, είναι αυτοαπεσχισμένοι εκ της Εκκλησίας του Χριστού και εκπεσόντες απ' αυτής. Πιστεύουν και διδάσκουν ότι μέχρι να συγκληθεί μια όντως πανορθόδοξος Σύνοδος η οποία θα καταδικάσει τον οικουμενισμό ως παναίρεση και θα επιβάλει στους οικουμενιστές την καθαίρεσή τους ως αιρετικών, μέχρι τότε ουδείς δύναται να αποφανθεί αν αυτοί και οι κοινωνούντες αυτοίς είναι αυτοαπεσχισμένοι εκ της Εκκλησίας του Χριστού και ως εκ τούτου η ψευδοεκκλησία τους στερείται της θείας Χάριτος και των Θείων Μυστηρίων.

Όλα όμως αυτά δεν είναι παρά η ουσιαστική αυτοαναίρεση των «αντιοικουμενιστών» αυτού του είδους, αφού αυτό που καταγγέλουν ως αντορθόδοξη θεωρία και πράξη του Οικουμενισμού, δηλαδή την αναγνώριση εκκλησιαστικότητος και υπάρξεως μυστηρίων στους κατεγνωσμένους αιρετικούς, αυτό το ίδιο πράττουν και οι ίδιοι, αναγνωρίζοντας εκκλησιαστικότητα και ύπαρξη μυστηρίων στην περιλαμβάνουσα όλες τις κατεγνωσμένες αιρέσεις παναίρεση του οικουμενισμού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ουσιαστικώς αμνηστεύουν, επί του παρόντος τουλάχιστον, τον Οικουμενισμό και όλες τις εκφάνσεις, καινοτόμες και πρακτικές του.

ς΄ Ο Οικουμενισμός ως αιρετική θεωρία και σχισματοαιρετική ψευδοεκκλησία.

Η αλήθεια της Εκκλησίας είναι απλή και αδιαπραγμάτευτη. Συνίσταται στην πίστη προς το πρόσωπο και το κήρυγμα του Θεανθρώπου Σωτήρος, Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι η όντως Αλήθεια. Η αλήθεια του πραγματικού ιερού αγώνος κατά της παναιρέσεως του Οικουμενισμού είναι και αυτή απλή και αδιαπραγμάτευτη. Συνίσταται στην υποχρέωση της εναντιώσεως κάθε ορθοδόξου κατά της παναιρέσεως του Οικουμενισμού και σύνολης της πρακτικής εφαρμογής του, αρχής γενομένης από της πρώτης θεωρητικής παρουσιάσεώς του δια της εγκυκλίου του 1920 και από του πρώτου επισήμου και πρακτικού βήματος εφαρμογής του, την επιβολή του νέου παπικού ημερολογίου.

Ο Οικουμενισμός ως θεωρία παρουσιάσθηκε επισήμως στο χώρο της Ορθοδοξίας, διατυπωθείς, συντόμως μεν σαφώς και πλήρως δε, δια της Συνοδικής Εγκυκλίου του Οικουμενικού Πατριαρχείου το έτος 1920. Εκεί παρατίθενται οι βασικές αρχές της παναιρέσεως αυτής και καθορίζεται το πρόγραμμα των σταδιακών πρακτικών βημάτων, για την προώθηση και παγίωσή της. Η πρακτική εφαρμογή του Οικουμενισμού αρχίζει να συντελείται δια της πραξικοπηματικής και αθές μου επιβολής του νέου παπικού εορτολογίου το έτος 1924. Τότε προεκλήθη πανορθόδοξο σκάνδαλο και επισυνέβη σχίσμα, παγκοσμίως γνωστό, ιστορικώς καταγεγραμμένο και ουδέποτε θεραπευθέν. Ποιοί το εδημιούργησαν; Ασφαλώς και βεβαίως οι κανοτομήσαντες Οικουμενιστές. Αυτοί αθέτησαν σαφώς και απροκαλύπτως προγενέστερες πανορθοδόξους αποφάσεις, ερχόμενοι έτσι σε ρήξη με το ιερό παρελθόν της Ορθοδόξου Εκκλησίας, νοθεύοντας την παρακαταθήκη των Αγίων Πατέρων και αλλοιώνοντας τους θεσμούς τους.

Έκτοτε, οι αποδεχθέντες αυτήν την άθεσμη εφαρμογή του οικουμενιστικού προγράμματος, καθώς και οι κοινωνούντες αυτοίς, ανήκουν σαφώς και αναποδράστως στο χώρο του Οικουμενισμού. Έχουν αποσχίσει εαυτούς από την ορθόδοξη Εκκλησία, ποιμαίνονται και διοικούνται υπό Οικουμενιστών και συμμετέχουν, είτε ενεργητικά, είτε παθητικά στα οικουμενιστικό γίγνεσθαι. Το γεγονός ότι κάποιοι απ' αυτούς δεν αρέσκονται στην οικουμενιστική θεωρία και πρακτική δεν σημαίνει σε καμμία περίπτωση ότι, ως εκ τούτου και μόνο, ανήκουν στην ορθόδοξη Εκκλησία. Εφ' όσον εν τη πράξει, είτε ανέχθησαν την εφαρμογή του Οικουμενιστικού προγράμματος, είτε εγεννήθησαν και ανετράφησαν στα πλαίσια αυτής της οικουμενιστικής ψευδοεκκλησίας, καθίσταται εκ των πραγμάτων δεδομένο ότι δεν δύνανται να αποτελούν μέλη της αληθινής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Όσοι εξ αυτών επιθυμούν τη σωτηρία τους οφείλουν να αναζητήσουν την αμόλυντη από το μίασμα του Οικουμενισμού αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία και να ενταχθούν σε αυτήν, απορρίπτοντας ό,τι «έλαβον» εκ της οικουμενιστικής ψευδοεκκλησίας ως αδόκιμο και ουσιαστικώς ανίσχυρο.

Ζ΄. Η πραγματική έννοια της αποτειχίσεως.

Κατά τη σημερινή συγκυρία δεν αρκεί κανείς να διαφωνεί ή να «αποτειχίζεται» ή να διακόπτει το μνημόσυνο των Οικουμενιστών «Επισκόπων» νομίζοντας ότι έτσι διασφαλίζει τον εαυτό του στη σωτηρία μάνδρα του Χριστού. Η έννοια της αποτειχίσεως ισχύει και αρμόζει μόνο σε περιπτώσεις κατά τις οποίες στο χώρο της αληθινής Εκκλησίας του Χριστού κάποιος (π.χ. Επίσκοπος) ή κάποιοι από τα μέλη της (π.χ. Σύνοδος Επισκόπων) αρχίσουν έξαφνα να κηρύττουν επισήμως (γυμνή τη κεφαλή) κατεγνωσμένη αίρεση. Τότε προκύπτει η υποχρέωση των ορθοδόξων πιστών να διακόψουν την πνευματική κοινωνία τους με' αυτών, ακόμη και αν πρόκειται για τους ποιμένες τους ή για υψηλόβαθμους κληρικούς, ακόμη και για πατριάρχες και να «αποτειχισθούν» απ' αυτούς, περιτειχιζόμενοι αυτομάτως και αυτονοήτως στην αληθινή Εκκλησία, της οποίας τυγχάνουν ήδη μέλη. Προϋποτίθεται δηλαδή, ότι αυτός που αποτειχίζεται από τους κηρύσσοντας επισήμως αίρεση είναι ήδη μέλος της Ορθοδόξου Εκκλησίας του Χριστού, έχοντας λάβει από την αληθινή Ορθόδοξη εκκλησία την ιδιότητα αυτή δια των πραγματικών μυστηρίων που μόνο εντός αυτής παρέχονται. Δεν νοείται αποτείχιση από αιρετικούς, υπό την έννοια της ταυτοχρόνου και αυτονοήτου «περιτειχίσεως» στην Εκκλησία του Χριστού, αν ο αποτειχιζόμενος ουδέποτε υπήρξε μέλος της αληθινής Εκκλησίας του Χριστού, αλλά πάντοτε ήταν μέλος της από μακρού χρόνου δρώσης ψευδοεκκλησίας. Ομοίως δεν σημαίνει σχεδόν τίποτε από ορθοδόξου πλευράς η διακοπή μνημοσύνου του οικουμενιστού «Επισκόπου» όταν, αφ' ενός μεν συνεχίζεται η λειτουργική κοινωνία με τους μνημονεύοντες τον οικουμενιστή «Επίσκοπο», αφ' ετέρου δε αποφεύγεται η ένταξη στην πραγματική Ορθόδοξη Εκκλησία

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΤΑΚΤΩΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝΤΑΣ

του π. Ευστάθιου Κολλά
Επίτιμου Προέδρου
Συνδέσμου Κληρικών Ελλάδος

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΠΑΥΛΟΣ, στην Δευτέρα του Επιστολή προς τους Θεσσαλονικείς, είναι λίαν σαφής και κατηγορηματικός για την απιστία των Ιερωμένων και των πιστών, που δεν υπηρετούν και δεν ορθοτομούν τον **"Λόγον της Αληθείας"** (ενθ' αν), και λίαν ευθαρσώς, και με στεντόρεια φωνή, ενημερώνει τους πιστούς, και τους ζητεί, να τους σημαδεύουν όλους αυτούς, και να τους αποχωρίζονται **για να Διορθωθούν**. Επίσης και ο Απόστολος Ιωάννης στην Δευτέρα του Επιστολή (β, 10) προς τους πιστούς, τους ζητεί με αυστηρή κατηγορηματικότητα, "ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν και χαίρειν αυτώ μη λέγετε".

ΜΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΝ ΔΗΛΑΔΗ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΕΥΘΕΩΣ ότι θα πρέπει να ξέρουμε με ποιον ακριβώς συνομιλούμε, και αν δεν κουβαλάνε μέσα τους την Ορθόδοξη πίστη μας, **της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής κατά Ανατολάς Εκκλησίας**, του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού και όχι μόνον να τον αποφεύγουμε, **αλλά του κόβουμε και την καλημέρα μας**, γιατί πλέον είναι επικίνδυνος για την Ορθόδοξη Πίστη μας.

ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΩΝ ΩΣ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΕΡΩΤΑΤΑΙ: Ποία θέση πρέπει να πάρει το Τίμιον Πρεσβυτέριον και οι πιστοί Χριστιανοί, έναντι όλων αυτών των Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων, Πρεσβυτέρων και Πιστών που έλαβαν μέρος σε αυτό το κακό συναπάντημα του Μεγάλου Φιάσκου της Ληστρικής Ψευδοσυνόδου της Κρήτης;;; Την απάντηση, ήδη μας την έδωσαν και την δίνουν ανωτέρω, οι Οικουμενικοί Άγιοι Απόστολοι. **ΔΗΛΑΔΗ**: Να τους σημαδεύουμε, όπου και αν εμφανίζονται και να τους αποφεύγουμε, μήπως και Διορθωθούν.

"Ου γαρ πάντων η πίστις... Παρακαλούμεν δε υμίν αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στέλλεσθαι υμάς (= αποχωρίζεσθε) από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος, και μη κατά την παράδοσιν, ην παρέλαβον παρ' ημών... τούτον σημειούσθε (= σημαδεύετε), και μη συναναμίγνυσθε αυτώ, ίνα εντραπή (= διορθωθεί)... Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού... ειδώς ότι εξέστραπται ο τοιούτος και αμαρτάνει, ων αυτοκατάκριτος".
(Β΄ Θεσ. γ΄ 1-14, Τιτ. γ΄, 10-11)

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 5η συνέχεια από την 16η Ομιλία 1/3/1981

«ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν»

(Ἀπ. β΄ 24).

Ἐνθυμοῦμαι, πρό πολλῶν ἐτῶν, ὅταν εἶχα ἔλθη εἰς τήν Λάρισα, κάποιος φίλος, νέος, πνευματικός ἄνθρωπος, τήν εἶχε ἐπισκεφθῆ, μοῦ τήν περιέγραψε ὡς ἑξῆς·

Αὐτή ἡ γυναῖκα ἔπεφτε σ' ἕνα κρεβάτι τή νύχτα, καί ὑποτίθεται πώς κοιμόταν καί ἔβλεπε ὄνειρα. Κάπου κάπου, μέσα στήν νύχτα, ξέφευγαν μερικές φράσεις ἀπό τό στόμα της. Οἱ ἡλίθιοι οἱ Χριστιανοί μας –ἤ πλανεμένοι, κατά ἐπιεικεστέραν ἐκδοχήν!– ἐκάθηντο γύρω ἀπό τό κρεββάτι της καί ἐπερίμεναν ὅλη τή νύχτα τί θά πῇ, γιά νά τό ἀρπάξουν ὡς προφητεία. Κυρίως οἱ γυναῖκες· οἱ ἄνδρες, μέ τόν σύζυγο αὐτῆς τῆς Μαρίας, ὅπως μου εἶχαν πῇ, πήγαιναν σ' ἕνα ἰδιαίτερο ἐκεῖ στήν κουζίνα καί τά κουτσοπίνανε ὅλη νύχτα!

Ἐν τῷ μεταξύ, αὐτός ὁ νέος πού τήν εἶχε ἐπισκεφθῆ, ὅταν εἶδε τήν ὅλη σκηνή καί ἄκουσε νά ὁμιλῇ, λέγει γιά μία στιγμή στίς κυρίες πού ἦταν γύρω ἀπό τό κρεβάτι τῆς· «Τί κάθεστε καί τήν ἀκοῦτε; Αὐτή εἶναι δαιμονισμένη!». Τότε, σηκώθηκε ἀπάνω ἡ Μαρία, ἀγαπητοί μου, καί ἄρχισε νά τόν βρίζη γερά!

Καί ἔρχομαι τώρα σ' αὐτό πού μας ἐνδιαφέρει καί περισσότερο· εἰς τόν Εὐσέβιο Παπαστεφάνου.

Ο Εὐσέβιος Παπαστεφάνου, ἀγαπητοί, εἶναι ἕνας ὀρθόδοξος ἀρχιμανδρίτης, στήν Ἀμερική, θεολόγος, ὁ ὁποῖος φοβερά ἐπλανήθη. Νομίζει ὅτι δύναται νά ἐπικαλεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί νά κατέρχεται, ὡς Πεντηκοστή ἐπαναλαμβανομένη, μέ τόν τρόπο πού νομίζει. Ἔχουν πάρει χνάρια ἀπό τούς αἱρετικούς Πεντηκοστιανούς, τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς. Βέβαια, ὁ ἴδιος λέγει ὅτι «Δέν ἔχομε καμμιά σχέσι μέ τούς Πεντηκοστιανούς». Ἀλλά ὅ,τι καί νά πῇ, ἀγαπητοί μου, βλέπει κανείς καθαρά ὅτι ἀπ' ἐκείνους ἔχει πάρει.

Λέγει, ἐπίσης, ὅτι αὐτή ἡ χαρισματική ἐνέργεια, δηλαδή τό νά ἐπικαλούμεθα τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὑπάρχει στούς Προτεστάντες, ὑπάρχει στούς Ρωμαιοκαθολικούς καί εἰς τούς Ὀρθοδόξους! Ὅλοι αὐτοί, κάποια ἡμέρα, θά φύγουν ἀπό τίς Ἐκκλησίες τους, γιατί δέν θά μπορέσουν νά τούς κατανοήσουν! Λέγει, ἀκόμη, ὅτι ὁ πάπας ἀρχίζει νά ἑτοιμάζῃ διωγμό ἐναντίον τῶν χαρισματικῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, κι ἔτσι αὐτοί θά ἀναγκαστοῦν νά φύγουν. Καί, τότε, θά ἀποτελέσουν κάτι τό καινούριο, μιά νέα Κίνησι.

Αὐτός γυρίζει ὅλη τήν ὑφήλιο. Ἔχει ἔλθει καί στήν Ἑλλάδα καί κάνει προσηλυτισμόν φοβερόν!

Ἐδῶ, ἔχομε ἕνα βιβλίο δικό του, μέ τίτλο «Η Παγκόσμιος Ἔκχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Καί ἀπό κάτω· «Η Χαρισματική Κίνησις ἐξ Ὀρθοδόξου Ἀπόψεως». Εἶναι μία ἀπολογία τρόπον τινά, γιά ὅ,τι τόν κατηγοροῦν. Σᾶς διαβάζω γρήγορα γρήγορα κάτι πολύ ἔτσι φευγαλέο. Γράφει·

«Η Χαρισματική Κίνησις εἶναι γνωστή καί ὑπό τήν ὀνομασίαν Πεντηκοστιανή Κίνησις –Νιάου νιάου στά κεραμίδια–, καθ' ὅσον ἐπιζητεῖ τήν ἀνάκτησιν τῆς ζωῆς καί ἐμπειρίας τῆς Πεντηκοστῆς –Νά, γιατί λέγω νιάου νιάου στά κεραμίδια· κατά τά ἄλλα, δέν ἔχουν σχέσι μέ τούς Πεντηκοστιανούς!–. Δέν ἀποκρύπτομεν τό γεγονός, ὅτι ἡ χαρισματική αὐτή ἐμπειρία, μέ ὅλας τάς ἐξωτερικᾶς ἐκδηλώσεις πού ἐμφανίζει, ἔχει ἐπεκταθεῖ εἰς τάς κυριωτέρας Δυτικᾶς Ἐκκλησίας, π.χ. εἰς τήν Ρωμαιοκαθολικήν, Ἀγγλικανικήν, Λουθηρανικήν, Πρεσβυτεριανήν καί Μεθοδιστικήν. Εἶναι δέ χαρακτηριστικόν, ὅτι οἱ καταφερόμενοι κατά τῆς Χαρισματικῆς Κινήσεως, ἰδίως ἐν Ἀμερικῇ, εὑρίσκονται μεταξύ καί τῶν φιλελευθέρων καί τῶν συντηρητικῶν Χριστιανῶν. Δέν ἀποτελεῖ φαινόμενον πού περιορίζεται μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων. –Συνεπώς, αὐτοί πρόλαβαν νά πραγματοποιήσουν τήν ἕνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν, πιό μπροστά ἀπό ἐκείνους πού προσπαθοῦν νά κάνουν τήν ἕνωσι! Καί, φυσικά, αὐτές οἱ ἑνώσεις εἶναι ἀπόβλητες. Οὔτε ἀποκρύπτομεν τό γεγονός ὅτι ἡ Χαρισματική Κίνησις, γενικῶς, ἔχει πρόδρομον καί ἐμπνευστήν τήν Κλασσικήν Πεντηκοστιανήν Ἐκκλησίαν»!...

Λίγο πιό πάνω ὅμως, ξέρετε τί λέει;

«Πολλοί, ἐξ ἀγνοίας ἤ κακῆς διαθέσεως καί προκαταλήψεως, συνταυτίζουν τούς χαρισματικούς, μέ τούς ὀπαδούς τῆς Πεντηκοστιανῆς Ἐκκλησίας». Ἅμα τούς κατηγορήσης καί τούς πῇς ὅτι εἶναι Πεντηκοστιανοί, τότε σου λένε ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος κακῆς διαθέσεως! Ὅπως ὅταν λέμε τούς ἀνθρώπους τῆς Χ.Ο.Ε. ὅτι εἶναι Πεντηκοστιανοί, αὐτοί μας κατηγοροῦν, γιατί ἔχουμε κακή διάθεσι!...

Ὅμως, δέκα γραμμές παρακάτω, λέγει αὐτό πού σας εἶπα· «Οὔτε ἀποκρύπτομεν τό γεγονός ὅτι ἡ Χαρισματική Κίνησις, γενικῶς, ἔχει πρόδρομον καί ἐμπνευστήν τήν Κλασσικήν Πεντηκοστιανήν Ἐκκλησίαν»! Καί συνεχίζει·

«Τοῦτο ὁμολογοῦν ὅλοι οἱ Χαρισματικοί Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάνται, καί δή μετά πολλῆς εὐγνωμοσύνης, διακρίνουν εἰς τήν ἐμφάνισιν τῆς Πεντηκοστιανῆς Ἐκκλησίας νά κινεῖται ἡ χείρ τῆς Θείας Προνοίας –Ἀκοῦτε;!. Πολλοί μελετηταί τῆς παγκοσμίου Πεντηκοστιανῆς κινήσεως, θεωροῦν αὐτήν ὡς ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων τοῦ συγχρόνου Χριστιανισμοῦ, ἐξισούται δέ μέ τήν Προτεσταντικήν μεταρρύθμισιν τοῦ 15ου αἰῶνος, κατά τήν σπουδαιότητα αὐτοῦ»! Πιστεύω νά καταλάβατε τήν προέλευσί τους.

Ἀλλοῦ, ἐξηγεῖ τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἔρχεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον·

«Εἰς ἄλλους δέ ἔρχεται ἡ Θεία Ἐπισκίασις ὡς ἠλεκτρικόν ρεῦμα, πού διέρχεται συνήθως ἀπό τά χέρια καί τήν κεφαλή, καί προχωρεῖ κάτω, πρός ὅλον τό σῶμα». Καί μάλιστα, λέγει ὅτι δημιουργεῖ συγκλονισμόν –τά ὁποία εἶναι χαρακτηριστικά μόνο τῶν δαιμονοπλήκτων! Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔρχεται ὡς δρόσος, ἀγαπητοί μου· οὔτε συγκλονίζει τόν ἄνθρωπο οὔτε τόν κάνει νά τρέμῃ οὔτε νά αἰσθάνεται ἠλεκτρικές ἐκκενώσεις στό σῶμα του! Καί, μάλιστα, ἀκοῦστε· «Ἐνίοτε, ἀλλ' ὄχι ἐκάστοτε, τά χέρια δονοῦνται, ἄλλοτε ἡ κεφαλή καί ἄλλοτε ὁλόκληρον τό σῶμα. (Σέλ. 193)

Αὐτά τά φαινόμενα, μ' αὐτές τίς ἐκδηλώσεις, συναντοῦμε στίς πνευματιστικές συνεδριάσεις, στόν πνευματισμό, πού ἐκεῖ σαφῶς δρᾷ καί ἐνεργεῖ ὁ διάβολος· ναί, διάβολος, ὁ σατανᾶς, σαφῶς!

«Ὁ γράφων εἶναι ὄχι μόνον αὐτόπτης μάρτυς ἀλλά καί μέτοχος τῶν ὄντως θαυμασίων ἐκδηλώσεων τοῦ Πνεύματος, ἐν μέσῳ τῶν Χαρισματικῶν. –Ἔχει καί φωτογραφίες· ἄν κανείς θέλει, ἄς πλησιάση μετά νά τοῦ τίς δείξω. Ἡ παγκόσμιος καί καθολική Ἔκχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις –αὐτές τίς ἡμέρες– ὑποδηλοῖ ὅτι ὁ Κύριος ἠμπορεῖ –ἀκοῦστε, ἀκοῦστε!– νά πραγματοποιήσῃ αἰωνίους αὐτοῦ σκοπούς καί ἔξω τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, χωρίς νά αἴρεται ἡ ἀλήθεια ὅτι παραμένει ἡ μήτηρ Ἐκκλησία»!

Ἔ, βέβαια· γιά νά μήν ὑποστῇ κάποιον διωγμόν, προσποιεῖται ὅτι δέχεται τήν Ὀρθοδοξίαν. Ἀλλοῦ, ὅμως, λέγει ὅτι «Η Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία βαίνει ὡς πόρνη, ἡ μεγάλη πόρνη τῆς Βαβυλῶνος»!

«Ἴσως ἀναγκαστῇ ὁ Χριστός νά προσπεράσῃ τήν Ἐκκλησίαν –ἀκοῦστε· νά προσπεράσῃ! δηλαδή, νά τήν ἀρνηθῇ, νά τήν ἀφήσῃ στήν ἄκρη τήν Ἐκκλησίαν– πού οἱ Ὀρθόδοξοι διεκδικοῦμεν ὡς τήν ἱστορικήν –διεκδικοῦμεν! γιατί θεωρεῖ τόν ἑαυτόν τοῦ Ὀρθόδοξον– ὡς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Ἀκούσατε; Ο Χριστός, νά παραμερίσῃ τήν Ἐκκλησίαν, γιά νά προχωρήσῃ, νά κάνῃ κάτι παρακάτω. Ο Χριστός χωρίς τήν Ἐκκλησίαν!

«Τώρα ποῦ προσεγγίζει ἡ μεγάλη θλῖψις τῶν ἑπτά ἐτῶν –ποιά εἶναι αὐτή; Ἄγνωστο! Σᾶς εἶπα, ἔχουν τό προφητικό χάρισμα. Ποιό προφητικό χάρισμα;! Ψευδοπροφῆται εἶναι, ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος διά τήν γυναῖκα Ἰεζάβελ–, ἄς ἐκτείνωμεν οἱ Ὀρθόδοξοι εὐήκοον οὖς εἰς τί λέγει τό Πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. ...Ἤδη καί ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἐν πολλοίς ἀρχίζει νά μεταβάλλεται εἰς πόρνην γυναῖκα»! (Σέλ. 208)

«Τά κοσμικά σημεῖα πού δέν ἐφανερώθησαν τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς –ἄ! πολλά πράγματα, λοιπόν, δέν ἐφανερώθησαν τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τά ὁποία αὐτοί γνωρίζουν, παρερμηνεύοντας τήν προφητεία τοῦ Ἰωήλ– θά ἐκδηλωθοῦν τώρα, ἐπικειμένης τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ Κυρίου».

Καί λέγη, παρακάτω, ὅτι «Θά ἁρπαχθοῦμε ἀπό τόν Κύριον –κάτι ἀνόλογον μ' αὐτό πού λέγει ὁ Κύριος γιά τήν δευτέρα Παρουσία Του–. Θά ἁρπαχθοῦμε ἀπό τόν Κύριο –προσέξτε!– ὄχι στόν Οὐρανό· ὁ Χριστός θά πάρῃ ὅλους τους Χαρισματικούς καί θά τούς μεταφέρῃ εἰς τήν Σιών, στά Ἱεροσόλυμα! Ἐκεῖ, θά μείνουν ἑπτά χρόνια, ἕως ὅτου περάση ἡ θλῖψις». Καί μετά; Καί μετά... βλέπομε!

Αὐτοί, ἀγαπητοί μου, εἶναι πού δροῦν μέσα στήν Ἐκκλησία, καί ἡ Ἐκκλησία δέν τούς ἔχει καταδικάσει ἀκόμη. Η Χ.Ο.Ε. Λαρίσης, κατά παρόμοιον τρόπον δρᾷ. Δέν ἔχει τήν γλωσσολαλία ἡ Χ.Ο.Ε. Λαρίσης; Δέν διατείνεται ὅτι κάνει ἰάσεις καί θεραπεῖες; Ὅλα αὐτά τί εἶναι; Εἶναι

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

ἀδιάσειστα στοιχεῖα, πού κατατάσσουν τήν Κίνησι αὐτή στήν κατηγορία καί στήν οἰκογένεια τῶν Φωτισμένων. Ἄς προσέξωμε, λοιπόν· ἄς προσέξωμε πάρα πολύ!

Ποιό εἶναι τό συμπέρασμα σ' ὅλα αὐτά;

Τό συμπέρασμα βγαίνει ἀπ' ὅ,τι εἴπαμε. Οἱ Κινήσεις αὐτές εἶναι ἐνεργούμενες ὑπό τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Καί τοῦτο τό ἀποκαλύπτει αὐτός ὁ Κύριος, μέ τόν χαρακτηρισμόν τῶν μέν πράξεων ὡς βαθέων του σατανᾶ, τῶν δέ ἀνθρώπων ὡς Ἰεζάβελ.

Ο Κύριος μᾶς εἰδοποιεῖ:

Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπί τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, καί πολλούς πλανήσουσι... καί πολλοί ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καί πλανήσουσι πολλούς,... καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς. ἰδού προείρηκα ὑμῖν. (Ματθαῖος κδ΄ 4,5,11,24,25)

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, ὀφείλομε νά ἔχομε ταπείνωσιν, διότι τό πνεῦμα τῆς πλάνης ἐνεργεῖ ἰδιαιτέρως εἰς τούς ὑπερηφάνους καί τούς ἔχοντας πεποίθησιν ὅτι ἑρμηνεύουν ὀρθά τήν Γραφή, ἔξω ἀπό τήν ἑρμηνείαν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι, τελικά, ποιμαίνουν τόν ἑαυτόν τους, κατά τόν ἀδελφόθεο Ἰούδα.

Ἡ γυναῖκα Ἰεζάβελ κυκλοφορεῖ ἀκόμη, καί θά κυκλοφορῇ ἕως ὅτου τελειώση ἡ Ἱστορία. Κυκλοφορεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία καί πλανᾷ καί ἀποσπᾷ τούς δούλους τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν σωτηριώδη μάνδρα.

Ἄς ἀνοίξωμε, λοιπόν, τά μάτια μας καί ἄς προσέχωμε, διότι πολλοί πλάνοι εἰσῆλθαν εἰς τόν κόσμον.

Ὁ διάβολος στήν ἐποχή μας ὀργιάζει.

Ἄς προσέχουμε συνεχῶς· εἶναι θέμα αἰωνίου σωτηρίας μας!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 74ον

Η εφημερίδα μας σε συνέχειες θα δημοσιεύει την «Ορθόδοξη Δογματική» προς εδραίωση της Ορθοδόξου Πιστεώς μας

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

του πρεσβύτερου Ευστάθιου Κολλά Ορθόδοξος Θεολόγος, εκκλ/κος συνήγορος, επίτιμος πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

2.- ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η καταγραφή των ιστορικών γεγονότων έχει υποκειμενικό χαρακτήρα. Κανείς ιστορικός δεν είναι πλήρως αντικειμενικός στο γεγονός το οποίον ιστορεί. Είναι αντικειμενικός μόνον ως προς τον τόπον και τον χρόνον της εξέλιξης του γεγονότος. Στο νόημα όμως του γεγονότος επικρατεί ο άκρατος υποκειμενισμός. Η ιστορική αντικειμενικότητα ή η ιστορικότητα φτάνει μέχρι το τί έγινε, πότε και πού. Το πώς έγινε είναι αναπόδεικτον. Εκφεύγει των ορίων δυνατότητος παντός ιστορικού. Μόνον εκ των άνω, δια της θεοπνευστίας, κατοχυρώνεται αντικειμενικώς η Αγία Γραφή και όχι από την αυθεντία των Ευαγγελιστών. Οι Ευαγγελιστές δεν είναι από μόνοι τους αντικειμενικοί και αυθεντικοί, αλλά καλούμενοι υπό της Χάριτος γίνονται **ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΙ (αναμφισβήτητοι).**

3.-) Η Αγία και Ιερά Παράδοση: Χαρακτηριστικό της Ιεράς Παράδοσης είναι ότι αυτή είναι μόνο κατά το περιεχόμενο αναλλοίωτος, ενώ η Αγία Γραφή είναι και κατά την μορφή στους όρους των Οικουμενικών Συνόδων. Η Αγία και Ιερά Παράδοση είναι ο αυτός Ιησούς Χριστός, η αυτή διδασκαλία παρατεινόμενη στους αιώνες. Μόνον η Δογματική Παράδοση ισχύει όπως η Αποστολική, όχι οι λοιπές παραδόσεις. Περί αυτής δε της Παραδόσεως ομιλεί **μόνον** η Εκκλησία του Χριστού.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ: Κοινώς αναγνωρίζεται από όλες τις Ομολογίες και αιρέσεις, ότι στην Αγία Γραφή υπάρχει η αλήθεια. Δημιουργείται όμως το πρόβλημα: **Πώς εμείς βρίσκουμε την Αλήθεια;**

Οι Προτεστάντες κατά την έρευνα της Αγίας Γραφής έχουν τον άκρατο υποκειμενισμό. Ο καθένας βρίσκει την αλήθεια μόνος του (= **Λαϊκοκρατία**), και τον βοηθεί, όπως λέγουν, η εσωτερική μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος. Η άποψη όμως αυτή οδηγεί σε δύο ακρότητες: **α΄-)** Γίνονται μεγάλοι ερευνητές, θεολόγοι, επειδή δεν φοβούνται τίποτε. Ερευνούν και ως συμπέρασμα της έρευνάς τους, ισχυρίζονται, ό,τι θέλουν, ό,τι τους κατέβει. **β΄-)** Μπορούν να καταλήξουν σε τελεία πλάνη. Εάν λοιπόν η ως άνω βασική τους θέση ήταν ορθή, τότε θα εύρισκαν όλοι την αλήθεια και θα κατέληγαν στα ίδια συμπεράσματα, οπότε και δεν θα υπήρχαν πλάνες και αντιδράσεις μεταξύ τους. Δεν συμφωνούν όμως, διότι **ο υποκειμενισμός ποτέ δεν βρίσκει την αλήθεια.**

Κατά την Ορθόδοξο άποψη ο αλάθητος φύλακας και ερμηνευτής της Αγίας Γραφής είναι **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, όχι ως πλειοψηφία, αλλά ως **ΟΛΟΝ,** ως **ΟΡΓΑΝΑ** του Αγίου Πνεύματος. Αν η Εκκλησία δεν γνωρίζει την αλήθεια και δεν ίσταται (= στέκεται) επί της αλήθειας, τότε δεν μπορεί και να με λυτρώσει, οπότε όλα είναι ένα ψέμμα. Εμείς οι **ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ** από την Εκκλησία παίρνουμε την αλήθειαν. Δεν έχουμε αντικειμενισμό, αλλά αντικειμενική αλήθεια. Όλοι εμείς υποκείμεθα σε πλάνη. Ουδέν μέρος είναι αλάνθαστο. Κανένας ιερός Πατέρας, αλλά μόνον η Εκκλησία, η οποία είναι Μυστήριον. Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει την αλήθεια, επειδή είναι Ορθόδοξος. Όσον κανείς κινείται περισσότερον προς ταυτισμόν με την Μία, Αγία, Καθολική (= Οικουμενική), και Αποστολική Εκκλησία, τόσον περισσότερον έχει την αλήθεια, ευρίσκεται εν αλήθεια. Η Ορθόδοξη Εκκλησία ποτέ δεν απαγορεύει την Θεολογική έρευνα προς κατανόηση του βάθους των Δογματικών αληθειών Της, όταν η έρευνα βεβαίως εναρμονίζεται πλήρως προς την διδασκαλία Της. Απαγορεύει την Δογματική έρευνα περί της αλήθειας των Δογμάτων της πίστεως Της, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την πλάνη.

Ο Ρωμαιοκαθολικισμός (= **κληρικοκρατία**) έχει άκρατον αντικειμενισμό, διότι λέγει, αντικειμενικώς το βάθος των Δογμάτων είναι γνωστό, ώστε να μην χρειάζεται η έρευνα. Δεν επιτρέπεται ούτε η έρευνα ούτε η εμβάθυνση στην πίστη Της. Έτσι το μέρος είναι απλή μάζα και χάνεται, ενώ αντίθετα στον Προτεσταντισμό το όλον χάνεται στο μέρος (= στον ερευνητή, κλπ.). Όταν μιλάμε για Πηγές της πίστεως, αυτές οι Πηγές είναι μια **ΟΜΟΛΟΓΙΑ πίστεως των πιστευσάντων.**

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

(Οι ανέντιμοι της Εκκλησίας τα πούλησαν. ΕΥΤΥΧΩΣ Υπάρχουν έντιμοι Δικαστές και τα έσωσαν.)

Τα τελευταία χρόνια εντάθηκε ο αγώνας για τον αποχρωματισμό της πνευματικής ταυτότητας του λαού μας.

Το πλάνο τέθηκε σε κίνηση από χρόνια και δούλεψε μεθοδικά. Ξεκίνησε με το να αποσπάσουν την εκκλησιαστική εκπαίδευση από την Εκκλησία. Για να το αποτρέψει αυτό ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ (Κοτσώνης) επί δύο χρόνια έδωσε άνισους, σκληρούς αγώνες προς τους δικτάτορες. Μάτωσε αλλά κατόρθωσε τον Μάιο του 1971 με το Ν.Δ. 876/71 να έρθη η εκκλησιαστική εκπαίδευση στην Εκκλησία (έχοντας σειρά και η Πανεπιστημιακή).

Ήρθε όμως ο Σεραφείμ Τίκας – όργανο των σκοτεινών δυνάμεων (μασονίας, Νέας Εποχής ...) τον έστησαν στην αρχιεπισκοπική καθέδρα για να τους υπηρετήσει. Σαν άνθρωπος απαίδευτος απεμπόλισε αυτή τη μεγάλη εκκλησιαστική κατάκτηση και ζήτησε από το Υπουργείο Παιδείας να αναλάβει και πάλι την εκκλησιαστική εκπαίδευση.

Τα δημοσιεύματα τότε ήταν πολλά. Αναφερόμαστε μόνο σ'ένα ενδεικτικά: **«Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄ πήρε την εκκλησιαστική εκπαίδευση από το κράτος και την παρέδωσε στα χέρια της Εκκλησίας. Μετά την παραίτησή του η λεγομένη "Πρεσβυτέρα Ιεραρχία" "έφαγε σίδερα" – κατά το κοινώς λεγόμενο – για να την ξεφορτωθεί και να την ξαναδώσει στο κράτος. Μήπως η "Πρεσβυτέρα Ιεραρχία" αποτελεί συνέχεια της ξενόφερτης Βαυαρικής αντιβασιλείας και δεν τον ξέραμε;** (εφ. "Η Γνώμη" των Πατρών, 5/1/1984)

Η πλειοψηφία της επισκοπικής οικογένειας έμεινε βουβή, παγωμένη κολώνα, ήταν σαν να μην έπιαναν οι κεραίες της τον σεισμό, να μην έβλεπαν τα μάτια της, και να μην αφουγκράζονταν τα αυτιά της τα φαινόμενα της κατακλυσμικής καταστροφής που ήταν ορατά τότε, και τα βιώνουμε στις μέρες μας σε όλη την έκτασή τους.

Η μέθοδος των σκοτεινών δυνάμεων είναι γνωστή και δοκιμασμένη, αρχίζουν με το ανέβασμα διεφθαρμένων στοιχείων στις τάξεις του ιερού κλήρου και ιδιαίτερα στην οικογένεια των δεσποτάδων, ώστε άνευροι, ανάξιοι και ευγνώμονες για την αναρρίχηση να μην έχουν το σθένος ώστε να αντιδρούν.

Θυμάστε τα "σοφά" λόγια του γέρου Καραμανλή: «Δεν θέλουμε θεολόγους, γεωπόνους χρειαζόμαστε» και κανείς εκκλησιαστικός ηγέτης δεν μίλησε.

Οι αβανταδόροι της Νέας Τάξης έβαλαν σε ενέργεια το καταστρωμένο σχέδιο να κόψουν τις ρίζες του λαού από την Ορθόδοξη πίστη και παράδοση.

Κατήργησαν τα αρχαία από τα σχολεία και εφάρμοσαν το μονοτονικό για να αποξενώσουν τους νέους από την αρχαία γραμματεία και από τις θεόπνευστες γραφές. Εξ άλλου και ο Χένρυ Κίσιγκερ το είπε καθαρά: «**... Πρέπει να τον πλήξουμε** (ελληνικό λαό**) στις πολιτισμικές του ρίζες, τότε ίσως συνετισθεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά αποθέματα...**».

Ακολούθησαν αισχρά και διαστροφικά νομοσχέδια που ψηφίσθηκαν και έγιναν νόμοι του κράτους, χωρίς κανείς, σχεδόν, εκκλησιαστικός ηγέτης να αντιδράσει.

Ακούγονταν βέβαια κάπου-κάπου κάποια τουφέκια – για την τιμή των όπλων – από κάποιους δεσποτάδες και μετά έπεφτε η σιωπή, ξεχνώντας τις δηλώσεις τους και τις απειλές τους. Σαν φοβισμένα παιδάκια, που τα απειλούν πως θα τα ξυλοφορτώσουν ή θα τα στερήσουν κάποιο γλειφιτζούρι (μητρόπολη, μετάθεση ή μην αποκαλύψουν κάποιο απόκρυφο) υποτάσσονταν στη γραμμή της εκάστοτε εξουσίας, χωρίς κανένα πρόβλημα συνείδησης.

Το "**είπαμε-ξείπαμε**" έχει γίνει πια ρουτίνα.

Οι κρημνιστές των πάντων, ψήφιζαν επαίσχυντα και ανήκουστα νομοθετήματα που προωθούσαν το διαστροφικό μετασχηματισμό της νεοελληνικής κοινωνίας (αντιρατσιστικό, κατάργηση Κυριακής, σύμφωνο συμβίωσης, καύση νεκρών, ισλαμικό Σπουδών, ...).

Και για όλον αυτόν, τον ξεπεσμό δεν έγινε σχεδόν καμία εκκλησιαστική ουσιώδης παρέμβαση. **Πρόκειται για μια ανήκουστη προδοσία.**

Είχαμε μέσα στην Αθήνα ακόμα και την διακωμώδηση του Άσπιλου Θεανθρώπου Ιησού κατά τον πιο αισχρό τρόπο και η εκκλησιαστική διοίκηση ΦΟΒΕΡΟ, ούτε φωνή ούτε ακρόαση!!!

Είχαμε πράγματι την πιο καραμπινάτη διαστροφή με το νομοσχέδιο 449/17 για "**αλλαγή φύλου**". Και αντί να σεισθή ο τόπος από τις αντιδράσεις, να αστράψουν και να βροντήξουν οι άμβωνες από καυστικά κηρύγματα, και να κόψουν κάθε σχέση με τους πολιτικούς εξουσιαστές, ελάχιστοι αντέδρασαν δυναμικά, ο δε Αρχιεπίσκοπος αρκέστηκε να πει ότι: «**Όλα αυτά είναι παιχνιδίσματα**». Και όμως το νομοσχέδιο ψηφίστηκε! Είναι **παιχνίδισμα**!, μακαριώτατε, ο βιασμός των ψυχών και των σωμάτων των δεκαπεντάχρονων παιδιών; Είναι αστεία υπόθεση η μετατροπή της Ελλάδας από τους νεοταξίτες σε Σόδομα και Γόμμορα;

Η αντίδρασή σας υπήρξε απαράδεκτη, σκανδαλώδης και προδοτική. Αποδειχθήκατε κατώτερος των περιστάσεων και των προσδοκιών του λαού.

Αφήνουμε ένα σωρό ακόμα τέτοια "**παιχνιδίσματα**" για να ασχοληθούμε με την κατάργηση των θρησκευτικών στα σχολεία, με το αλλόκοτο αυτό μόρφωμα «**Νέα Θρησκευτικά**» για τα οποία είχε δηλώσει ο σύμβουλος σας, μακαριώτατε, και συγχρόνως σύμβουλος του υπουργού Παιδείας κ. Γιαγκάζογλου ότι: **«Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος έθεσε ΜΟΝΟΝ δύο όρους για το μάθημα των θρησκευτικών: Να μην μειωθούν οι ώρες διδασκαλίας του και να μην θιγούν οι Θεολόγοι. Ούτε λέξη δεν είπε για να διατηρηθεί ο ορθόδοξος χαρακτήρας του μαθήματος!».**

Εδώ παίχτηκε ένα άθλιο παιχνίδι. Στα τσιμπούσια μεταξύ αρχιεπ. Ιερωνύμου, Τσίπρα και Φίλη έγιναν διάφορες δηλώσεις, όπως: **«Οι όποιες παρεξηγήσεις υπήρχαν, λύθηκαν...».** Ήταν τόσες οι συναντήσεις και τα δείπνα (κρυφά ή φανερά) 2016-17 που δεν είχαν γίνει για δεκαετίες ολόκληρες. Και πάντα στερεότυπες οι δηλώσεις: «**... Το δείπνο που έγινε ήταν σε πολύ καλό κλίμα και διήρκησε περί τις δυόμισι ώρες... Στόχος ήταν να πέσουν οι τόνοι της αντιπαράθεσης...».**

Ενώ το υπουργείο προχωρούσε στο σχέδιο που είχε χαράξει, ο Αρχιεπίσκοπος έκανε πως δεν έβλεπε, ούτε άκουγε (sic) ώσπου ήλθε η βόμβα του Φίλη στη Βουλή: **«Από την αρχή της νέας σχολικής χρονιάς (2016-17) το μάθημα των Θρησκευτικών αλλάζει για όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης και από "κατηχητικό" και "ομολογιακό" μάθημα μεταβάλλεται σε θρησκειολογικό γιατί είναι αναχρονιστικό και δεν βαδίζει με την πολιτιστική κοινωνία που φτιάχνουμε στην Ελλάδα...».**

Ο υπουργός κ. Φίλης είχε μεγάλα... σχέδια προκειμένου να πετύχει την από-ορθοδοξοποίηση και τον αφελληνισμό της πάλαι ποτέ Εθνικής Παιδείας. Γι' αυτό έβαλε ως επιμορφωτές καθηγητές θεολόγους (!) συνεργάτες του Αρχιεπισκόπου της ομάδας **ΚΑΙΡΟΣ,** εκσυγχρονιστές για να εκπληρώσουν σωστά τα νέα τους καθήκοντα για μια κοινωνία σύγχρονη!!!

Ο Φίλης φεύγοντας από το υπουργείο έκανε αιχμηρές δηλώσεις σε βάρος του αρχιεπισκόπου για τα όσα είχε πει, διαψεύδοντάς τον.

Στην Ιερά Σύνοδο, που συνεδρίασε στις 20 Ιουνίου 2017, ασκήθηκε σφοδρή κριτική από ιεράρχες, στον Αρχιεπίσκοπο και στην κυβέρνηση για τον εμπαιγμό που τους γίνεται. **«Η Ιεραρχία και οι Ιεράρχες** – είπε ο μητρ. Καισαριανής – **δεν είναι παίγνιο στα χέρια της εκάστοτε κυβέρνησης για να μπορούν να εμπαίζονται με αυτόν τον τρόπο».**

Ο αρχιεπίσκοπος, που βρίσκονταν σε δύσκολη θέση διότι είχε συμφωνήσει σε όλα με την κυβέρνηση, συνέστησε στο σώμα ηρεμία: «**Πρέπει να είμαστε πιο ήπιοι και διαλλακτικοί στις κινήσεις μας και στις σχέσεις με την Κυβέρνηση», «Ας είμαστε προσεκτικοί** – είπε – **μην τυχόν και επιβάλουν όριο ηλικίας...**». Θεέ μου, τι είναι αυτό που ακούστηκε από χείλη αρχιερέως και δει αρχιεπισκόπου, να στέκει με βλέμμα φοβισμένο, έτοιμος να τα ξεπουλήσει όλα, αρκεί να μη βάλλουν οι κυβερνώντες όριο ηλικίας και χάσουν τους θρόνους **(τα τσιφλίκια τους**) λες και θα ζήσουν αιώνια!

Πιεζόμενος ο αρχιεπίσκοπος αναγκάστηκε να συγκαλέσει την Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος την 27η Ιουνίου 2017. Εκεί ακούστηκαν – **"φρίξον ήλιε και στέναξον ..."** – ο ένας δεσπότης να αμφισβητεί και διαψεύδει τον άλλον. Άλλα να λέει ο αρχιεπίσκοπος, άλλα η τριμελής επιτροπή των μητροπολιτών, άλλα το υπουργείο, άλλα ο Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.), και ο αποχωρήσας υπουργός Φίλης να δηλώνει επίσημα: «**Εγώ μπορεί να έφυγα αλλά τα νέα θρησκευτικά έμειναν!».**

Η Ιεραρχία έκλεισε τις εργασίες με το βαρυσήμαντο ανακοινωθέν: «**Η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας, αφού ενημερώθηκε περί των αποτελεσμάτων του διαλόγου μεταξύ** (εκκλησίας και υπουργείου), **αποφάσισε την συνέχιση του διαλόγου υπό της ιδίας Επιτροπής δια την παρακολούθηση του υλικού των νέων βιλβίων πριν αυτά τυπωθούν».**

Οι καθησυχαστικές τοποθετήσεις του αρχιεπισκόπου, και μερικών γνωστών μελών Ιεραρχών για επικράτηση ήρεμου κλίματος ώστε να μην διαταραχθούν οι σχέσεις Πολιτείας-Εκκλησίας απέβλεπαν και στο ότι οι μήνες που ακολουθούσαν ήταν μεστοί πανηγυριών και μια ρήξη καλοκαιριάτικη πιθανόν να προκαλούσε απρόβλεπτες επιπτώσεις και συνέπειες...

Ο νέος υπουργός παιδείας Γαβρόγλου με μια δράκα ανατροπέων του **ΚΑΙΡΟΥ** δεν σταμάτησαν να εργάζονται με καταστροφική μανία για την μετάλλαξη του μαθήματος των θρησκευτικών.

Τα παιδιά μας πλέον από το Δημοτικό Σχολείο θα μαθαίνουν για τον Μωάμεθ, το Βούδα, τον Κομφούκιο (*και ό,τι άλλο διατάξει και θα υπαγορεύει η Παγκοσμιοποίηση)* και λίγα χλωμά για κάποιο Χριστό.

Έτσι το μάθημα των θρησκευτικών, που μετατράπηκε σε θρησκειολογική προπαγάνδα, αποβλέπει στο να ξεμυρώσει και ξεβαπτίσει τα παιδιά μας, ώστε να καταντήσουν εύκολη λεία.

Από την ηλικία των 8 ετών θα μυούνται εις τον Οικουμενισμόν και την Πανθρησκεία.

Τώρα κατανοούμε πλήρως την προφητεία του αγίου Κοσμά του Αιτωλού που μας έλεγε πριν από 250 χρόνια: «**Θα βγουν πράγματα από τα σχολεία που ο νους σας δεν φαντάζεται».**

Την επισκοπική οικογένεια, η άθεη κοσμική εξουσία, τη σέρνει όπου θέλει. Δηλώνει αυτά που της εισηγούνται, και αποφασίζει αυτά που της διατάσουν. Σβήνει μόνη της τα ίχνη από την λεωφόρο της Ορθοδοξίας και απ' τον χάρτη της Ιστορίας κάνοντας τους πιστούς να αμφιβάλλουν και να περιπλανούνται *«ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα»* (Ματθ. θ΄ 36).

Ευτυχώς, σ' αυτή την σκοτοδίνη, βρέθηκε ένας,μόνον ένας, από τους εκατό υπνώττοντας μητροπολίτες και επισκόπους, να ορθώσει το ανάστημά του στο επιχειρούμενο ανουσιούργημα σε βάρος των αθώων παιδικών ψυχών που τα ανάγκαζε από αυτή την τρυφερή ηλικία να μαθαίνουν έναν πανθρησκειακό πολτό που θα τα οδηγήσει σε καταστροφική σύγχυση.

Αποκαρδιωτική – και γιατί όχι προδοτική – η στάση όλων αυτών των 100 μητροπολιτών (Ελλάδας, Νέων Χωρών, Κρήτης και Δωδεκανήσων) και πάνω από 20 βοηθών επισκόπων με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Β΄, που όταν τους αντικρύζεις από κάποια απόσταση, φορτωμένους με τα ιερά τους άμφια, τις χρυσοποίκιλτες μίτρες και τις πατερίτσες, φορτίζεσαι, νοιώθεις αίσθημα ασφάλειας. Όταν όμως τολμήσεις και πλησιάσεις κοντύτερα, καταποντίζεσαι από απόγνωση.

Εκατόν είκοσι δεσποτάδες δεν τολμούν να σηκώσουν στους ώμους τους την ευθύνη του θείου υπουργήματός τους.

Κανένας, σχεδόν, δεν έχει το θάρρος να υψώση ανάστημα και να αντισταθή, στους κρημνιστές των πάντων, με τα τόσα ψηφισθέντα αισχρά και διαστροφικά νομοσχέδια που έγιναν νόμοι του κράτους.

Μια Ιεραρχία ολάκερη άκουγε για τόση ώρα τον ανεκδιήγητο πρόεδρο της Επιτροπής δεσπότη Ύδρας Ευφραίμ να λέει ότι: **«σε όλα τα κεφάλαια** – φάκελοι του μαθητή – **τίθεται με σαφήνεια η σωτηριολογική διάσταση της Εκκλησίας» με τον Μεσογαίας να τον διαψεύδει.** Και συνέχι-

συνεχίζεται στη σελ. 9

συνέχεια από τη σελ. 8

σε ο κ. Ευφραίμ: **«Ο εμπνευσμένος διδάσκων θα κάνει ώστε το μάθημα των θρησκευτικών να γίνει εξαιρετικά σπουδαίο μάθημα** – Τι κρίμα για δεσπότη να χαρακτηρίζει το μεταλλαγμένο "**Γιαγκαζόγλειο**", "**Φίλειο**" και "**Καιρίτικο**" αυτό αντισυνταγματικό έκτρωμα σπουδαίο **«ικανό να δώσει απαντήσεις απέναντι σε κρίσιμα υπαρξιακά ζητήματα... και να καταδείξει την τεράστια συμβολή της θρησκείας στο πνεύμα, στην τέχνη και στον πολιτισμό και, για να δώσει στο μαθητή** (σ.σ. στον 8-10χρόνο;**) την ευκαιρία να αντιληφθεί ότι το θρησκευτικό φαινόμενο βιώνεται ποικιλοτρόπως και ότι το νόημα της ανθρώπινης ζωής μπορεί να ερμηνεύεται μέσα από πολλές διαφορετικές και αντικρουόμενες οπτικές γωνίες....**

΄Ετσι το μάθημα των θρησκευτικών καθίσταται μάθημα που καταφάσκει στον διάλογο και στην ανάγνωση της θρησκευτικής ετερότητας».

Δεν ακούστηκε φωνή για τα λεγόμενα. Όλοι ζάρωσαν και σφράγισαν ερμητικά το στόμα τους, πιθανόν, για να μην χαλάσουν τις συμφωνίες υπουργού – αρχιεπισκόπου!!!

Αποκαρδιωτικό! Εδώ μέσα (*δεσποτική Σύναξη*) αναζητάς άνθρωπο ευθύνης και δεν τον βρίσκεις. Στις αντιδράσεις του λαού δεν ιδρώνει το αυτί τους... Στο κλάμα των πνευματικών παιδιών τους, που χάνονται κάθε μέρα, αντιτάσσουν την περιφρόνηση.

Γι' αυτό το δεσποτομάζωμα δεν βρέθηκε κάποιος με θάρρος και παρρησία να πει στον κ. Ευφραίμ: **STOP**, άγιε ΄Υδρας, διότι και υπάλληλος του υπουργού Παιδείας Γαβρόγλου να ήσασταν δεν θα εξεστομούσατε τέτοια λόγια!!!

Αυτή είναι η εικόνα της σημερινής εκκλησιαστικής διοίκησης. Μηχανισμός σε ακινησία· θεσμός σε πλήρη αδυναμία· υπεύθυνα σώματα και επιτροπές σε τραγική και επικίνδυνη ανευθυνότητα.

Σ' αυτόν τον μαύρο ορίζοντα, άστραψε κάποιο μικρό φως, φάνηκε ένα σημάδι, που κάπως γλύκανε τις πικραμένες και προδομένες καρδιές.

Ο μητροπολίτης Πειραιώς κ. **Σεραφείμ** μαζί με την "**Εστία Πατερικών Μελετών**" και **γονείς** κατέθεσαν προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας – λες και το θέμα των "νέων θρησκευτικών" αφορούσε μόνο τη μητρόπολη Πειραιώς (!!!) και όχι τον Ιερώνυμο και ολόκληρη την Εκκλησία της Ελλάδος – ζητώντας την ακύρωση της υπουργικής απόφασης με την οποία επέρχεται ριζική αλλαγή στο χαρακτήρα του μαθήματος των θρησκευτικών, αλλοιώνοντας **«τον από ιδρύσεως του ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα ορθόδοξο χαρακτήρα του».**

Όλοι τότε θεώρησαν την προσφυγή αυτή, χωρίς αποτέλεσμα επειδή οι κρατούντες είναι ισχυροί...

Η προσφυγή συζητήθηκε στην Ολομέλεια του ΣτΕ στις 13 Ιανουαρίου 2018 και στις 20 Μαρτίου δημοσιεύθηκε η **660/2018 απόφαση που ακυρώνει τις υπουργικές αποφάσεις που εκεί βασίζονταν τα νέα προγράμματα σπουδών και οι φάκελοι των θρησκευτικών.**

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

(Οι ανέντιμοι της Εκκλησίας τα πούλησαν. ΕΥΤΥΧΩΣ Υπάρχουν έντιμοι Δικαστές και τα έσωσαν.)

Ειδικότερα η απόφαση των δικαστών (ψήφιση 20 υπέρ και 5 κατά) αποφάνθηκε:

- Στο άρθρο 13 του Συντάγματος κατοχυρώνει ως απαραβίαστη την ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης. Κατά τους δικαστές η υπουργική απόφαση, κλονίζει την Ορθόδοξο Χριστιανική συνείδηση που πριν από την έναρξη του σχολικού βίου διαμορφώνουν οι μαθητές στο πλαίσιο του οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Μάλιστα, επειδή τα παιδιά δεν διαθέτουν την κριτική αντίληψη των ενηλίκων μπορεί να εκτραπούν από την Ορθόδοξη συνείδηση, με την διδασκαλία που προτείνεται μέσω της υπουργικής απόφασης.

- Στο άρθρο 16 του Συντάγματος ορίζει, ότι η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους και μεταξύ των σκοπών της είναι η ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης. Με το πρόγραμμα σπουδών που εισάγεται για το Δημοτικό και το Γυμνάσιο **«φαλκιδεύεται ο επιβαλλόμενος από τη συνταγματική αυτή διάταξη σκοπός της ανάπτυξης της Ορθόδοξης Χριστιανικής συνείδησης των μαθητών».**

- Προσβάλλεται η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) διότι στερεί από τους μαθητές του Ορθοδόξου Χριστιανικού δόγματος το δικαίωμα να διδάσκονται αποκλειστικά τα δόγματα, οι ηθικές αξίες και οι παραδόσεις της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας του Χριστού.

Σημειώνουν δε οι δικαστές του Συμβουλίου της Επικρατείας, τις **σοβαρές παραλείψεις** που παρουσιάζει το πρόγραμμα σπουδών ως προς το περιεχόμενο της Ορθόδοξης Χριστιανικής διδασκαλίας, όπως:

1) Δεν γίνεται πουθενά αναφορά στην Αγία Ομοούσιο και αδιαίρετο Τριάδα.

2) Στη Γ΄ τάξη του Δημοτικού ο Ιησούς Χριστός παρουσιάζεται ως ξένος, ως προσδοκώμενος Μεσσίας, ως δάσκαλος που όλου θαυμάζουν, ως αγαπημένος φίλος και όχι ως Σωτήρας του Κόσμου.

Αυτό εν ολίγοις είναι το σκεπτικό της απόφασης που ακυρώνει τα νέα βιβλία των θρησκευτικών, που εξεπόνησαν **ΚΑΙΡΟΣκόποι** με την υποστήριξη της "αριστερής" κυβέρνησης και προπαντός με τις πλάτες του κρυβόμενου Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Β΄ (Λιάπη).

Η απόφαση αυτή προκάλεσε πολλές αντιπαραθέσεις.

Ο πρώην υπουργός Παιδείας Ν. Φίλης δήλωσε ότι: **«Το ΣτΕ υιοθετεί απόψεις ακραίων φονταμενταλιστών».** Έκανε λόγο για **«σκοταδισμό, Μεσαίωνα και αναχρονισμό»** και συνέχισε – άκουσον-άκουσον – **«η απόφαση αυτή μετατρέπει το ΣτΕ από ένα ανώτατο πολιτειακό όργανο σε ένα όργανο που αποφασίζει για την εκπαίδευση και ένα όργανο που δογματίζει, δηλαδή αποφασίζει ποιο δόγμα είναι»** (Γιατί κ. φίλη δεν είναι αρμόδιο το ΣτΕ;).

Η ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας κινήθηκε περίπου στο ίδιο κύμα δηλώνοντας: **«Η συγκεκριμένη απόφαση μας πηγαίνει την εκπαίδευση και την κοινωνία πολλά χρόνια πίσω, καθώς ταυτίζεται και συντάσσεται με απόψεις ακραίων και σκοταδιστικών θεολογικών κύκλων** (δηλαδή μόνο οι εθνομηδενισταί του ΚΑΙΡΟΥ είναι πρόοδος...;)... **Το Υπουργείο Παιδείας δηλώνει αποφασισμένο να συνεχίσει το έργο της ανανέωσης... προγραμμάτων σπουδών και των διδακτικών υλικών όλων των βαθμίδων... Η νέα διδασκαλία του μαθήματος των θρησκευτικών έχει ενσωματωθεί πλήρως και έχει γίνει απολύτως αποδεκτή από εκπαιδευτικούς και μαθητές...** (είναι κανείς να μην εξοργίζεται όταν στην αρχή της σχολικής περιόδου έλεγαν: **«Πρόκειται για μία δοκιμαστική περίοδο»**).

Δεν θα ασχοληθούμε άλλο με τις ασχημοσύνες των κυβερνώντων, διότι είναι πολλές, και ο χώρος δεν επαρκεί. Όμως αυτό που δεν χωράει ο νους μας είναι η αντίδρασή του, δια τας πολλάς και φρικαλέας ανομίας, "Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος" Ιερωνύμου Β΄ (Λιάπη) που δήλωσε: (ΚΡΑΤΗΘΕΙΤΕ: **«Σεβόμαστε πάντα τις αποφάσεις των δικαστηρίων. Αυτό το θέμα έχει μια συνέχεια. ΄Εχουμε συμφωνήσει με το υπουργείο η Εκκλησία και η Πολιτεία να συνεχίσουν τη συνεργασία τους, ώστε αυτό που θα βγει στο τέλος να γίνει βιβλίο».**

Ακούσατε το ανέκδοτο του προκαθήμενου της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ο οποίος αντί να ζητήσει μετ' επιτάσεως την άμεση συμμόρφωση του υπουργείου από τα "θρησκευτικά" απορρίμματα του **Φίλη** και **Γιαγκάζογλου**, αυτός έκανε λόγο – **υπάρχει φαίνεται κρυφή συμφωνία** – για συνέχιση της συνεργασίας με τους άθεους, ώστε να βγάζουν ένα καινούργιο αντίχριστο έκτρωμα προς δόξαν της "**άμεικτης μείξις**" κράτους και Εκκλησίας.

Μετά την τελευταία απόφαση του ΣτΕ βγήκαν πλέον στον αφρό αποδείξεις απογοητευτικές. Το σκάφος της ελληνικής Εκκλησίας πλέει δίχως υπεύθυνη διακυβέρνηση. Ο προκαθήμενος και ο λόχος που κατέχει τις Μητροπολιτικές καθέδρες είναι δέσμιοι των συνεννοήσεων και υποσχέσεων που έδωσαν μη χάσουν τους θρόνους!

Ευτυχώς σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν και ΕΝΤΙΜΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ !!!

Γιορτή 25ης Μαρτίου

νες. Κι όμως! Δεν μπορώ να πω εύκολα: αυτό το χώμα είναι δικό μας και να περηφανευτώ. Διστάζω. Δεν μπορώ να πω εύκολα, αυτή είναι η ιστορία μας, οι ένδοξοι πρόγονοί μας, οι δάφνες τους. Θυσίες που πέρασαν ή που ακόμα εμπνέουν. Δεν μπορώ να πω εύκολα ξυπνήσαμε, αντιστεκόμαστε, αγωνιζόμαστε! Κανείς δεν μπορεί να το πει αβασάνιστα, εύκολα ή επιπόλαια...

«Μόνον εις τον καιρόν του προσκυνήματος εφοβήθηκα δια την πατρίδα μου. Όχι άλλη φορά...» έγραψε ο Μακρυγιάννης αναφερόμενος στο εξής γεγονός: όταν οι Τούρκοι κατείχαν την Ελλάδα, ανάγκασαν αρκετούς Έλληνες αξιωματούχους να υπογράψουν τα λεγόμενα προσκυνοχάρτια, έγγραφα που σχετίζονταν με την πλήρη υποταγή των Ελλήνων στους Τούρκους. Και ο ίδιος ο Μακρυγιάννης ομολογεί πως μόνο τότε ένιωσε φόβο προς τους Έλληνες που εύκολα αποδέχονται τον κατακτητή να πατήσει στο χώμα τους.

Να γιατί δεν μπορώ να πω εύκολα: αυτό το χώμα είναι δικό μας! Γιατί θα μου πούνε: ποιο χώμα; Αυτό που παζαρεύουν οι αγορές; Να γιατί δεν μπορώ να πω εύκολα: Αυτή είναι η ιστορία μας! Θα μου πούνε: εσύ και η χώρα σου σήμερα ζείτε με δανεικά.

Είναι όμως η χώρα μας ικανή ν' αντισταθεί, να ξυπνήσει όπως το '21;

Έλα να ψάξουμε!

Όχι τον υπάλληλο που φεύγει πριν ακόμη σχολάσει, όχι το γιατρό που περιμένει το φακελάκι για να κάνει τη δουλειά του, όχι το κομματικό στέλεχος που διορίζει τον ευνοούμενό του...

Ψάξε για κάποιον άλλο...

Όχι τον πολιτικό που δεν ξέρει να χτίζει (ίσως να φταίει το μαλακό μαξιλάρι των ψήφων του). Όχι το «δάσκαλο» ούτε το "μαθητή" του ελάχιστου κόπου.

Ψάξε για κάποιον άλλο... Απελπίστηκες; Κι εγώ!

Και νιώθω θυμό μέσα μου! Στέκομαι απέναντί τους! Δε θέλω να μοιραστώ το βόλεμά τους! Δε θέλω να μοιραστώ την ψεύτικη αξία τους. Ούτε την ανευθυνότητά τους, τη συνειδητή ανικανότητά τους. Τώρα ηχούν δυνατά μέσα μου τα λόγια του Κολοκοτρώνη «Εις σας μένει να στολίσετε τον τόπο, όπου ημείς ελευθερώσαμεν. Και δια να γίνει τούτο, πρέπει να έχετε ως θεμέλια την ομόνοια, τη γνώση, την ελευθερία. Αλλιώς φοβάμαι». Κι εγώ φοβάμαι. Όλοι αυτοί για μένα σημαίνουν ΟΧΙ ΜΕΛΛΟΝ!

Και τι σημαίνει θα μου πείτε ΜΕΛΛΟΝ;

ΜΕΛΛΟΝ, παιδιά, σημαίνει να δείξουμε ομόνοια μπροστά στις προκλήσεις. Να φανούμε ενωμένοι και δυνατοί. Σε θέματα άμυνας, παιδείας, υγείας να αφήσουμε έξω τα συμφέροντα. ΄Ετσι θα υπάρξει κοινό σχέδιο, θ' αποφύγουμε άγονες συγκρούσεις που μόνο έβλαψαν αυτό τον τόπο.

ΜΕΛΛΟΝ σημαίνει, ακόμη, να δράσουμε με ευθύνη, αυξάνοντας την παραγωγικότητα, τονώνοντας την οικονομία μας. Χωρίς δουλειά, οργάνωση και πρόγραμμα δε θα πετύχουμε αποτέλεσμα.

ΜΕΛΛΟΝ σημαίνει να δυναμώσουμε τον πολιτισμό μας. Να τονίσουμε την ελληνικότητα σ' όλο τον κόσμο, να ζωντανέψουμε ήθη κι έθιμα, να οργανώσουμε γιορτές που θα δείξουν σ' όλους το μεγαλείο της Ορθοδοξίας, της ελληνικής φύσης, του ολυμπιακού πνεύματος της Δημοκρατίας, του αυθορμητισμού μας.

Επιτρέψτε μου να έρθω πίσω πάλι στο παράθυρο του χρόνου.

Ξέρετε τι έλεγαν οι αγωνιστές του '21 στην αρχή;

΄Ελεγαν πως δε γεννήθηκαν ήρωες. Η ικεσία της πατρίδας για ελευθερία ηχούσε πιο δυνατά από κάθε άλλη φωνή μέσα τους. Και είπαν πως για να κεντηθεί το λάβαρο της απελευθέρωσης θα έπρεπε να προσφέρει ο καθένας ένα κομμάτι ύφασμα, δικό του. Καινούριο ή παλιό, δεν είχε σημασία. Κι έδωσαν: άλλος ό,τι υλικό, άλλος και τη ζωή του ολόκληρη. Κι απ' όλα αυτά τα ανόμοια κομμάτια το λάβαρο κεντήθηκε. Ξέρετε γιατί; Γιατί μία ήταν η κλωστή που συγκράτησε όλα τα κομμάτια. Αυτή που λέγεται **ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ, ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.**

Αν μπορούσα να προσφέρω το δικό μου μικρό κομμάτι στην υπόθεση που λέγεται "**ΕΛΛΑΔΑ**" κι αν αυτό κάνατε κι εσείς και οι φίλοι σας και οι φίλοι των φίλων σας, τότε θ' άρχιζε να υφαίνεται ένα μέλλον φωτεινό γύρω από τη χώρα μας, μια δυνατή, ασφαλής **ΕΛΛΑΔΑ**.

Και τότε θ' άρχιζε να φέγγει στον ορίζοντα μια πραγματική ελπίδα.

Για σκέψου! Αξίζει να προσπαθήσουμε όλοι!

(Φετινή ομιλία σε σχολική γιορτή του Ανάργυρου Πάνου).

συνέχεια από τη σελ. 1

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ – Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

Χτύπησε πάλι η γνωστή ομάδα, βάζοντας στη φαρέτρα τα βέλη της κατά του Ιερωνύμου μαζί με την ανάστροφη ή διάστροφη εξεικόνιση των γεγονότων. Πότε με το ατόφιο ψέμα και πότε με τη "μισή αλήθεια" στερημένη από καθαρά και πειστικά επιχειρήματα, επιμένει να κρύβει αδιαμφισβήτητα περιστατικά και να δίνει αυθαίρετες ερμηνείες – ημερομηνίες σε Κανόνες, Νόμους και Πράξεις Πατριαρχικές - εμφανίζοντας το άσπρο μαύρο και το μαύρο άσπρο.

Μετά το τελευταίο φιάσκο στην παρουσίαση του... επιστημονικού έργου «Η εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974 – ιστορική και νομοκανονική προσέγγιση», που έγινε στην Αθήνα στις 4 Δεκεμβρίου 2017 ενώπιον αόρατου ακροατηρίου και το άθλιο δημοσίευμα με την επαίσχυντη τσονταρισμένη φωτογραφία, αποκαλύφθηκε όλο το εύρος του ανοίγματος της βεντάλιας της παραπληροφόρησης, της συκοφάντησης και της ατίμωσης ενός ΑΓΙΟΥ εργάτη της Εκκλησίας που από την γέννησή του μέχρι και την κοίμησή του είχε ένα άδολο και ασταμάτητο διάλογο αγάπης με τον Κύριο και μια διακριτική προσφορά διακονίας.

Εμφανίστηκε με ολοσέλιδο άρθρο στην εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (11 Μαρτίου 2018) ο κ. Ανδρέας Νανάκης, ο οποίος, ενώ είναι μητροπολίτης Κρήτης, στο άρθρο του αποσιωπά τη μεγάλη δωρεά της Εκκλησίας που τον κατέστησε Αρχιερέα Αλκαλοχωρίου **"εις τόπον και τύπον Χριστού"** και αντ' αυτής αρκείται στο ονοματεπώνυμό του με κάποιες πληροφορίες στα ψιλά του αστερίσκου.

Ως εκ τούτου στο εξής θα τον προσφωνούμε με το όνομα της επιλογής του.

Θα μπορούσα να αγνοήσω αυτό το δημοσίευμα αφού είναι γνωστό ότι προσπαθεί να αναστηλώσει το κατακουρελιασμένο γόητρο του συγγραφέα του βιβλίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974» διδακτορική διατριβή ως επιβλέπων καθηγητής του.

Αλλ' επειδή το άρθρο παρουσιάζει πονηρά και σκόπιμα αλλοιωμένα στοιχεία, σε αποσαφηνισμένα ιστορικά δεδομένα επηρεάζοντας αρνητικά τους αποδέκτες των "ιστορικών" πληροφοριών του, ξεκινάω τον σχολιασμό.

1) Καταπιάνεται ο κ. Νανάκης με τους «**Καταστατικούς Χάρτες** (Κ.Χ.) και ιδιαίτερα με τους Σ΄ και ΣΑ΄ του 1850, αλλά και με άλλους του 20ου αιώνα. Περισσότερο βέβαια καταγίνεται με τις τροποποιήσεις που επέβαλαν καθεστωτικές κυβερνήσεις (Πάγκαλου, Μεταξά, Παπαδόπουλου) που εκφράζουν τη βούληση του κράτους για ασφυκτικό έλεγχο της Εκκλησίας... Γι' αυτό και τα πρώτα ελληνικά Συντάγματα της Επανάστασης του 1821 όριζαν ότι «΄**Ελληνες εισί οι εις Χριστόν πιστεύοντες».** Συνεπώς, μέσα από τη χειραγώγηση των εκκλησιαστικών δομών διοικήσεως, πρωτίστως του συνόλου της Ιεραρχίας και της ΔΙΣ θα ασκείτο ο έλεγχος και το εκκλησιαστικό πλήρωμα. Ο Κ.Χ. του 1969 αποτελεί καθ' ολοκληρίαν έκφραση αυτών των στόχων και επιλογών».

Παρατήρηση πρώτη: Εδώ ο κ. Νανάκης ζυμώνει τον μεταλλαγμένο άρτο της παραπληροφόρησης για να ναρκώσει το λαό. Τονίζει δηλαδή ότι όλοι οι 120 χρονών Καταστατικοί Χάρτες εκφράζαν εν μέρει τη βούληση των κρατούντων ενώ ο Κ.Χ. του 1969 (της αρχιεπισκοπίας Ιερωνύμου) **"αποτελεί καθ' ολοκληρίαν έκφραση αυτών των στόχων και επιλογών".** ΄Ετσι μεταφέρει την είδηση στρεβλωμένη.

Παρατήρηση δεύτερη: Οι κυβερνήσεις στα πρώτα Συντάγματα, μετά την Επανάσταση του 1821, για να χειραγωγήσουν το λαό όριζαν – λέει – ότι «΄**Ελληνες εισί οι εις Χριστόν πιστεύοντες**». Αυτό αν το ακούγαμε από Μουφτή, Αγιατουλάχ, βουδιστή, βραχμανιστή ίσως το δικαιολογούσαμε. Εάν το ακούγαμε από ΄Ελληνα δεν θα το πιστεύαμε διότι οι πρόγονοί μας πολέμησαν για νάμαστε εμείς ελεύθεροι, **"για του Χριστού την πίστη την αγία και της Πατρίδος την Ελευθερία"**. Αλλά να υποστηρίζεται από ΄Ελληνα ιερωμένο και μάλιστα "**«δεσπότη» ότι κακώς συμπεριελήφθηκε το όνομα του Χριστού στο Σύνταγμα..., δεν υπάρχουν λόγια να εκφραστούμε"!!!**

Μήπως – ρωτάμε – το ένστικτο του πατέρα του που τον οδήγησε στην Ακαδημία του Ηρακλείου για δασκαλίκι, αποφεύγοντας την σοφεράντζα που ο ίδιος για χρόνια βίωνε. Από κει βρέθηκε στη Ρουμανία, στα συντρόφια του Τσαουσέσκου, και επανερχόμενος στην Ελλάδα συνδέθηκε με τον σύντροφο Ν. Ζαχαρόπουλο καθ. Παν. Θεσσαλονίκης, ως βοηθός του, και σιγά-σιγά ήρθε και η έδρα; Και ο Οικουμενικός Πατριάρχης για την αφοσιωμένη αγάπη στην Οικουμενιστική κίνηση "παρακάλεσε" τον αρχιεπίσκοπο Κρήτης να ιδρύση μια νέα μητρόπολη για να τον τακτοποιήσουν; Τώρα γιατί ο πατέρας του, τον ήθελε δάσκαλο και όχι θεολόγο, ο Κύριος μόνον γνωρίζει καθόσον άγνωστες οι βουλές του Κυρίου...;

2) «Η Ιεραρχία – μας λέει ο κ. Νανάκης – συγκλήθηκε για πρώτη φορά μετά την 21η Απριλίου 1967, την 1η Μαρτίου 1969, με αφορμή τη δημοσίευση του Κ.Χ. όπου δεν υπήρχε αναφορά στον **Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο του 1850** και στην **Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη του 1928**. Ήδη, βέβαια, στο «Σύνταγμα» του 1968 είχε γίνει η αντιεκκλησιολογική διάκριση των Ιερών Κανόνων σε δογματικούς και διοικητικούς. Άλλωστε, από το 1967 η δικτατορία είχε προσπαθήσει να ελέγξει την Εκκλησία μέσω του αντικανονικού διορισμού αριστίνδην συνόδου και του παραμερισμού της ΔΙΣ».

Παρατήρηση: Τι είναι αυτός ο Πατριαρχικός και Σ**υνοδικός Τόμος του 1850** και η Πατριαρχική **Συνοδική Πράξη 1928,** που κάθε φορά, όταν ο Πατριάρχης και οι συνοδοιπόροι κάτι θέλουν να ωφεληθούν από την κουτσουρεμένη Ελλαδική Εκκλησία, τις βγάζουν από τις θήκες, τις κραδαίνουν απειλητικά και μετά... τις ξαναθυλακώνουν;;;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

(Αυτό το κάνουμε για να γνωρίσει ο ακατατόπιστος λαός αυτά που για δεκάδες χρόνια κανείς – μα κανείς δεν του τα είπε!).

Αυτά είναι δύο Πατριαρχικά έγγραφα που περιέχουν συμφωνία μεταξύ των δύο εκκλησιαστικών διοικήσεων (Οικ. Πατριαρχείου και Ελληνικής Εκκλησίας).

Το πρώτο είναι το **Τόμος 1850** – ένα κείμενο 3 σελίδων Α4 και περιέχει την παραχώρηση του "Αυτοκέφαλου" στην Εκκλησία της Ελλάδας, που εκδόθηκε το 1850.

Ο ανειδίκευτος παρατηρητής που έχει άγνοια από την ιστορική εξέλιξη της Ελλαδικής Εκκλησίας, όταν πληροφορήται εκπλήσσεται με τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Μετά το νικηφόρο απελευθερωτικό αγώνα του 1821, και συγκεκριμένα κατά το 1833, στα χρόνια της Αντιβασιλείας, η Εκκλησία του ελεύθερου τότε κράτους (Μητροπόλεις της Πελοποννήσου, της Στ. Ελλάδας και των νησιών των Κυκλάδων) αποσπάσθηκε από το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και ανακηρύχτηκε Αυτοκέφαλη Εκκλησία. Την πράξη αυτή δεν την αποδέχθηκε το Πατριαρχείο. Αλλά ύστερα από 17 χρόνια πολυτάραχης ανωμαλίας και διχασμού, αναγκάστηκε το Πατριαρχείο να παραχωρήσει την Αυτοκεφαλία στην Ελλαδική Εκκλησία. Αυτή η ιστορία ταλάνιζε και ταλανίζει μέχρι και σήμερα την Εκκλησία. Για μια ακόμη φορά θα υπενθυμίσουμε, για τους μη γνωρίζοντας, τις δηλώσεις (αγάπης) του Πατριάρχου του Γένους το 1991 κ, Βαρθολομαίου για την μητέρα Ελλάδα: «**Δυστυχώς, οι δύο λαοί** (σ.σ. εννοεί ΄Ελληνες και τούρκοι) **διέκοψαν την υπέροχη συμβίωσι των 400 χρόνων, όταν ξεσηκώθηκαν κάτι ΞΕΒΡΑΚΩΤΟΙ το 1821 και δημιούργησαν τις γνωστές προστριβές...!!!».**

Αργότερα (το 1866) είχαμε την προσάρτηση των Επτανήσων και το 1881 της Θεσσαλίας και του ελεύθερου κομματιού της Ηπείρου.

Η ανωμαλία αρχίζει από εδώ και πέρα.

Το 1912 ελευθερώθηκαν η Μακεδονία, η δυτική Θράκη και τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Οι περιοχές αυτές με Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη, που εκδόθηκε το 1928, πέρασαν στη διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδας, αλλά έμεινε, θεωρητικά, η εξάρτηση από το Πατριαρχείο, «**άχρι καιρού».**

Το Πατριαρχείο, για τις επαρχίες αυτές τις ονομαζόμενες **«Νέες Χώρες»**, με την πράξη αυτή, έθεσε όρους. Όπως:

Όρος Β΄) «Ανωτέρα εκκλησιαστική αρχή αναγνωρίζεται η εν Αθήναις Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ελλάδος, **ής συμμετέχουσι και οι Μητροπολίται των Επαρχιών τούτων**, καλούμενοι εις αυτήν **κατ' ίσον αριθμόν προς τους εκ των Επαρχιών**...».

Όρος Ε΄) «Οι των εν Ελλάδι Επαρχιών του Πατριαρχικού Θρόνου αρχιερείς (των Νέων Χωρών) εκλέγονται εφεξής... **επί τη βάσει καταλόγου εκλεξίμων** συντεταγμένου υπό της εν Αθήναις Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και **εγκεκριμένου υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου**, δικαιουμένου και τούτου υποδεικνύειν υποψηφίους, **απαγορευμένων των αρχιερατικών μεταθέσεων από επαρχίας εις επαρχίαν**...».

Όρος Ζ΄) Η τε χηρεία και η πλήρωσις επαρχίας τινός της περιοχής της δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Θρόνου (Νέων Χωρών) **αναγγέλλεται τω Οικουμενικώ Πατριάρχη...** αποστέλλοντος εκάστοτε προς Αυτόν και αντίγραφον του υπομνήματος της εκλογής των αποκαθισταμένων αρχιερέων, καθώς επίσης και την κατά την χειροτονίαν αρχιερατικήν αυτών ομολογίαν, οσάκις πρόκειται περί νεωστί χειροτονουμένων...».

Από τη ρύθμιση αυτή εξαιρέθηκε η Κρήτη.

Η Κρήτη αποτέλεσε ένα εκκλησιαστικό προτεκτοράτο μέσα στο ελληνικό κράτος. Είναι Εκκλησία ημιαυτόνομος. Έχει δική της Σύνοδο, αλλά υπάγεται άμεσα στη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Τον αρχιεπίσκοπο τον εκλέγει η Σύνοδος του Πατριαρχείου, τους δε μητροπολίτες η τοπική Κρητική Σύνοδος μετά από έγκριση του Φαναρίου (Πατριαρχείου).

Το μεγαλύτερο εκκλησιαστικό κομφούζιο δημιούργησε η απελευθέρωση της Δωδεκανήσου. Τα τέσσερα νησιά (Ρόδος, Κάρπαθος, Κως και Κάλυμνος) δεν ενσωματώθηκαν εκκλησιαστικά στην μητέρα Ελλάδα, και εξακολουθούν να λειτουργούν ως επαρχίες του Πατριαρχικού Θρόνου, και να αναφέρονται στην Κωνσταντινούπολη.

Σε αυτόν τον τραγέλαφο πορεύεται η Ελληνική Εκκλησία, αποτελούμενη από έξι κομμάτια:

1) Την "**Αυτοκέφαλη**" Εκκλησία της Ελλάδας, που εκτείνεται από το Ταίναρο ίσαμε τη Λάρισα.

2) Τις "**Νέες Χώρες"** που αρχίζουν από την Ελασσόνα και φθάνουν μέχρι τον ΄Εβρο, και αποτελούν την αμφισβητήσιμη περιοχή και το μήλο της έριδος μεταξύ της Αθήνας και της Κωνσταντινούπολης (που σημαίνει πως η εκκλησία της βόρειας Ελλάδας, δεν ανήκει στην Εκκλησία της Ελλάδας) δίνοντας αφορμή στον Ερντογάν να δηλώνει (9/12/13 εφ. ΝΕΑ) **"όταν εμείς λέμε Θράκη εννοούμε και τη Θεσσαλονίκη...".**

3) Την εκκλησία της Κρήτης που πορεύεται στο πέλαγος των αμφισβητήσεων "**Φίλων**" Ευρωπαίων και ανατολικών εχθρών μας.

4) Τα **Δωδεκάνησα** που αναφορά έχουν μόνο στην Κωνσταντινούπολη, και οι δόλιοι γείτονες τα υποβλέπουν και τα περιζώνουν με τις πολεμικές μηχανές τους.

5) Το **Άγιο όρος** που υπάγεται στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου, και

6) Το νησί της **Πάτμου** με την ιδιότυπη υπόστασή του.

Αυτή είναι η νόθη διάρθρωση της Εκκλησίας στην Ελληνική Επικράτεια. Τη μικρή Ελλάδα – χώρα των δέκα εκατομμυρίων – φθάσαμε να την μπακλαβαδοποιήσουμε σε έξι κομμάτια και έξι συστήματα εκκλησιαστικής διοίκησης. ΔΗΛΑΔΗ:

Ο **Μητροπολίτης της Ρόδου** δε θεωρείται μη-

συνεχίζεται στη σελ. 11

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Είχαμε υποσχεθεί ότι δεν θα ασχοληθούμε αποσπασματικά με το "επιστημονικό" σύγγραμμα «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974», αλλά όταν ολοκληρωθεί η ανάλυση που αρχίσαμε, τότε θα την δημοσιοποιήσουμε, καταθέτοντας παράλληλα και στα αρμόδια όργανα που χορηγούν, τα βραβεία, διπλώματα, διδακτορικά... σε ερευνητές "αλάνθαστων" ιστορικών γεγονότων.

Όμως, ένα δημοσίευμα με τίτλο: «Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ» και από κάτω "Η ιστορία χωρίς φτιασιδώματα και αποσιωπήσεις" και με μία τσονταρισμένη επαίσχυντη φωτογραφία εντός του κειμένου, τάραξε (συθέμελα) αγνές συνειδήσεις.

Τότε λάβαμε δεκάδες αγανακτισμένες διαμαρτυρίες ζητώντας να τις δημοσιεύσουμε. Δεν το κάναμε όμως αναμένοντας μήπως έγινε από λάθος και οι συνεργοί της βρώμικης αυτής ενέργειας το διορθώσουν. Όμως εις μάτην.

Η εφημερίδα μας για να κτυπήσει το καμπανάκι εκτίμησε ότι έπρεπε να δημοσιεύσει μία από τις πολλές που ήταν γραμμένη μάλιστα με σκωπτικό τρόπο, από παλαιό μας συνεργάτη έχοντας μάλιστα και δική του στήλη με τον τίτλο: "Σου μιλάω μ' ακούς;".

Ακολούθησε τον επόμενο μήνα δημοσίευμα της εφημερίδος μας: «ΕΝΑΣ "μεγάλος" ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ μεγίστη ΑΤΙΜΙΑ», όπου αναλύομαι την βέβηλη αυτή ενέργεια.

Εξ όλων αυτών λάβαμε από "θιγώμενο" μακροσκελέστατη επιστολή – σε κανονική γραφή περίπου 20 σελ. Α4 – που αναφέρει: "ότι το εν λόγω άρθρο στρέφεται κατά συγκεκριμένου προσώπου που όχι απλώς «φωτογραφίζεται»". Ενώ μιλάει περί πάντων "ανέμων και υδάτων" για την ΑΤΙΜΙΑ που διέπραξαν δεν κάνει νύξη ούτε μία αράδα.

Αυτό το άθλιο μεγαλούργημα, δημοσιεύτηκε στον τύπο, σε διάφορα ιστολογία, στην ιστοσελίδα τους «Θεολογικός Σύνδεσμος Λάρισας», και για να το δώσουν βάρος "επιστημονικό", "θεολογικό" το δημοσίευσαν σε εκτενέστερη μορφή – σπάνια περίπτωση – και στο επιστημονικό περιοδικό της Εκκλησίας της Ελλάδος «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» (τόμ. 88, τευχ. 2/2017).

Αυτό ήταν πραγματικά μία "ΕΝΤΙΜΗ" πράξη εκ μέρους τους!

Εμείς τους γνωρίζουμε ότι, δεν θα ακολουθήσουμε την δική τους "έντιμη" γραμμή, αλλά θα δημοσιεύσουμε σύντομα την επιστολή τους όπως ακριβώς την έχουν διατυπωμένη, μαζί βέβαια με την δική μας μικρή απάντηση. Και ο κόσμος θα κρίνει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ – Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 10

τροπολίτης της "Εκκλησίας της Ελλάδας" και δίνει αναφορά στην Κωνσταντινούπολη. Ο **Μητροπολίτης Χανίων** δεν έχει κανένα δικαίωμα να μιλήσει και να εκφραστεί και ούτε δικαίωμα ψήφου επειδή δεν ανήκει στην "Εκκλησία της Ελλάδας". Η **Πάτρα** και η **Λάρισα** είναι "Εκκλησία της Ελλάδας". Η **Ελασσόνα** και η **Καβάλα** είναι **"Νέες Χώρες"** και μνημονεύουν Πατριαρχείο.

Το **Άγιο Όρος** έχει πολιτικό Διοικητή διορισμένο από την ελληνική Κυβέρνηση, αλλά τα μοναστήρια έχουν την αναφορά τους στην Κωνσταντινούπολη.

Η **νήσος Πάτμος** άλλη ιδιόρρυθμη περίπτωση με το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως.

Επομένως έχουμε στον ελληνικό χώρο δύο κατηγορίες επισκόπων: αυτούς που μετέχουν στη διοίκηση της Εκκλησίας κι αυτούς που, σαν τελευταίοι κλητήρες, περιμένουν το παράγγελμα από το φαναριώτικο εκκλησιαστικό κέντρο της Κωνσταντινούπολης.

Αυτά τα τραγελαφικά περιέχει ο Πατριαρχικός και Συνοδικός Τόμος 1850 και η Πατριαρχική και **Συνοδική Πράξη 1928** που τα αναφέρετε σαν νούμερα, αλλά ποτέ και σε κανέναν δεν εξηγήσατε!

Αυτές οι δύο Πατριαρχικές Πράξεις – συμφωνίες (βασικά είναι τέσσερες) δεν αποτελούσαν Ιερό Κανόνα, γι' αυτό είχαν μείνει ανενεργείς, θεωρούμενες παρωχημένες ώστε κανένας να μην ασχολήτε μ' αυτές αλλά ούτε να τις εφαρμόζει για 120 χρόνια περίπου.

Κύριε Νανάκη, όπως γνωρίζετε, αρκετές φορές είχε τεθεί θέμα οι "**Νέες Χώρες**" να αποσπασθούν τελείως από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και να προσαρτηθούν στην Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Ελλάδος, όμως για διαφόρους λόγους δεν έγινε αυτή η προσάρτηση η «**αντισυνταγματική και αντεθνική**» (Δήλωση Υπό Δικαιοσύνης Ν. Δημητρακόπουλος). Έτσι υπάρχουν δύο εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες μέσα στο ίδιο το κράτος.

Αυτή τη διάσπαση και διαφοροποίηση, κ. Νανάκη, κάποιοι που έχουν συμφέροντα, την διατηρούν, ενισχύοντας μάλιστα τις χωριστικές αυτές τάσεις. Η Εκκλησία όμως μέσα από αυτή τη διαίρεση, χάνει το δυναμισμό και το κύρος της. Φαντάζει σαν ένα σχήμα που δεν είναι σε θέση να συμπορευθεί και να εμπνεύσει την απόλυτη ομοφροσύνη στον λαό.

«**Ήδη, βέβαια, στο «Σύνταγμα» του 1968** – γράφετε – **είχε γίνει η αντιεκκλησιαστική διάκριση των Ιερών Κανόνων σε δογματικούς και διοικητικούς...».** Για το θέμα αυτό – όπως γνωρίζετε – ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος είχε δώσει σκληρές μάχες με αψευδείς μάρτυρες τα Συνοδικά Πρακτικά που τα συναντήσατε δεκάκις και όχι μόνο δεν κάνετε καμία αναφορά, αλλά αντίθετα στο βιβλίο που είστε επιβλέπων «Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974» του άξιου ίσως διάδοχόν σας, Χάρη Ανδρεόπουλου και στη σελίδα 196 γράφει: «**Η εξήγηση που δίδει ο Ιερώνυμος ελάχιστα φαντάζει πειστική**». Είναι όμως έτσι;;;

Για την αληθινή εκκλησιαστική ιστορία, κ. καθηγητά της εκκλησιαστικής ιστορίας του Παν. Θεσσαλονίκης, θα σας μεταφέρω τι έγραφε ο Αρχιεπ. Ιερώνυμος που σεις για λόγους σκοπιμότητας τα αποκρύπτεται και αυτό να μάθει ο κόσμος την αλήθεια και να συγκρίνει:

«Εξ αφορμής της εν τω Συντάγματι του 1968 και εν συνεχεία εν τω Καταστατικώ Χάρτη 1969 περιληφθείσης διακρίσεως των Ιερών Κανόνων εκ Δογματικούς και Διοικητικούς ως ανέφερα εις την Συνέλευσιν της Ι.Σ. της Ιεραρχίας, και η Ιερά Σύνοδος και εγώ προσωπικώς επράξαμεν παν ό,τι ήτο δυνατόν, ίνα μη περιληφθεί τοιαύτη διάταξις τόσον εν τω Συντάγματι, όσον και εις τον Καταστατικόν χάρτην της Εκκλησίας. Αντιμετωπίσαμεν όμως την επ' αυτού πείσμονα άρνησιν της Πολιτείας. Ενώπιον αυτής της καταστάσεως ευρεθείσα η Διαρκής Ιερά Σύνοδος, απεφάσισεν, όπως υποβάλωμεν το πρόβλημα εις την Ι.Σ. της Ιεραρχίας... πράγμα το οποίον και επράξαμεν...» και συνεχίζει: «**Η Ιεραρχία επίσης απέρριψε παμψηφεί πρότασιν, όπως ο Καταστατικός Χάρτης μη εφαρμοσθή, αν δεν απειλείφτεο η περί Ιερών Κανόνων Διάταξις... Κατόπιν τούτου η Ι.Σ. της Ιεραρχίας απεφάσισεν ομοφώνως, όπως ο Καταστατικός Χάρτης γίνη δεκτός ως είχεν, γίνουν δε σχετικά διαβήματα προς την Κυβέρνησιν προς απάλειψιν της διατάξεως εκείνης. Αφού λοιπόν, πάντα τα μέλη της Ι.Σ. της Ιεραρχίας εψήφισαν υπέρ της εφαρμογής του Κ.Χ., καίτοι περιείχεν ούτος την επίμαχον διάταξιν, διατί εγώ έπρεπε να θεωρούμαι μόνος υπεύθυνος; Και συ και πάντες είμεθα συνυπεύθυνοι...».** Τα περί της Συνελεύσεως της Ιεραρχίας είναι δημοσιευμένα στο επίσημο δελτίο της Εκκλησίας (σελ. 147 του έτους 1969), όπου είναι καταγεγραμμένες όλες οι τοποθετήσεις των Ιεραρχών.

Ενδεικτικά αναφέρουμε την τοποθέτηση του Ιωαννίνων Σεραφείμ και μετά Αρχιεπισκόπου: **«Ωμίλησαν... ο Σεβασμιώτατος Μητρ. Ιωαννίνων κ. Σεραφείμ, ταχθείς υπέρ της εφαρμογής του Καταστατικού Χάρτου (με την διάκριση των Ι. Κανόνων), ούτινος πολλάς διατάξεις θεωρεί εποικοδομητικάς, άλλας δε διορθωτέας, εν καιρώ».**

Αυτά είναι ένα μικρό μέρος από τα αποκρυφθέντα, κ. Νανάκη!

«**Άλλωστε**, – συνεχίζεται κ. Νανάκη – **από το 1967 η δικτατορία είχε προσπαθήσει να ελέγξει την Εκκλησία μέσω του αντικανονικού διορισμού αριστίνδην συνόδου και του παραμερισμού της ΔΙΣ**».

Οι παρατηρήσεις κ. καθηγητά είναι πολλές. Αν επιχειρήσουμε να καταγράψουμε τι έχει υποθεί για τις Αριστίνδην Συνόδους θα γεμίσουμε τόμους απαντήσεων σε υποπροϊόντα θεολογικού βιασμού, που φόρτωσαν τα τυπογραφεία και στήλες εφημερίδων, διάφοροι κομπάρσοι του Θεολογικού λόγου, και κάλαμοι με δευτερογενή ικανότητα.

Κίνητρό τους η Ιδιοτέλεια και η εξασφάλιση προνομίων και υλικών ωφελημάτων.

Όμως θα σταθώ σε τρεις κραυγαλέες περιπτώσεις, που τις βρήκατε δεκάδες φορές μπροστά σας όλη η κομπανία σας (Ανδρεόπουλος, Κονιδάρης, Νανάκης, Ιατρού & Σία) και κάνατε πηδηματάκια.

Πρώτη: Αριστίνδην Σύνοδοι. Ο κακός διδάσκαλος και συνεχιστής μέχρι και σήμερα είναι το **Οικουμενικό Πατριαρχείο**. Και να σκεφθεί κανείς ότι, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου που εξέδωσε τον Τόμο του 1850 καθιερώνοντας την Αυτοκεφαλία της Ελλαδικής Εκκλησίας, ήταν **αριστίνδην συγκεκροτημένη**.

Στην ιστορία της Ελλαδικής Εκκλησίας από το 1827 έως το 1945 (117 χρόνια) έχουμε 10 Αριστίνδην Συνόδους διορισμένες οι πιο πολλές από το Βασιλιά ή από την Πολιτεία, ανεξάρτητα από τα πρεσβεία αρχιερωσύνης (Σχετικά γράψαμε στον "ΑΓΩΝΑ" αρ. φύλλων, 241-242, 243, 244). Και όλες αυτές ήταν κανονικές μάλλον κατά την άποψή σας! Και αυτό έχει μια και μόνη εξήγηση. Ότι οι παλαιότερες αποτελούνταν από μασόνους ή φιλο-μασόνους (Μεταξάκης, Χ. Παπαδόπουλος, Αθηναγόρας, ...), ενώ την περίοδο Ιερωνύμου ήταν αντικανονική διότι ο Ιερώνυμος πολέμησε, πρώτον την μασονία και δεύτερον την ανηθικότητα.

Και το πιο "**σπουδαίο**", που όλοι στην ομάδα σας ούτε καν το αναφέρετε, είναι ότι: Ο Ιωαννίνων Σεραφείμ – μετέπειτα αρχιεπίσκοπος αγαπητός της μασονίας – υπήρξε κατ' επιλογήν από τις 17-3-1969 και για μια 5ετία συνοδικός της Αριστίνδην ιερωνυμικής περιόδου, και επί πλέον ήταν στενότατος συνεργάτης, υμνητής και στυλοβάτης της εκκλησιαστικής διοικήσεως του Ιερωνύμου κατέχοντας τη θέση του Προέδρου της Μόνιμης Συνοδικής Επιτροπής επί του Τύπου, μια θέση υπουργού παρά τω Πρωθυπουργώ.

Και το πιο σχιζοφρενικό, που παρόμοιο δεν γνωρίζω αν υπάρχει, είναι ότι ο Σεραφείμ, εκτός όλων των παραπόνων, ήταν και Πρόεδρος των ιεροδικείων που δίκασε εκατοντάδες διαβεβλημένους κληρικούς με βάση το Α.Ν. 214/67, που όλους αυτούς μετά, τους καταδικασθέντες και απομακρυνθέντες από τον ίδιον, όταν έγινε αρχιεπίσκοπος τους επανέφερε, και μάλιστα τους πιο διεφθαρμένους τους ανύψωσε σε δεσποτικές καθέδρες (sic).

Γλαφυρή – μάλλον για κλάματα – μια άλλη εικόνα μας μεταφέρει ο τότε Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος στην μακρά αγόρευσή του στην συνεδρίαση της 10 Οκτωβρίου 1974 (αντιγράφουμε ένα μικρό δείγμα).

«**Θα ενθυμείσθε ωσαύτως, Μακαριότατε** (Σεραφείμ Τίκα), **και το επεισόδιον το λαβόν χώραν κατά την αποφράδα ημέραν της 22-5-1974. Κατά την δραματικήν εκείνην συνεδρίαν των επισκοπικών εκλογών συνέβη κάτι το απίστευτο: Αι εκλογαί διεκόπησαν αιφνιδίως, λόγω παρεμβάσεως της ΚΥΠ, η οποία δια να ματαιώση την προαγωγήν "διαβεβλημένων" κληρικών, επενέβη δυναμικώς την 12ην παρά εν λεπτόν δια του παρισταμένου εν τη συνεδρία Υπουργού των Θρησκευτικών, αξιώσαντος, παρά τας διαμαρτυρίας των συνέδρων και τελικώς επιτυχόντος την αναβολήν των εκλογών δια τας δύο Μητροπόλεις. Ούτε δε δια κεραυνοβόλου επεμβάσεως της ΚΥΠ απετράπη ο κίνδυνος να ίδωμεν τους κατηγορηθέντας, τις οίδε δια ποία αμαρτήματα, ρασοφόρους προαγομένους αναξίως εις το Επισκοπικόν αξίωμα.**

Τοιαύται, Μακαριώτατε, αθλιότητες δεν παρουσιάσθηκαν επί Αρχιεπισκοπείας Ιερωνύμου. Διότι οφείλομεν να είμεθα δίκαιοι. Ο Ιερώνυμος εμερίμνησε και ηγωνίσθη και επέτυχε να προαγάγη επιβλητικά αναστήματα, αδιαβλήτους άνδρας, προσοντούχους και αξίους κληρικούς εις την Επισκοπικήν Έπαλξιν. Επί των ημερών σας συνέβη – δυστυχώς – **το εκ διαμέτρου αντίθετον...».**

Και όλα τα βροντοφώναξε ο πιο σκληρός πολέμιος του Αρχιεπ. Ιερωνύμου εν ημέρας δόξης του, και εποχής που η δικτατορία ήταν παντοδύναμη.

Όλα τα παραπάνω φωτογραφίζουν, την ζοφερή εικόνα αφότου ξαναγύρισε η Εκκλησία το 1974 με τον Σεραφείμ Τίκα και την "πρεσβυτέρα Ιεραρχία", όπου:

1) Γέμισε το Ιερό Θυσιαστήριο από διεφθαρμένους λειτουργούς.

2) Προχώρησαν σε εκλογές από μία "κακέκτυπη" Αριστίνδην Σύνοδο που από τους 66 μητροπολίτες, κλήθηκαν να μετάσχουν μόνο 32 (η ονομαζόμενη "Πρεσβυτέρα Ιεραρχία") δηλαδή, λιγότεροι από τους μισούς, κι απ' αυτούς οι 9 τα βρόντηξαν και έφυγαν, μένοντας μόνον 23, και ψήφισαν 16, και αυτοί, ως ένα ρυμουλκούμενο όχημα έκαναν εκλογές!

3) Εισέβαλε η κρατική υπηρεσία πληροφοριών (Κ.Υ.Π.) – στον ιερό χώρο όπου την ώρα των εκλογών κατέρχεται η θεία Χάρις – διέκοψε την ψηφοφορία και απαίτησε να ακυρώσουν την εκλογή τριών επισκόπων (τους Κων/νο Φαραντάτου, Παντελεήμονα Βέτιμη και Χρυσοστόμου Ταμπάκη) διότι είχαν φακέλους με επιβαρυντικά (Θεός να φυλάξει) στοιχεία. **Οπότε οι εκλογές αναγκαστικά ακυρώθηκαν. Φαίνεται ότι η ενέργεια αυτή είναι θεολογική και κανονική τάξη, και εντάσσεται μέσα στα πλαίσια των Ι. Κανόνων της Ορθόδοξης Εκκλησίας γι' αυτό δεν το αναφέρετε πουθενά!!!**

4) Ο μεγαλύτερος πολέμιος του Ιερωνύμου, Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος, ερχόμενος εις εαυτόν μετά την 7μηνη αρχιεπισκοπία Σεραφείμ, σκιαγραφεί στα δημοσιεύματά του την άβυσσο που υπήρχε μεταξύ των δύο Εκκλησιαστικών ανδρών (Ιερωνύμου & Σεραφείμ), λέγοντας: «**Όση διαφορά υπάρχει μεταξύ λευκού και μέλανος, ουρανού και γης, ζωής και θανάτου, παραδείσου και Άδου, τόση μεταξύ Ιερωνύμου και Σεραφείμ...**» (Αγόρευση στην Ιεραρχία 10/10/74).

ΔΕΥΤΕΡΗ: Κ. Νανάκη, κρίνω σκόπιμα να καταθέσω μια Συνοδική απόφαση που φέρει την υπογραφή και σφραγίδα του πολύ αγαπητού σας Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού, που, για να τον τιμήσει ο Σεραφείμ και η παρέα του, του έστησε τον μεγαλύτερο ανδριάντα μπροστά από τον καθεδρικό ναό των Αθηνών με σκοπό πιθανόν να θυμίζει στις επόμενες γενιές, ότι αυτός είναι που όρκισε την κυβέρνηση των Γερμανοτσολιάδων, και πώς, πεθαίνοντας, άφησε μια τεράστια περιουσία σε εποχή κατοχής, πείνας και εξαθλίωσης!

Αυτός, λοιπόν, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών με την Αριστίνδην Ιερά Σύνοδο(όμοια με τις δέκα προηγούμενες) το καλοκαίρι του 1946, συγκάλεσε σε συνεδρία την ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδας. Όμως, κάποιος πολίτης προσέφυγε στο Συμβούλιο της Επικρατείας ζητώντας την ακύρωσή της διότι θεώρησε την Αριστίνδην αυτή Σύνοδο παράνομη και αντικανονική.

Τότε η Ιερά Σύνοδος, με την υπογραφή του Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού, εκφράστηκε επίσημα, υποστηρίζοντας το ανείριστο της προσφυγής.

- Το κείμενο είναι μεγάλο, μεταφέρουμε ένα τμήμα:

... «3) Εκατέρωθεν η εν τω Συνοδικώ Τόμω (αποφάσει...) του 1850 διάταξις, καθ' ήν «η Ελληνική Ορθόδοξος Εκκλησία θα υπάρχη του λοιπού κανονικώς αυτοκέφαλος (Σημ. πραγματικώς υπήρξεν από του 1833) υπερτάτην Εκκλησιαστικήν αρχήν γνωρίζουσα Σύνοδον εξ' Αρχιερέων, προσκαλουμένων αλληλοδιαδόχως κλπ.» δεν αποτελεί αναμφισβητήτως ιερόν κανόνα ή παράδοσιν εκ των κατοχυρωθεισών ήδη δια του Συντάγματος του 1844 και ών επιτάσσεται η απαρασάλευτος τήρησις, ώστε να μη είναι επιτρεπτή παρέκκλισις, ως ισχυρίζεται ο αιτών. Δια του Συντάγματος του 1844 (η διάταξις δ' αύτη επανελήφθη απαραλλάκτως και εις τα Συντάγματα των ετών 1864, 1911 και 1927) κατωχυρώθησαν οι τεθεσπισμένοι ιεροί, αποστολικοί και συνοδικοί κανόνες και ιεραί παραδόσεις, μεταξύ των οποίων ασφαλώς δεν καταλέγεται και η εν προκειμένω πράξις του Πατριαρχείου Κων/πόλεως, το μεν ως μεταγενεστέρα, το δε ως αναγομένη εις ρύθμισιν απλώς των προς αλλήλας σχέσεων αδελφών Εκκλησιών και αναγνώρισιν του τρόπου διοικήσεως αυτών, εν όψει των κρατουσών εκκλησιαστικών και πολιτειακών τότε αναγκών, χωρίς εντεύθεν να δημιουργήται δέσμευσίς τις και δη επιτακτικού χαρακτήτος, εφ' όσον πρόκειται περί ανεξαρτήτων Εκκλησιών, κυριαρχικώς αυτοδιοικουμένων. Δεν ήτο άλλως δυνατόν η Μεγάλη Εκκλησία να διενοήθη ποτέ τον αποκλεισμόν της χρήσεως του αριστίνδην, όπερ ουδέν άλλο είναι, ή η λεγομένη επιλογή εν σχέσει προς την αρχαιότητα, αφού το Πατριαρχείο τότε εξέδιδε τον συνοδικόν τόμον (1850), δεν είχεν αυτό δι' ευατό καθιερώσει τον καταρτισμόν της συνόδου του κατά τα πρεσβεία, διο και αυτή αύτη η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου, η εκδούσα τον Τόμον του 1850, ήτο αριστίνδην συγκεκροτημένη. Και ότε μόνον κατά το 1862 ήρχισεν η εφαρμογή των Πρεσβείων δυνάμει των Εθνικών Κανονισμών δεν έπαυσε ποιούμενον χρήσιν και του αριστίνδην, η δε του Οικουμενικού Πατριαρχείου ενδημούσα ούτω πως συνεκροτείτο πάντοτε.

4) Κατά τον αυτόν δε και μείζονα έτι λόγον δεν ηδύνατο ο Συνοδικός Τόμος να δεσμεύση την Ελληνικήν Πολιτείαν εν τω νομοθετικώ καθορισμώ της διοικήσεως της Εκκλησίας, περί ού θέματος επανειλημμένως και διαφόρως εξεδη-

συνεχίζεται στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ – Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

λώθη η πολιτειακή βούλησις. Κατ' ακολουθίαν εγκύρως θα ηδύνατο δια νόμου (εάν παρίστατο ανάγκη – και ως εγένετο πράγματι το 1923) να θεσπισθή παρέκκλισις των εν τω Συνοδικώ Τόμω περί διοικήσεως της Εκκλησίας διαλαμβανομένων.

Εντεύθεν έπεται, ότι η διατύπωσις του Συνοδικού τόμου αποτελεί απλώς αναγνώρισιν του τότε ισχύοντος διοικητικού συστήματος εν τη Εκκλησία ήτις αναγνώρισις έχει ηθικόν απλώς περιεχόμενον, ουχί δε νομικόν τοιούτον, ώστε να μη επάγεται υποχρέωσιν ή δέσμευσίν τινα (μη νοητήν άλλως τε) δια την Ελληνικήν Εκκλησίαν και Πολιτείαν. Ταύτα δε ανεξαρτήτως του γεγονότος, ότι την γενομένην τροποποίησιν του διοικητικού συστήματος της Εκκλησίας ενέκρινε το Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Ο συνοδικός άλλως Τόμος αξιοί, όπως και τα ζητήματα του γάμου, διαζυγίου, διοικήσεως Μοναστηρίων κ.λ.π. κανονίζει ουχί η Πολιτεία, αλλ' η διαρκής πενταμελής χαρακτήρα αλλά νομικόν, τότε πίπτουσι πάντα τα νομοθετήματα της Πολιτείας, τα από του 1850 μέχρι σήμερον υπό της Πολιτείας εκδοθέντα επί των άνω ζητημάτων.

5) Σημειούμεν εν τέλει, ότι αριστίνδην Ι. Σύνοδοι πολλάκις από της Ελληνικής ανεξαρτησίας συνεκροτήθησαν, χωρίς ποτέ να εγερθή αμφισβήτησις περί του κανονικού και διοικητικού κύριους αυτών. Ούτω κατά την πρώτην από της απελευθερώσεως εικοσαετίαν περίπου επεκράτησε το σύστημα του διορισμού των μελών της Ι. Συνόδου απ' ευθείας παρά του Βασιλέως, χωρίς να τάσσεται περιορισμός τις εν τω τοιούτω διορισμώ των μελών. Κατά τον χρόνον τούτον τα μέλη της Ι. Συνόδου εκαλούντο ανεξαρτήτως πρεσβείων, δι' απλής επιλογής παρά της Εκτελεστικής Εξουσίας των κατά την κρίσιν αυτής προτιμητέων. (Σημειούμεν ενδεικτικώς Δ) τα τοιαύτης αριστίνδην συγκροτήσεως Ι. Συνόδων τα από 26 Αυγούστου 1834, 19 Οκτωβρίου 1835, 22 Ιουλίου 1837 κλπ.). Ο επακολουθήσας ΣΑ Νόμος του 1852 ώρισεν, ότι οι σύνεδροι καλούνται αλληλοδιαδόχως κατά την τάξιν των πρεσβείων της Αρχιερωσύνης, ο αυτός όμως νόμος επεφύλαξεν εις την Κυβέρνησιν το δικαίωμα, όπως διατηρή εις την επομένην Συνοδικήν περίοδον δύο Αρχιερείς εξ εκείνων, ών έληξεν η περίοδος (ανεξαρτήτως πρεσβείων), καθιερωθέντος ούτω μικτού συστήματος. Μεταγενεστέρως δια του από 11.7.1917 Νομοθετικού διατάγματος καθιερώθη και πάλιν το σύστημα της αριστίνδην συγκροτήσεως των Ι. Συνόδων, όπερ και διετερήθη μέχρι τέλους του 1920, ίνα και πάλιν καθιερωθή από του Δεκεμβρίου 1922 μέχρι του Δεκεμβρίου του επομένου έτους. Κατά το έτος 1940 δια του Νόμου 2567 της 27 Σεπτεμβρίου εισήχθη και πάλιν μικτόν σύστημα, επιτραπείσης της παρατάσεως της θητείας ενός ή δύο συνοδικών της ληξάσης περιόδου (ουχί κατά τα πρεσβεία της χειροτονίας) και δια το επόμενον συνοδικόν έτος. Μεταγενεστέρως δια των νόμων 1625/1944 και 365/1945 καθιερώθη δια το μέχρι του τέλους Σεπτεμβρίου 1946 χρονικόν διάστημα το σύστημα της αριστίνδην συγκροτήσεως της Ι. Συνόδου, υπαγορευθέν εκ των ανυπερβλήτων δυσχερειών του πολέμου, τόσον κατά την διάρκειαν αυτού όσον και κατά την αμέσως επομένην χρονικήν περίοδον (λόγω της διαμονής εν Αθήναις Αρχιερέων μη δυναμένων να επανέλθωσιν οπωσδήποτε εις τας επαρχίας των, ως και της αδυναμίας ωρισμένων εξ αυτών δια τε πραγματικούς και ηθικούς λόγους όπως απομακρυνθώσιν εκ της έδρας των). Εκ πάντων των ανωτέρω δήλον γίνεται, ότι εν τη πράξει διάφορα αλληλοδιαδόχως παρά της Νομοθετικής εξουσίας συστήματα συγκροτήσεως της Ι. Συνόδου καθιερώθησαν, άτινα πάντα από απόψεως κανονικού και πολιτειακού δικαίου αναμφισβήτητον κέκτηνται κύρος».

Η Εκκλησιαστική Ιεραρχία με επικεφαλής τον Αρχιεπ. Δαμασκηνό υποστήριξαν την κανονικότητα της Αριστίνδην Συνόδου και ότι ο Συνοδικός τόμος 1850 **"δεν αποτελεί αναμφισβητήτως ιερόν κανόνα ή παράδοσιν... και ως επιτάσσεται η απαρασάλευτος τήρησις, ώστε να μην είναι επιτρεπτή παρέκκλησις..."**. Η Εκκλησία με αυτή την πράξη εκφράστηκε και αποφάνθηκε ΕΠΙΣΗΜΑ. Και τότε κανείς δεν την αμφισβήτησε. Ούτε το Πατριαρχείο!!! Και όσες πράξεις στηρίχθηκαν σ' αυτή την απόφαση, είχαν κύρος κανονικό και είναι αδιάσειστες.

Σας ερωτώ κ. Νανάκη και τους συντρόφους σας. Υπάρχει από τότε κάποια επίσημη πράξη της Εκκλησίας της Ελλάδας, που να ακύρωσε ή να ανακάλεσε εκείνη την πράξη; Ή να την απέδειξε λαθεμένη ή ανέρειστη εκείνη τη θεολογική θεμελίωση; Ή να θεσμοθέτησε κάτι διαφορετικό και να το στήριζε στους Ιερούς Κανόνες και στην παγιωμένη πράξη της Εκκλησίας; **Ασφαλώς, ΟΧΙ !!!**

Αν εσείς διαθέτετε τέτοιο θεολογικό ανάστημα ώστε να ανασκευάσετε αυτή την εκκλησιαστική πράξη, προχωρήστε και ανατρέψτε την, και μετά, με τον εκσκαφέα γκρεμίστε τον ανδριάντα του Αρχιεπ. Δαμασκηνού που υπόγραψε την πράξη και αναθεματίστε την Αριστίνδην Σύνοδο και την Ιεραρχία του 1946 που την υιοθέτησε.

ΤΡΙΤΗ: Κύριε Νανάκη, τα δύο αυτά Πατριαρχικά κείμενα (Πράξεις) έμειναν σαν δύο συμφωνίες μεταξύ δύο εκκλησιαστικών διοικήσεων, και τα οποία είχαν εντελώς ατονήσει. Ώσπου στην αρχιεπισκοπική καθέδρα "κρίμασιν οις οίδε Κύριος", σκαρφάλωσε ο Σεραφείμ Τίκας βοηθούμενος από το φίλο του Ταξίαρχο Ιωαννίδη, βάζοντας σε ενέργεια την υπόσχεση που έδωσαν στους σκοτεινούς κύκλους (μασονία) που τον ανέδειξαν, ώστε να μην μείνει κανείς απ' τους 12 μητροπολίτες που τάβαλαν με την μασονία, και να εξαφανίσει ό,τι θυμίζει Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο.

Και για να εξασφαλίση την απόλυτη αποσιώπηση των εκκλησιαστικών τερατουργημάτων από τον καθημερινό Τύπο, από το κρατικό ραδιόφωνο και την κρατική τηλεόραση, το δικτατορικό Υπουργείο Τύπου (Στρατός – Ιωαννίδης), υποχρέωσε τους δημοσιογράφους να μη δίνουν καμιά πληροφορία για τις γκανγκστερικές Σεραφειμικές ενέργειες. Έτσι (ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ, 642/2-2-74 βλέπε Αγώνας φ.217/17) η ενημέρωση μπήκε στο ψυγείο, η δε Σεραφειμική ασυδοσία οργίασε!

Γρήγορα τα υποστυλώματά του, που ήταν σαθρά, σωριάστηκαν, οι φίλοι του και συνεργάτες χουντικοί πήγαν φυλακή, οι φιμωμένες συνειδήσεις ελευθερώθηκαν. Και τότε ο Σεραφείμ ένοιωσε να χάνεται το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Ζητούσε εναγώνια συμπαράσταση και βοήθεια. Η μασονία που τον ανέδειξε, με το αλαλούμ που επικρατούσε με την πρώτη της δικτατορίας, ήταν πλέον αδύναμη. Ο Κ. Καραμανλής που ανέλαβε την διακυβέρνηση της χώρας ήταν απλησίαστος – παρ' ότι γνωρίζονταν από την γνωστή παραστρατιωτική οργάνωση **"κόκκινη προβιά"** – και τότε του υπέδειξαν να ζητήσει βοήθεια από το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης.

Το Πατριαρχείο δεν αρνήθηκε την βοήθεια και ανέλαβε να καλύψει με τον μανδύα του κύρους του, το βρώμικο παιχνίδι του Σεραφείμ, παραμερίζοντας κάθε ιερό και όσιο, ποδοπατώντας τους Ιερούς Κανόνες και παραβιάζοντας ακόμα και τους κανόνες δικαίου, ασφαλώς με το αζημίωτο. ΖΗΤΗΣΕ, σ' αντάλλαγμα της στήριξής του στον θρόνο, να φροντίσει ώστε το υπό σύνταξιν νέο Σύνταγμα να συμπεριλάβει, διάταξη που να καλύπτει με **Συνταγματική επικύρωση** τον Τόμο 1850 και την Πατριαρχική Πράξη 1928 που παραχωρούσε το Αυτοκέφαλο στην Εκκλησία της Ελλάδας.

Από το 1850 έως και το 1975 κανένας αρχιεπίσκοπος και καμία Σύνοδος δε διανοήθηκε να ζητήσει από την πολιτεία στα τόσα νέα Συντάγματα ή αναθεωρήσεις που έγιναν τη Συνταγματική επικύρωση.

Κατά την περίοδο του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου το Πατριαρχείο τον εκβίαζε σε αφόρητο βαθμό με έντονα διαβήματα και άλλες ανορθόδοξες ενέργειες να το πετύχει. Αλλά ο Ιερώνυμος έμεινε άκαμπτος.

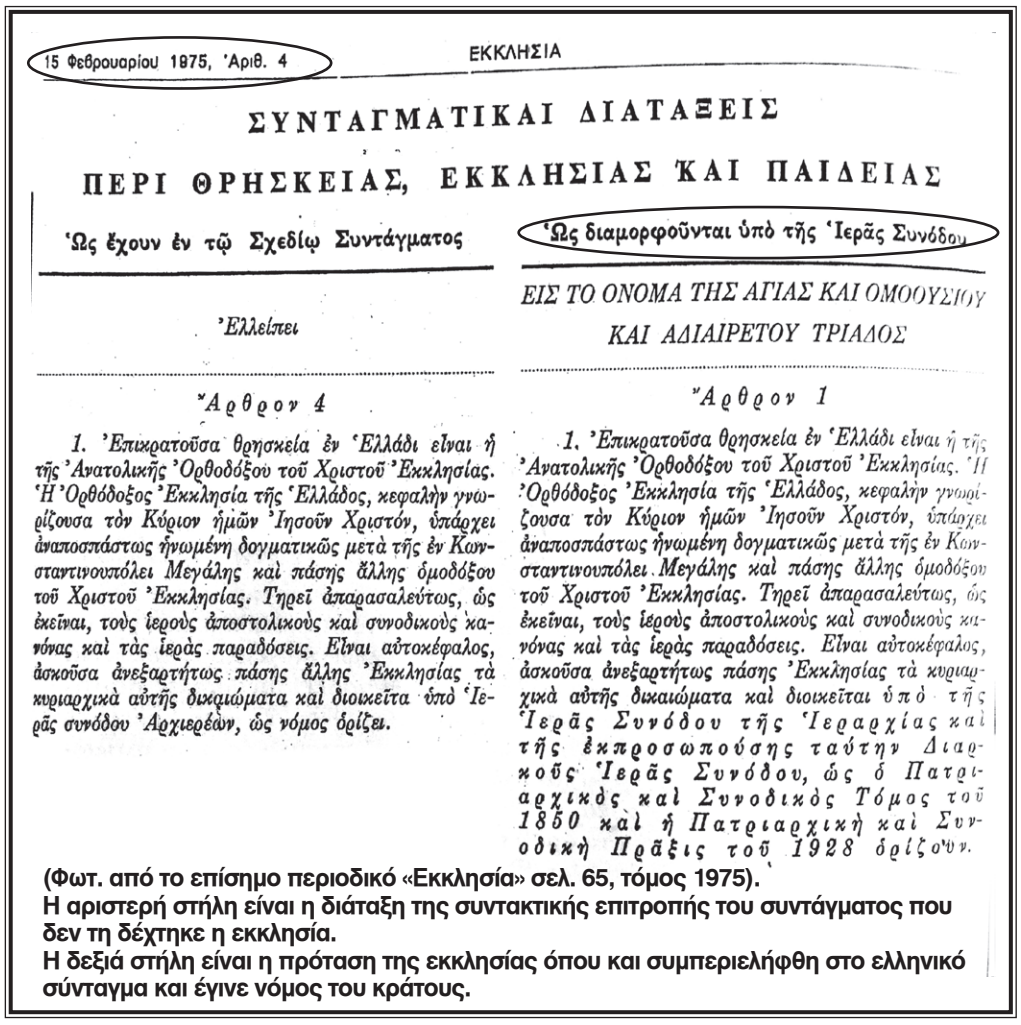

15 Φεβρουαρίου 1975, Ἀριθ. 4 — ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὡς ἔχουν ἐν τῷ Σχεδίῳ Συντάγματος	Ὡς διαμορφοῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἐλλείπει	ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ
Ἄρθρον 4	Ἄρθρον 1
1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς συνόδου Ἀρχιερέων, ὡς νόμος ὁρίζει.	1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς ἐκπροσωπούσης ταύτην Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ 1850 καὶ ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928 ὁρίζουν.

(Φωτ. από το επίσημο περιοδικό «Εκκλησία» σελ. 65, τόμος 1975).
Η αριστερή στήλη είναι η διάταξη της συντακτικής επιτροπής του συντάγματος που δεν τη δέχτηκε η εκκλησία.
Η δεξιά στήλη είναι η πρόταση της εκκλησίας όπου και συμπεριελήφθη στο ελληνικό σύνταγμα και έγινε νόμος του κράτους.

Ο Σεραφείμ Τίκας, μη χάσει το θρόνο, έσκυψε και προσκύνησε μαζί με όλη σχεδόν την **"Πρεσβυτέρα Ιεραρχία"** και τους νεοχειροτονηθέντας μοιχεπιβάτας δεσποτάδες στην απαίτηση του Φαναρίου, βγάζοντας τα μάτια τους με την δική τους απόφαση και με τα δικά του έγγραφα πέρασαν τη θηλειά στο λαιμό ολόκληρης της Ελληνικής Εκκλησίας.

Από τη στιγμή, που το Σύνταγμα της Ελλάδας περιέλαβε διάταξη επικυρωτική των δύο αυτών κειμένων, η συνολική εφαρμογή τους έγινε υποχρεωτική.

Ο Πατριάρχης έγινε κυρίαρχος και από τότε έχουμε τις γνωστές και πολλές "άγνωστες" προστριβές μεταξύ των δύο εκκλησιών (περίπτωση αρχιεπ. Χριστοδούλου, μητρόπολης Ιωαννίνων, Ιερωνύμου, Προμπονά κ.ά.).

Ύστερα από 125 χρόνια κατάφερε το Φανάρι να προσδώσει κύρος Συνταγματικό στις δύο συμφωνίες. Ο Σεραφείμ και η υπόλοιπη ομάδα (καταληψίες, μοιχεπιβάτες, μετατεθέντες, "Πρεσβυτέρα Ιεραρχία") ένιωσαν δυνατοί και ακλόνητοι, επειδή εξασφάλισαν την Πατριαρχική εύνοια.

Στο επίσημο όργανο της Εκκλησίας, περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» και στο φύλλο της 15ης Φεβρουαρίου 1975 συναντάει κανείς, σε δίστηλη καταχώρηση την ανίερη αυτή συναλλαγή, τυπωμένη με αραιά γράμματα **(φωτ. δίπλα)**, προφανώς για να δώσει μεγάλη έμφαση και ικανοποίηση στο Φανάρι.

Στο τεύχος του Οκτωβρίου 1975 «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» – αμέσως μετά την ψήφιση του Συντάγματος – δημοσιεύει δήλωση του τότε Πατριάρχου Δημητρίου, που εκφράζει την ευαρέσκειά του "**επιδαψιλεύοντας**" την ευλογίαν του (!).

Ο αναγνώστης διαβάζοντας όλες αυτές τις ανίερες συναλλαγές, μελαγχολεί, διότι, το νέο status quo δημιούργησε μια νέα κατάσταση, που πλέον δεν μπορεί κανένας, μήτε ο καινός νομοθέτης, μήτε οι φορείς της Εκκλησιαστικής Εξουσίας, να την παραβιάσουν.

Έτσι η αυτοαποκαλούμενη «Πρωτόθρονη» Εκκλησία, έδωσε φούμαρα και επαίνους, εξαγοράζοντας **προνόμια** και **δικαιοδοσίες**, επιδοτώντας την φαυλότητα και τη διαφθορά στο τότε Ελληνικό Εκκλησιαστικό καθεστώς.

Όλα αυτά κύριοι, Νανάκη, Ανδρεόπουλε, Κονιδάρη & Σια τα βρήκατε, τα μελετήσατε και δεν βγάλατε άχνα!

Κύριε καθηγητά Νανάκη, προχωρώντας στο άρθρο σας, κάτι θέλετε να πείτε, αλλά και εδώ την αλήθεια την μασάτε, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό, που αντί να φωτίσετε, περιπλέκετε πιο πολύ τα θέματα, και ο λαός που δεν γνωρίζει – και δυστυχώς είναι το 99% – την ιστορική εξέλιξη και δεν διαθέτει εκκλησιολογική υποδομή, τους τυλίγει η σκοτεινή νεφέλη της ασάφειας, και τους μαστιγώνουν οι υποψίες.

«Ο Κ.Χ. (ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ) του 1969 – γράφετε – **θεωρητικά θέλησε να διαμορφώσει νέες δομές εκκλησιαστικής διοίκησης με τη συμμετοχή λαϊκών. Η θεσμοθέτηση των συνελεύσεων (Εκκλησιαστικής, Επαρχιακής και Ενοριακής) θα μπορούσε να θεωρηθεί ρηξικέλευθη καινοτομία, όμως τα λαϊκά μέλη διορίζονταν άμεσα ή έμμεσα υπό των κρατούντων. Η βάση της παραπάνω πυραμίδας των συνελεύσεων, η ενοριακή, συγκροτείτο, εκτός από τους ιερείς και τους ιεροψάλτες της ενορίας, από δέκα έως πενήντα λαϊκούς, ανάλογα με το πλήθος της ενορίας, επιλεγόμενους "παρά του ιερατικού προϊσταμένου από κοινού οριζομένου υπό του οικείου επιθεωρητού στοιχειώδους εκπαιδεύσεως δημοδιδασκάλου"».

Κύριε Νανάκη, η καινοτομία αυτή ήταν ρηξικέλευθη λέτε, αλλά σας ενοχλούσε ότι την συγκρότηση των Ενοριακών Συμβουλίων εκτός του Ιερέως συμμετείχε ο οικείος Επιθεωρητής εκπαιδευτής διδασκάλων. Δηλαδή ένας επιθεωρητής με μόρφωση, οξυδέρκεια, που διευθύνει, βαθμολογεί εκατοντάδες διδασκάλους στην

συνεχίζεται στη σελ. 13

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ – Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 12

περιφερειακή του δικαιοδοσία και δεν μπορεί να αξιολογήσει ανθρώπους για ενοριακά Συμβούλια, που τελικά τα 4 εκκλησιαστικά μέλη – επίτροποι – θα εκλεγούν δια μυστικής ψηφοφορίας από το ενοριακό σώμα των 20 ή των 50 μελών;

Και αυτό κατά την επιστημονική σας άποψη, δηλαδή η συμμετοχή του Επιθεωρητού στην διαδικασία, η δικτατορία θα έλεγχε και θα χειραγωγούσε την Εκκλησία;

Και αφού το λαϊκό στοιχείο το συναντάμε – όπως γράφετε – κατά περιόδους στην εκκλησιαστική ιστορία και αναφέρεστε για εκλογές των Πατριαρχείων Αλεξανδρείας, Κύπρου, ως και στους Γενικούς Κανονισμούς του Οικουμενικού Πατριαρχείου από το 1862. Ε, τότε γιατί μέμφεστε τον Ιερώνυμο επειδή θεσμοθέτησε στον Καταστατικό Χάρτη 1969 τη συμμετοχή του λαϊκού στοιχείου θεωρώντας τους ως εισβολείς στον Εκκλησιαστικό περίβολο και έπρεπε να αποβληθούν; Μήπως και σεις με τις τόσο προοδευτικές ιδέες το θεωρείτε ότι πρέπει να είναι προνόμιο μόνο των κληρικών;

Χαρακτηριστική ήταν η αντίληψη και η νοοτροπία του παλαιού τύπου δεσπότη (Πρεσβυτέρας Ιεραρχίας) που έκανε με παρέμβασή του στην Σύνοδο της Ιεραρχίας στον Χαλκίδος Νικόλαο λέγοντας: «**Θα μετανοήσει φρικτά ο άγιος Χαλκίδος, όταν εφαρμοστεί αυτός ο Νόμος και οι λαϊκοί εισβάλουν στα διοικητικά κέντρα της Εκκλησίας. Η Εκκλησία θα χάσει την αυτοτέλειά της. Και ο Επίσκοπος θα πάψει να είναι κυρίαρχος και αυθεντικός ερμηνευτής του Θείου θελήματος…**». Για δέστε δεσποτική νοοτροπία!

Τί είχε πεί, ο Χαλκίδος πριν, με πνεύμα αγάπης και σεβασμού προς τα μέλη της Συνόδου. Και δέχτηκε αυτή την επίθεση; «**Αδελφοί, γιατί να απωθούμε τους λαϊκούς; Αδέλφια είναι. Μέλη της Εκκλησίας. Βαπτισμένοι και ενσωματωμένοι στην ιερή οικογένεια. Προσωπικά, θεωρώ ευλογία τη συνεργασία με τα λαϊκά μέλη της Μητρόπολής μου… Και σε όλα τα επίπεδα η συνεργασία είναι άριστη…**».

Η αντίδραση από όλα τα μέλη της "**Πρεσβυτέρας Ιεραρχίας**" ήταν σφοδρή, συνασπίσθηκαν και επιτέθηκαν με πρωτοφανή μανία στον Ιερώνυμο και στους Συνοδικούς συνεργάτες του.

Όταν πλέον αποσύρθηκε ο Ιερώνυμος, ο διάδοχός του Σεραφείμ Τίκας, έκανε στροφή και με το λεβιέ των ταχυτήτων κάνοντας "όπισθεν", εξαλείφοντας έτσι όλες τις σχετικές διατάξεις και επανέφερε το παλιό καθεστώς, να διαχειρίζονται ξανά οι ίδιοι τις μικρές ή τις μεγάλες οικονομίες χωρίς να δίνουν πουθενά λογαριασμό.

Κύριε Νανάκη, το θεσμό αυτόν που πήγε να τον εφαρμόσει ο "Χουντικός" Ιερώνυμος για να "χειραγωγήσει την Εκκλησία" και η δικτατορία να "ελέγχει την Εκκλησία με επιλεγόμενους"- όπως εσείς με μαεστρία πλασάρεται την παραπληροφόρηση- ήρθε μετά 20 χρόνια η δημοκρατική **κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ,** να κάνει την τομή, ζητώντας την ριζική αλλαγή στον Καταστατικό Χάρτη **Ν.590/1977**, ώστε να συμπεριλαμβάνει «**την συμμετοχή των λαϊκών σε όλες τις εκφάνσεις της εκκλησιαστικής ζωής»,** που όλοι σας – εσείς, ο κ. Ανδρεόπουλος, ο κ. Κονιδάρης κ.ά. – σκοπίμως το αποσιωπάτε.

Και επειδή μπορεί να ισχυρισθείτε ότι δεν το γνωρίζεται, παρ' ότι είστε ο καθ' ύλην ειδικός, εμείς, για να την εντοπίσετε, σας το επισημαίνουμε είναι: η υπ' αριθμ. Α΄ 2581/5-6-1987 Απόφαση του Υπουργού Παιδείας για την σύσταση: «**Επιτροπή Μελέτης Εκκλησιαστικών Θεμάτων».** Από τους καθηγητάς Πανεπιστημίου: Ν. Ζαχαρόπουλο (πάτρονά σου κ. Νανάκη που σας δώρισε και την έδρα του), Σ. Αγουρίδη, Χ. Παπαστάθη, Β. Ψευτογκά, Π. Βασιλειάδη, Μ. Κωνσταντίνου, Γ. Τσανακά, πρωτ/ρο Γ. Πυρουνάκη, Αθ. Νίκα και Δ. Παπαϊωάννου. «**Η οποία επιτροπή μετά από μελέτη έκανε ριζοσπαστικές εισηγήσεις, αναφερόμενες εκτός των άλλων και στην συμμετοχή των λαϊκών… ώστε να εκλείψουν στο μέλλον οι αντιλαϊκές του διατάξεις, και να επανέλθει σε ισχύ το μητροπολιτικό σύστημα διοικήσεως της Εκκλησίας».** Ζητούσε βασικά να επανέλθει ό,τι σχεδόν κατάργησαν από τον Ιερωνυμικό Καταστατικό Χάρτη του 1969. Μάλιστα μέσα στο προσχέδιο αναφέρονταν εκτός των άλλων… και σχετικές προτάσεις των Καθηγητών Ι. Κονιδάρη για: «**Η συμμετοχή των λαϊκών στη διοίκηση του βασικού κυττάρου της Εκκλησίας, της Ενορίας…**» του π. Γεωργ. Μεταλληνού όπως: «η **ενεργός συμμετοχή του λαϊκού στοιχείου στην ζωή της ενορίας θα βοηθήσει τους κληρικούς να είναι πιστότεροι στην αποστολή τους**». Τώρα – μετά από τόσα χρόνια – όπως και σεις περί άλλων τυρβάζετε!

Κύριε Νανάκη, πολύ μας μπερδέψατε. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε πότε λέτε αλήθεια και πότε ψέματα. Έχουμε χάσει τον μπούσουλά μας με τα δύο δημοσιεύματα 11/6/17 και 11/3/18 στην εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" και στο μέρος που αφορά την απόφαση του ΣτΕ στις 5-4-1973 περί ακύρωσης της ΔΙΣ. Διότι εδώ, αυτοαποκαλύπτεστε και αυτοαναιρήστε. Αφήνουμε στην άκρη το "επιστημονικό" πόνημα "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974", επειδή σ' αυτό γίνεται… "χημική" ανάλυση όλης της επιστημονικής εργασίας σας!

Παρακαλώ τους αναγνώστες να παρακολουθήσουν με προσοχή τα δύο δημοσιεύματα.

«**Στη συγκρότηση της επόμενης Διαρκούς Ιεράς Συνόδου,** (γράψατε 11-6-17) **τον Νοέμβριο του 1972, η Ιεραρχία αντέδρασε σθεναρά και δυναμικά στη φαρμακίδειο, πολιτειοκρατική αντίληψη του Ιερωνύμου και των περί αυτόν Ιεραρχών. Επικεφαλής υπήρξαν οι αρχιερείς Κορίνθου Παντελεήμων, Πειραιώς Χρυσόστομος και οι Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος και Φλωρίνης Αυγουστίνος, οι οποίοι προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Έτσι, επέτυχαν στις 5 Απριλίου 1973 να ακυρωθεί η συγκρότηση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, με τη διαδικασία που <u>είχε προβλέψει η δικτατορία</u>».**

«**… Στις 10 Μαΐου 1973 – συνεχίζετε – συγκλήθηκε η Ιεραρχία και τέθηκαν σε ψηφοφορία η πρόταση του Ιερωνύμου για συγκρότηση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, με ψηφοφορία από την Ιεραρχία και η πρόταση της Πρεσβυτέρας Ιεραρχίας για την συγκρότηση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, κατά τα πρεσβεία αρχιεροσύνης, <u>όπως όριζε η πατριαρχική τάξη</u>».**

Παρακολουθήστε τον τραγέλαφο του κ. Νανάκη, μετά από 8 μήνες!

«**Το Συμβούλιο της Επικρατείας τον Απρίλιο του 1973 (**έγραφε στις 11-3-18)**, έκανε δεκτή την προσφυγή του Φλωρίνης Αυγουστίνου και του Ελευθερουπόλεως Αμβροσίου. Ακύρωσε την εκλογή της ΔΙΣ για λόγους διαδικαστικής νομιμότητας και όχι κανονικότητας, με συνέπεια να εκπέσουν η ΔΙΣ και τα άλλα διοικητικά όργανα της Εκκλησίας της Ελλάδος».**

«… **Με νομοθετικό διάταγμα στις 10 Μαΐου 1973,** – συνέχισε – **συγκαλείτε η Ιεραρχία για να εκλέξει με εκλογές, όπως όριζε ο Κ.Χ., τους δέκα προέδρους των μόνιμων επιτροπών που θα συγκροτήσουν τη νέα ΔΙΣ. Η Ιεραρχία ψήφισε με δύο ψηφοδέλτια με δέκα αρχιερείς το καθένα. Το ένα του Αρχιεπισκόπου καταρτίστηκε κατά τον Κ.Χ. και το άλλο ήταν της αντιπολιτεύσεως».**

Γρονθοκοπείτε με δικά σας κείμενα κ. Νανάκη τον ίδιο σας τον εαυτό. Άλλα γράφετε στο ένα δημοσίευμα και άλλα στο άλλο. Σαν να είχατε ξεχάσει τι γράψατε στο προηγούμενο και το αναιρείτε στο επόμενο (πολυ ωραία τα έλεγε ο ρωμαίος ρήτορας Κοϊντιλιανός: «Οποιος λέει πολλά ψέματα πρέπει να έχει πολύ καλή μνήμη»).Ένα τέτοιο φαινόμενο δεν σας τιμάει – αφήνουμε στην άκρη το δεσποτιλίκι – σαν πανεπιστημιακό δάσκαλο. Πάντως το πιο πιθανόν είναι ότι το πρώτο δημοσίευμα να μην ήταν αληθινό, και αναγκαστήκατε την δεύτερη φορά να επανέλθετε σε διαφορετική – διπλωματική – διατύπωση που να ανταποκρίνεται πιο κοντά στην πραγματικότητα, ώστε να καλύψει την κενότητα των ιστορικών εκκλησιαστικών πλαστογραφημάτων σας!

Το θέμα αυτό με τις ανάκατες θέσεις σας κ. Νανάκη για να τις αναλύσουμε λεπτομερώς θα χρειαστεί να γράψουμε ολόκληρη πραγματεία. Όμως θα αρκεστούμε να επισημάνουμε μερικά σημεία επιγραμματικά να τα μάθει ο κόσμος.

α) Η Φαρμακίδειος, πολιτειοκρατική αντίληψη του Ιερωνύμου. Δεν χρειάζεται να ερευνήσει κανείς πολύ. Μόνο αν διαβάσει κάποιος το Καταστατικό Χάρτη με τους 42 κανονισμούς και 35 κανονιστικές διατάξεις, θα διαπιστώσει ότι ο Ιερώνυμος άνοιξε ορίζοντες και καθόρισε στόχους, για μια Εκκλησία ελεύθερη και δυναμική, ικανή να κινείται αυτόνομα. Να διαφεντεύει το χώρο της. Να οργανώνει μόνη της το έργο της. Να διαχειρίζεται έντιμα και αποδοτικά τις εισφορές αγάπης των παιδιών της. Να δίνει μόρφωση στους εισφορείς αγάπης των παιδιών της. Να δίνει μόρφωση στους Ιερείς. Να έχει δικό της προσωπικό στην εκπαίδευση. Να αξιοποιεί η ίδια την εκκλησιαστική περιουσία. Να δημιουργεί η ίδια το εκκλησιαστικό κτηματολόγιο. Να μισθοδοτείται ο κλήρος από την Εκκλησία και όχι από το κράτος. Να έχει οργανωμένη εξωτερική Ιεραποστολή… Στόχους τόσο μεγάλους που ίσως δεν ήταν για την εποχή του αλλά για μετά το 2050.

β) Οι προσφεύγοντες στο ΣτΕ δεν ήταν 4 όπως ισχυρίστηκε πρώτα, αλλά δύο. Ο Φλωρίνης και ο Ελευθερουπόλεως.

γ) Η ακύρωσις της συγκεκριμένης ΔΙΣ (Νοέμβριος 1972), έγινε για καθαρά τυπικούς λόγους, και όχι για κάποιες νομοκανονικές παρατυπίες. Αλλά για να γνωρίσει ο κόσμος τι βρώμικα παιχνίδια παίχτηκε σε βάρος του Ιερωνύμου και κατ' επέκταση εις βάρος της Εκκλησίας από ανθρώπους που ο Ιερώνυμος τους εμπιστεύτηκε αλλ' αυτοί ως άλλοι Ιούδες τον πρόδωσαν, διευκρινίζουμε :

Οι τυπικοί λόγοι, κ. Νανάκη, που τους γνωρίζετε, αλλά τους αποκρύπτετε… είναι:

Τα πρακτικά των εκλογών της ΔΙΣ του Νοεμβρίου 1972 δεν είχαν υπογραφή. Και γι' αυτό το λόγο ακυρώθηκε η συγκρότηση της ΔΙΣ από το ΣτΕ. Φαίνεται ότι κάποιοι είχαν λόγους να μην υπογραφούν (!), και γι' αυτό δεν νομίζω να είχε ευθύνη ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος, όπως μερικοί κακόβουλοι θέλησαν να το παρουσιάσουν!

Την ευθύνη των Πρακτικών την έχει ο Αρχιγραμματέας, της Συνόδου, που την εποχή εκείνη κατείχε ο αρχιμανδρίτης ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ, και ο Σεραφείμ για τις "καλές" υπηρεσίες, του έδωσε παράσημο, κάνοντας τον αμέσως δεσπότη Δημητριάδος, και μετά τον ανύψωσαν και αρχιεπίσκοπο – διώχνοντας τον κανονικό επίσκοπο Ηλία Τσακογιάννη – και παρά τις μεγάλες αντιδράσεις για την εκλογή του από τον μητροπολίτη Σύρου Δωρόθεο Στέκα! Είναι μνημειώδης η αντίδραση του Σεραφείμ κατά την ομολογία του μακαριστού Φθιώτιδος Δαμασκηνού! «… **Ρε! Σεις… αυτόν δεν θα κάνουμε δεσπότη που τόσα χρόνια μας βοηθούσε;;;».**

δ) Στις 10 Μαΐου 1973, δεν τέθηκε σε ψηφοφορία καμιά τέτοια πρόταση του Ιερωνύμου όπως αναληθώς γράφετε!

Ούτε πρόταση έγινε από την "**Πρεσβυτέρα Ιεραρχία**" για τη συγκρότηση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου υπήρχε όπως αναληθώς ισχυρίζεστε!

Ούτε η συγκρότηση της νέας ΔΙΣ έγινε "**όπως όριζε η πατριαρχική πράξη**" που αναληθώς παραπλανάτε τον κόσμο!

Αλλά η Ιεραρχία κλήθηκε να ψηφίσει τα μέλη της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, όπως όριζε ο Καταστατικός Χάρτης 126/1969 του Ιερωνύμου. Και αυτό διότι δεν υπήρχε καμία δέσμευση από την 1175/1973 απόφαση του ΣτΕ, αφού η ακύρωση έγινε για τυπικούς λόγους όπως τονίσαμε πιο πάνω και δεν μπήκε καθόλου στην ουσία της υπόθεσης.

ε) Η όλη διαδικασία εκλογής Προέδρων και των μονίμων Συνοδικών Επιτρόπων έγινε όπως ακριβώς όριζε ο Ιερωνυμικός Καταστατικός Χάρτης. Υπήρξε συμφωνία… για να σταματήσει η αναταραχή στους κόλπους της Εκκλησίας ώστε να γίνουν οι εκλογές κατά τα πρεσβεία της αρχιερωσύνης και με αναλογία 5+5, παρ' ότι την ΔΙΣ 1969-1972 την συγκροτούσαν 7 των Νέων Χωρών και 3 εις βάρος της Παλαιάς Ελλάδος.

Αυτή είναι η αλήθεια!

Όλα τα υπόλοιπα είναι ένα τεράστιο ψέμα.

Κύριε Νανάκη, νιώθω πίκρα και απογοήτευση, και με οδύνη παρακολουθώ τα στοιχεία της αλλοτρίωσής σου, διότι δεν μπορεί να είναι φυσιολογική όλη αυτή η παραχάραξη που προσπαθείτε να διαμορφώσετε εσείς, ένας καθηγητής πανεπιστημίου της Εκκλησιαστικής Ιστορίας, ένας πρόεδρος της Ανώτατης Πατριαρχικής Εκκλησιαστικής Ακαδημίας, που πρέπει να είστε πρότυπο σε γονείς και νέους, και ένας επίσκοπος που εικονίζει, συμβολίζει και υπενθυμίζει την παρουσία του Ιησού Χριστού "μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα" (Εφ. 5, 27), να αγωνίζεστε να πείσετε το λαό του Θεού ότι: "**Η 3η Συντακτική Πράξη, της 9ης Ιανουαρίου 1974 ήταν "θεόσταλτη" αφού τεκμηριώθηκε εκκλησιολογικά από τους καθηγητές Παν. Χρήστου, Ιωάννη Ζηζιούλα** – τον μετέπειτα Μητροπολίτη Περγάμου **– και Γεράσιμο Κονιδάρη με τον εκδοθέν στη συνέχεια Ν.Δ. 274/1974…**".

Σας ερωτώ. Μήπως ο Νέρωνας, ο Καλιγούλας, ο Διοκλητιανός κ.α. σφαγείς δεν τεκμηρίωσαν "νομικά" τα εγκλήματά τους; Ο Πόντιος Πιλάτος δεν τεκμηρίωσε την καταδίκη του Χριστού; Για διαβάστε στη σελίδα 4 της εφημερίδας, την **τεκμηρίωση** και με 21 μάρτυρες μάλιστα. Τα εκατοντάδες εγκλήματα που έγιναν και που γίνονται μήπως δεν είναι τεκμηριωμένα από κυβερνήσεις, κράτη και από Διεθνείς Οργανισμούς (ΟΗΕ – ΝΑΤΟ – ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΕΣ …);

Έτσι και ο Παναγιώτης Χρήστου που έφτιαξε το Νόμο, τον "τεκμηρίωσε" εκκλησιολογικά. Φόρεσε ο ίδιος το μανδύα του "**δεσποτικού**" αξιώματος, και ο Ιωαννίδης του "**αρχιεπισκοπικού**" και αποφάνθηκαν με το νόμο "**έκτρωμα**" ποιοι Μητροπολίτες έχουν κανονική αρχιεροσύνη και ποιοι όχι. Εισχώρησαν στα ενδότερα της Εκκλησίας βεβηλώνοντας με τις πράξεις τους τα Άγια των Αγίων. Τεμάχισαν το ανώτατο διοικητικό σώμα της Εκκλησίας. Καθόρισαν κατά σατραπικό τρόπο ποιοι Μητροπολίτες έχουν δικαίωμα να μετέχουν στα διοικητικά όργανα. Άλλαζαν τον αριθμό και τα όρια των Μητροπόλεων. Τροποποίησαν το σύστημα εκλογής των Μητροπολιτών. Υποκατέστησαν τους Ιερούς Κανόνες με νομικά εξαμβλώματα.

Αυτός ο νομοθέτης κ. Παν. Χρήστου που "**τεκμηρίωσε εκκλησιολογικά"** αυτό το ανουσιούργημα, έσπρωξε τον αρχηγό και τύραννο Ιωαννίδη, εγκαθιστώντας στην αρχιεπισκοπή καθέδρα τον φίλο και εκλεκτό τους Σεραφείμ.

Ο δε αρχιτύραννος Ιωαννίδης, περιβλήθηκε πνευματικές εξουσίες, που δεν τις είχε σαν άτομο, κανένας επίσκοπος ή αρχιεπίσκοπος, και ανυψώθηκε σε κριτή της Κανονικότητας των Μητροπολιτών. Σε ρυθμιστή της σύνθεσης της Ιεραρχίας και εκκλησιαστικό "**αρμόδιο**" να ανεβάζει και να κατεβάζει αρχιεπισκόπους στην πρώτη εκκλησιαστική έπαλξη της Ελλάδος. Να καταδικάζει αυτόβουλα και αυθαίρετα αγίους Επισκόπους.

Και για να προλάβω πιθανές αντιδράσεις σας, ότι όλοι αυτοί εκλέχθησαν από Αριστίνδην Σύνοδο. Σας παρουσιάζω την απάντηση με πλήρη στοιχεία που έδωσε εκείνο τον καιρό ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος απευθυνόμενος προς την Σύνοδον της Ιεραρχίας: «**Είμεθα και ημείς, αντικανονικός… Αν εφαρμοσθεί η απόλυτος κανονική ακρίβεια, όχι μόνον θα αποκλεισθούν… όχι μόνον θα χάσουν την Επισκοπήν των, αλλά θα καθαιρεθούν τελείως από πάσης ιερατικής εξουσίας… Αν θέλη η Πολιτεία να εύρη επισκόπους ανεπιλήπτου κανονικότητος, ίνα αυτοί και μόνοι αναδείξουν τον**

συνέχεια στη σελ. 14

συνέχεια από τη σελ. 13

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, νέος Καταστατικός Χάρτης και ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΑΝΑΚΗΣ = Μητρ. ΚΡΗΤΗΣ

νέον Αρχιεπίσκοπον, μίαν λύσιν έχει: Να ζητήση "παρά του Θεού όπως στείλη και πάλιν εις την γην τους 12 Αποστόλους!" (12-1-74).

Διότι, κ. Νανάκη είστε **όλοι σας** – ερευνώντας την ρίζα των χειροτονιών σας – γεννήματα και θρέμματα Αριστίνδην Συνόδων!

Στην διαδρομή 140 χρόνων (1833 έως 1973) στην Ελλάδα με διάφορες πολιτικές μεταμορφώσεις και αποχρώσεις, δεν τόλμησε ποτέ κανείς να δρασκελίση της Πύλης του Ναού του Θεού. Δεν μπήκε ποτέ να επηρεάση και να μεταλλάξη την εσωτερική δομή της Εκκλησίας. Έμεινε πάντοτε στον περίβολο. Νομοθέτησε συγκρατημένα και διακριτικά, άλλοτε με την συγκατάθεση και τη σύμφωνη γνώμη της Ιεραρχίας της Εκκλησίας και άλλοτε αυτόβουλα.

Για πρώτη φορά έγινε εισβολή στα ενδότερα της Εκκλησίας από την δικτατορική τυραννία Ιωαννίδη, που τις πύλες άνοιξε διάπλατα ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ Τίκας με τις Συντακτικές Πράξεις 3 & 7/74, που είναι μνημείο καταισχύνης.

Όσα "**μυρίπνοα**" άνθη και αν έριξαν στη βάση του οι εμπνευστές της, όσα ρητορικά σχήματα και αν επιστράτευσαν οι καρπωτές του, από τότε και μέχρι σήμερα, δεν κατάφεραν να μεταλλάξουν την απαίσια όψη του σε ανδριάντα τιμής.

Ο Σεραφείμ με το πραξικόπημα που έκανε, δεν είχε ανάπαυση γι' αυτό ζήτησε από τους Ιωαννίδη – Χρήστου και Νομοθετική κάλυψη για να μπορεί να είναι σίγουρος, να φιμώνει συνειδήσεις, να αυθαιρετεί, να καταδικάζει χωρίς νόμιμες διαδικασίες κάθε ανεπιθύμητο και να είναι στο απυρόβλητο!

Η απαίτηση αυτή του Σεραφείμ έγινε πράξη, προσθέτοντας το άρθρο 5 στη 3η Συντακτική Πράξη που έλεγε: «**Πράξεις εκδιδόμεναι κατ' εφαρμογήν των διατάξεων της παρούσης ή του κατ' άρθρου 4 αυτής εκδοθησομένου Νομοθετικού Διατάγματος, δεν υπόκεινται εις αίτησιν ακυρώσεως ή προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και αν έτσι προβάλλεται λόγος ακυρώσεως αναφερόμενος εις τους υπό της παρούσης ή ανωτέρω Νομοθετικού Διατάγματος τιθεμένους όρους και προϋποθέσεις».**

Με τη διάταξη αυτή, πλέον κανένας δεν είχε το δικαίωμα να υψώσει το δάκτυλο και να ελέγξει την ασυδοσία.

Και για να επιβάλει την απόλυτη κυριαρχία και τυραννία και να μην μπορεί κανείς να τα ανατρέψει, όσο αντικανονικά και παράνομα και αν έκανε δημιούργησαν και νέο Νομοθέτημα την 7/74 Σ.Π. που εκπλήττει τον κάθε μελετητή, διότι αναβιώνει τον Δυτικό Μεσαίωνα.

Η 7η Συντακτική Πράξη, στο άρθρο 2 επεκτείνει την απαγόρευση. Ιδού πόσο δημοκρατικά διατυπωμένη ήταν: «... **Η απόφαση εκτελείται άμα τη δημοσιεύσει της δια της εφημερίδας της Κυβερνήσεως, μη υποκείμενην εις ένδικον μέσον ή προσφυγήν ενώπιον πάσης εκκλησιαστικής ή πολιτειακής αρχής ή δικαστηρίου».**

Με την προσθήκη αυτή στο Νομοθέτημα αυτό έβαλαν πλέον και χειροπέδες στην Εκκλησία και στους λειτουργούς της. Και άφησαν ανοιχτό το γήπεδο της παρανομίας και της ασυδοσίας στον Σεραφείμ και στην ομάδα του, που πανηγύρισαν με διάφορες δηλώσεις και εκδηλώσεις γι' αυτό το μεγάλο τους επίτευγμα,

Αλλά δεν πρόλαβε να κυλήσει δίμηνο και το δικτατορικό καθεστώς ανατράπηκε. Το κλίμα άλλαξε. Πολλές τυραννικές διατάξεις που περιόριζαν και αλυσόδεναν την ελευθερία και τα ατομικά δικαιώματα, ομάδων λαού ή διοικήσεων, άρχισαν να καταργούνται η μία μετά την άλλη. Και η νομιμότητα να μπαίνει στο τερέν της καθημερινότητας.

Οι πρωταγωνιστές της Εκκλησιαστικής τυραννίας Ιωαννίδειου-Σεραφειμικού εγχειρήματος, ταράχθηκαν, αναστατώθηκαν και ενεργοποιήθηκαν για να αποτρέψουν την ανατροπή των "**τετελεσμένων**" τους, διότι γνώριζαν αν καταργούνταν οι Συντακτικές Πράξεις και τα απαράδεκτα, ο Σεραφείμ αυθημερόν θα έπεφτε από τον αρχιεπισκοπικό θρόνο.

Ακολούθησαν συναλλαγές υπόγειες, σκοτεινές, βρώμικες. Άρχισε η διασπάθιση της εκκλησιαστικής περιουσίας για να εξασφαλίσει προστασία και συμμαχίες. Οι 160 υποθέσεις (Δημοσιογράφων, δικαστών, βουλευτών, υπουργών κ.ά.) που είχε στείλει ο Ιερώνυμος στην δικαιοσύνη, με την άνοδο του Σεραφείμ, πανηγύρισαν, διότι... από λάθος όλο το ανακριτικό υλικό **πολτοποιήθηκε** (sic).

Αποκαλυπτικός ήταν ο μακαριστός υπουργός για χρόνια του ΠΑΣΟΚ Μένιος Κουτσόγεωργας λέγοντας ότι: "**ο αρχιεπίσκοπος συνέδεσε το θέμα της μεταβιβάσεως της Μοναστηριακής περιουσίας, με τη συνέχιση της ισχύος των Συντακτικών Πράξεων της Δικτατορίας. Της απαγορεύσεως, δηλαδή, των δώδεκα Μητροπολιτών να προσφύγουν στην ελληνική δικαιοσύνη".**

Με τέτοιες απαίσιες συμφωνίες έγινε στέρεος και κανένας δεν είχε τη δύναμη – αφού τους είχε δέσει χειροπόδαρα ο παμπόνηρος Σεραφείμ – να τον κλονίσει. Με κινήσεις παρασκηνιακές κατόρθωνε, ύστερα από κάθε πολιτική και κυβερνητική μεταβολή, να δικτυώνεται. Καυχιόταν πως όρκισε κυβερνήσεις όλων των αποχρώσεων, από την Χούντα του Ιωαννίδη έως και τους σοσιαλιστές του Παπανδρέου, και ήταν έτοιμος – έλεγε –, να ορκίσει και τους κομμουνιστάς του Φλωράκη.

Μέσα σ' αυτή τη "**γαλήνια**" θάλασσα και με τα ηρεμιστικά Νομοθετήματα έπλεε ήρεμα το καράβι ''Εκκλησία'' όταν άξαφνα έσβησαν οι μηχανές, μπλοκάρισαν τα συστήματα λειτουργίας, και ο κυβερνήτης αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ σε απόγνωση και σε έξαλλη κατάσταση, από το "**λόγιο**" στόμα του εξεστόμισε άκρως "**χριστιανικές**" και ευώδεις φράσεις!

Ήταν μια ημέρα σημαδιακή, το ημερολόγιο έγραφε, **15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1988**. Την αγιασμένη ψυχή του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Α΄ (Κοτσώνη), που άφησε πίσω μια ιδιαίτερη ευλογία, άγγελοι την μετέφεραν κοντά στον Χριστό που τόσα αγάπησε και υπηρέτησε όλα τα χρόνια της επιγείου ζωής του.

Την ίδια ημέρα – τι σύμπτωση; – δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα της Κυβέρνησης ο **"Νόμος Κουτσόγιωργα Ν. 1816/1988",** που έδινε τη δυνατότητα μετά από 20 χρόνια σε μικρή ομάδα πολιτών, το δικαίωμα να προσφύγουν στο Ανώτατο Δικαστήριο της Χώρας (ΣτΕ) ζητώντας δικαστική προστασία από τα δικτατορικά καρκινώματα (Συντακτικές Πράξεις και τα συναφή).

Η διάταξις έλεγε:

1) **«Αίρεται για τους υπαλλήλους του Δημοσίου... το απαράδεκτο που ίσχυε με οποιοδήποτε τρόπο ως προς την άσκηση αίτησης για ακύρωση πράξεων που εκδόθηκαν από τις 21 Απριλίου 1967 έως τις 23 Ιουλίου 1974, είτε είχε ασκηθεί τέτοια αίτηση, είτε όχι. Η διάταξη αυτή ισχύει μόνο για τις περιπτώσεις για τις οποίες με διάταξη νόμου δεν έχει αρθεί μέχρι σήμερα το απαράδεκτο αυτό.**

2) ... Η προθεσμία για την αίτηση είναι εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση του νόμου αυτού...».

Ο Σεραφείμ στρατεύτηκε σε μια σκληρή μάχη, για να φιμώσει και να εξουδετερώσει ακόμα και τη δικαιοσύνη. Είναι γνωστή φράση του Σεραφείμ σε κυβερνητικό υπουργό. **«Μου την έφερες πισώπλατα».**

Τότε προσέφυγαν στο ΣτΕ, 11 εκτοπισθέντες παράνομα μητροπολίτες, μαζί τους και 9 κάτοικοι της Λάρισας – και ο υποφαινόμενος – ζητώντας την ακύρωση της εκτόπισής τους. Η εκδίκαση έγινε στις 26 Απριλίου του 1990. Το αρχιεπισκοπικό περιβάλλον, ανήσυχο, αγωνίστηκε με κάθε μέσο, θεμιτό και αθέμιτο να επηρεάσει τις εξελίξεις. Οι εξαρτημένοι δημοσιογράφοι οργάνωσαν την καμπάνιά τους. και οι παρασκηνιακοί παράγοντες κινήθηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις, για να ματαιώσουν ή να επηρεάσουν την ετυμηγορία της δικαιοσύνης.

Τα δημοσιεύματα εκείνες τις ημέρες αποκαλυπτικά: «**Η Κυβέρνηση πρέπει να παρέμβει αμέσως στο Συμβούλιο της Επικρατείας ώστε αυτό να απορρίψει τις αιτήσεις των εκπτώτων ιερωνυμικών μητροπολιτών... Ο κ. Σεραφείμ, τρέμοντας από θυμό και βγάζοντας αφρούς από το στόμα του, εξεστόμισε και τις ακόλουθες, άκρως χριστιανικές και αρχιεπισκοπικές, φράσεις:**

"΄Ηταν λάθος μου που δεν τους έδιωξα όλους αυτούς. Αλλά, που θα μου πάνε; Όλους θα τους συντρίψω...".

"Πρέπει να καταργηθεί ο νέος νόμος. Να απαγορευθεί σ' αυτούς να προσφύγουν στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Να παρέμβει η κυβέρνηση. Όλοι αυτοί να φύγουν από την Εκκλησία...">>.

Οι αποφάσεις δημοσιεύθηκαν στις 30 Οκτωβρίου. ΄Υστερα από έξι μήνες. Και ήταν μια μεγάλη ημέρα για τη Δημοκρατία. Και μια καταιγίδα για τα υπολείμματα της Εκκλησιαστικής τυραννίας.

Ο Σεραφείμ αιφνιδιάστηκε – ανέμεινε άλλη απόφαση – και οργίστηκε. Ακροβόλησε και άρχισε με τον γκρά να χτυπάει προς όλες τις κατευθύνσεις. Δεν άφησε τίποτα όρθιο, ούτε το Κοινοβούλιο, τη Δικαιοσύνη, τη δημοσιογραφία, ούτε και τον πιστό λαό του Θεού, με εκείνο που εξεστόμισε "**τα καθίκια**". Δήλωσε πως είναι αντάρτης, και πως θα εξοντώσει και θα κάψει τους πάντες που ανατρέπουν τις αποφάσεις της Εκκλησίας!

Στις 31 Οκτωβρίου πρωτοσέλιδα οι εφημερίδες πληροφορούσαν τη μεγάλη βόμβα. Στο ίδιο μοτίβο συνέχισαν και για πολλές ακόμα ημέρες, ξευτελίζοντας την Εκκλησία, από τη μια άκρη της Ελληνικής γης μέχρι τα πέρατα του κόσμου, πώς μέχρι χθες ως φαινομενικά συντελεστής της αγάπης και της γαλήνης προκαθήμενος της Ελληνικής Εκκλησίας, ο "**θεμελιακός**" άξονας της κανονικότητας και της νομιμότητας, κήρυξε επανάσταση κατά του Νόμου και κατά των αποφάσεων της Δικαιοσύνης.

Τα δημοσιεύματα τόσα πολλά που αν τα γράψουμε θα χρειαστούν τόμοι ολόκληροι. Θα μεταφέρουμε ένα μικρό δείγμα από το, τί ειπώθηκε στο δείπνο προς τιμήν του Αρχιεπισκόπου Αμερικής στην Ι.Μ. Πεντέλης.

Ο Αμερικής ευχαρίστησε τον Σεραφείμ για το "λουκούλλειο" γεύμα. Ο Σεραφείμ που τα είχε χαμένα του απάντησε:

«Σας ευχαριστώ πολύ Άγιε Αμερικής, αλλά εγώ δυστυχώς άλλα προβλήματα έχω στο κεφάλι μου κι άλλα πράγματα σκέπτομαι, ακόμα και σε αυτό το γεύμα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, χτυπώντας εκνευρισμένος αρκετές φορές τα χέρια του στο τραπέζι είπε:

- Αυτή η απόφαση είναι εξοργιστική. Είναι δάκτυλος της Πολιτείας στα της Εκκλησίας και δεν θα το ανεχθούμε.

Περιμέναμε να έρθουν οι δεξιές κυβερνήσεις για να στηρίξουν την Εκκλησία που τόσα δεινά επέρασε και έρχονται και μας δημιουργούν κορυφαία προβλήματα...

Εγώ είμαι αντάρτης κι έχω πολεμήσει στα βουνά. Θα πάρω το τουφέκι και θα βγω. Εγώ είμαι παλικάρι, δεν φοβάμαι τη μάχη. Αυτό που συνέβη θα το αντιμετωπίσω.

Δεν είναι πράγματα αυτά...

Δεν πρόκειται να χάσω τη μάχη!

Εμένα δεν με ενδιαφέρει η καρέκλα. Να! Σηκώνομαι» (και σηκώθηκε)... (εφημ. "Μεσημβρινή", 1/11/1990). (Είχε και πλάκα ο άνθρωπος, διότι αμέσως ξανακάθισε για 25 ακόμα χρόνια, μέχρι που τον πήγαν στον τάφο).

Ήταν τραγικό ατύχημα, ήταν ένα φοβερό παραστράτημα, ήταν μια μεγάλη εκτροπή, ήταν η έσχατη ταπείνωση της Εκκλησίας, αυτά τα "**θεόσταλτα**" Νομοθετήματα που έφεραν τον άτιμο τίτλο "**Συντακτικές Πράξεις 3 & 7/74",** που κατά την επιστημονική άποψη ήταν **«Εκκλησιολογικά Τεκμηριωμένα»** (sic), που αν ζούσε σήμερα ο Ιερός Χρυσόστομος θα τον ακούγαμε να επαναλαμβάνει από τον άμβωνα: **«Ότι ούτε Σκύθαι και Σταυρομάται ούτω δικάζουν».**

Ο π. Ιωάννης Διώτης πολύ παραστατικά έγραφε: «**... Είναι κάτι το ασύλληπτο. Φρικιαστικός ο τρόπος της διαδικασίας. Τοιούτος κανών δεν εφηρμόσθη ποτέ ούτε εις τα ολοκληρωτικά καθεστώτα. Επεβλήθη εις την Εκκλησίαν υπό της δικτατορίας Ιωαννίδη το δίκαιον της Ζούγκλας με γκαγκστερικά μέσα. Ούτε των λαϊκών δικαστηρίων η διαδικασία δεν ετηρήθη...**

Το ότι μόνον προς το Δίκαιον της Ζούγκλας (εάν υπάρχει) δύναται να συγκριθεί η νομική αυτή διάταξις είναι πασιφανές. Δεν υπάρχει προηγούμενόν της... να επινοήσει τοιούτον νόμον, ο οποίος να μην επιτρέπει την υπεράσπισιν του κατηγορουμένου...».

Ιεράρχης από την αποτελούμενη **"Πρεσβυτέρα Ιεραρχία",** που στήριξε αυτά τα εκτρώματα, σε στιγμή ανανήψεως, ονόμασε την σύνοδο αυτή (1974) «**συμμορία ληστών».** Ο δε έτερος αναφώνησε: «**Ούτε τους ανθρώπους εντρεπόμεθα αλλ' ούτε και τον Θεόν ίσως δε φοβούμεθα...».**

Κύριε Νανάκη.

Γράφετε – όλοι η συσπειρωμένη ομάδα – πολυσέλιδα βιβλία και κατεβατά ολόκληρα στον τύπο, και όλα τριγυρίζουν στο ότι ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος παραβίασε τα δύο κουρελόχαρτα: Το δήθεν **Τόμο 1850** αποτελούμενο όλο κι όλο από 3 σελίδες και φέρνει τις υπογραφές 7 πρώην Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως – αλήθεια πως όλοι αυτοί έγιναν πρώην και ποιοι Ιεροί Κανόνες, δεν παραβιάστηκαν – και την **Πατριαρχική και Συνοδική πράξη** του 1928 εκ 2 περίπου σελίδων, και με αυτό το θέμα ασχολείστε, λες και αυτά τα δύο είναι το κλειδί του παραδείσου!

Βέβαια όλους σας δεν σας απασχολεί ο Παράδεισος, διότι έχετε ίσως πολύ αγιότερους σκοπούς. Όπως:

Άλλος από καθηγητής να γίνει διδάκτορας, άλλος πανεπιστημιακός, άλλος κοσμήτορας ή πρύτανης... άλλος να γίνει αρχιεπίσκοπος και γιατί και Πατριάρχης. Ξεχνάτε όμως ότι: «**Άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων... άλλα δε Θεός κελεύει».**

Σας ερωτώ ευθέως, και βάλτε το χέρι στην καρδιά και **"Μετά φόβου Θεού"** απαντήστε:

Τι κακό εποίησε ο μακαριστός Ιερώνυμος και είναι άξιος και σήμερα ακόμα ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ; Μήπως παραβίασε Ιερούς Κανόνες; Ονομάστε μας έστω και έναν!!! Μήπως ήταν ανήθικος; Μήπως ήταν άπιστος; Μήπως καταχράστηκε ιερό χρήμα; Μήπως ήταν αιρετικός; Μήπως ήταν κακός πανεπιστημιακός διδάσκαλος ή κακός λειτουργός; Μήπως...! Και δεκάδες ακόμα μήπως;;;

Πέστε μας επί τέλους κάποιο παράπτωμά του, και να πορευτούμε μαζί σας στο **ΑΝΑΘΕΜΑ και στην ΚΑΤΑΔΙΚΗ!!!**

Εάν όμως δεν έχετε τίποτα και κινείστε από άλλα ελατήρια, να ξέρετε ότι η ιστορία που αποθηκεύει τα γεγονότα, τις προδοσίες με ανταλλάγματα είναι σκληρή και αδυσώπητος μάρτυρας. Κι' αν εμείς προσπαθήσουμε να τα αποσιωπήσουμε, **«και οι λίθοι κεκραξονται».**

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ! Παιδί μου χιατί ακόμα με ΛΑΚΤΙΖΟΥΝ;

Διανύοντας την τελευταία εβδομάδα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής – πριν της Μ. Εβδομάδας – και η σκέψη μας γύριζε στο θείο δράμα που θα εξελίσσονταν σε λίγες ημέρες. Βρεθήκαμε νοερώς στην ομάδα των δώδεκα Αποστόλων που υπήρξε ο ιερότερος όμιλος που γνώρισαν οι αιώνες.

Ο Κύριός μας, ο Σωτήρας μας, ο Διδάσκαλος της Αγάπης, της Αληθείας, της Δικαιοσύνης, που με την πανσοφία Του, διάλεξε και υπερετίμησε τους εκλεκτούς μαθητές. Και όμως, μέσα απ' αυτούς, έγινε η προδοσία.

Ένας από τους δώδεκα άρπαξε τα αργύρια και "**δολίω φιλήματι**" παρέδωκε τον ευεργέτη και διδάσκαλό του Σωτήρα Χριστό.

Το φαινόμενο τραγικό, αλλά και αποκαλυπτικό, διότι φανερώνει το μέγεθος και την διάσταση της ανθρωπίνης ψυχικής αλλοτρίωσης.

Κεραυνός εν αιθρία έπεσε όταν την Παρασκευή 23 Μαρτίου διαβάσαμε και είδαμε φωτογραφίες από την εκδήλωση "ΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟ ΚΟΣΜΑ ΤΟΝ ΑΙΤΩΛΟ", να συνυπάρχουν στο πάνελ δύο αντιθέσεις σαν μια καλή παρέα!

Ο ένας - "μαθητής" του μακαριστού μητροπολίτου Λάρισας π. Θεολόγου που συνέγραψε μάλιστα και την βιογραφία του αποκαλώντας τον, **«Μαρτυρικό Μητροπολίτη». "Ιεράρχη της μεγάλης αγάπης και καλοσύνης, της βαθιάς ταπείνωσης και συγγνώμης, που στο πρόσωπό του καθρεφτίζονταν ο Ουρανός. Ο Επίσκοπος που απέπνεε "Ευωδία Χριστού"» και «η "γλυκιά μορφή του" έδειχνε "πρόσωπον αγγέλου"». Και «δεν πρόκειται βέβαια για συστηματική βιογραφία. Πτυχές μόνο της πονεμένης και πικραμένης ζωής του θίγονται. Αυτές που ο ίδιος γνώρισε και έζησε…».**

Άλλος είναι αυτός που τον είχε πιάσει μανία εξόντωσης του επισκόπου πατρός Θεολόγου, μάζευε το "εξαγριωμένο" ιερατικό σώμα (**"ιερή επιμελητεία"**) βγάζοντας ανακοινώσεις μίσους, μεταφέροντας τους στην Αθήνα και στα Συνοδικά μέγαρα πιέζοντας και απαιτώντας από τους "τιμίους" δεσποτάδες να του παραδώσουν ως άλλη Σαλώμη την **"κεφαλήν Θεολόγου επί πίνακι"**. Η ορμή και το πάθος δεν το κράτησε μέσα του, ξεχύθηκε στους δρόμους.

Για το στοματικό του πολυβολείο, "Θου Κύριε… Θού Κύριε…".

Εκείνο που πέρασε σαν κινηματογραφική ταινία, και με συνετάραξε με άφησε για ημερόνυχτα να μην μπορώ να ησυχάσω, ήταν η σκηνή ΦΡΙΚΗΣ που έζησα τέτοιες ημέρες (25 Μαρτίου 1992) εντός του Ιερού Βήματος στο Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αχιλλείου, όταν εισέβαλαν 6 παπάδες, με επικεφαλής τον π. Νικόδημο ως εκπρόσωπο του Μητροπολίτη Φθιώτιδος Δαμασκηνόν στο ιερό, ντύθηκαν και απαίτησαν από τον Μητροπολίτη Θεολόγο και τους 7 συλλειτουργούντας ιερείς με επικεφαλής τον μακαριστό τώρα π. Ιγνάτιο Μαδενλίδη και μετά μητροπολίτη Κεντρώας Αφρικής, να **διακόψουν** την Θεία Λειτουργία και να αποχωρήσουν.

Οι σκηνές συγκλονιστικές. Μπροστά στην Αγία Τράπεζα να κλωτσούν τον Γέροντα επίσκοπο με μανία, και με να να υβρεολογούν, το δε… φοβερότερο τα λακτίσματα που του έδωνε με το αριστερό του αγκώνα. Ένα δε ήταν τόσο δυνατό παρολίγον να τον σώριαζε κάτω εάν δεν τον συγκρατούσε ο π. Ιγνάτιος.

Ένα μικρό δείγμα τι έγραψε ο τύπος την επομένη: **«Ο Σεβασμιώτατος ηρέμως τους παρακάλεσε να παραμείνουν και να συλλειτουργήσουν εν πνεύματι αγάπης και ενότητας, όπως απαιτεί η ημέρα. Οι παραπάνω ιερείς, όχι μόνον δεν άκουσαν την παράκληση αλλά φωνασκούντες απεχώρησαν από το Ναό…»**. Και η ανακοίνωση της τοποτηρητείας τα λέει όλα: **«Η αδιαλλαξία και η επιμονή του Επισκόπου κ. Θεολόγου να αδιαφορεί συνεχώς προς τις εντολές της Ιεράς Συνόδου και να αυθαιρετεί εμφανίστηκε σήμερα στη σκληρότερή της μορφή…**

Διαμαρτυρόμαστε εντονότατα γι' αυτή τη συμπεριφορά προς όσους ακόμα την ανέχονται…».

Την ώρα της Θείας Κοινωνίας όταν όλοι οι ιερείς κοινωνούσαν το εκκλησίασμα, ο π. Θεολόγος πικραμένος κάθισε να ξεκουραστεί και τότε με ένα παράπονο χαραγμένο στο πρόσωπό του μου είπε: **"Κύριε Τριαντ… τί έχει αυτός ο άνθρωπος μαζί μου, και με τέτοια δύναμη με λάκτιζε;**;;". Όλα όσα διαδραματίστηκαν όπως και η εικόνα αυτή δεν μπόρεσαν να φύγουν ποτέ από την μνήμη μου. Είναι συγκλονιστικό!

Κύριοι, είναι γεγονός ότι, είναι αβόλιστο το βάθος της ανθρώπινης ψυχής, και απρόσιτα τα κρυπτά της υπάρξεως του καθενός.

Η τελευταία σας αυτή ενέργεια, κ. συγγραφέα της βιογραφίας του π. Θεολόγου Β.Χ.Σ., είναι παράταιρη και παράφωνη. Είναι μία "μ**ίξις άμικτος**". Είναι μια βλασφημία στο πρόσωπο και το βίο του οσίου Θεολόγου.

Και τα όσα κατά καιρούς λέγατε και γράφατε όπως και στο βιβλίο σας για τους: **«Ο Αγώνας** – των Λαρισαίων – **έγραψε ιστορία, θύμισε παλιές δοξασμένες σελίδες της Εκκλησιαστικής Ιστορίας, όπου ο λαός, "φύλαξ της Ορθοδοξίας"… έδειχνε τη συγκινητική αφοσίωσή του στους άδικα διωκόμενους Πατέρες, όπως το Μ. Αθανάσιο, τον Ι. Χρυσόστομο κ.ά. Και τους αποδέχονταν, όταν επέστρεφαν από την εξορία, με απερίγραπτες εκδηλώσεις αφοσίωσης και αγάπης»**. Και για τον π. Θεολόγο…: «**Αυτή τη χαριτωμένη μορφή του μάρτυρος Μητρ. Λαρίσης κυρού Θεολόγου, που υπήρξε η Κιθάρα του Θεού, η παναρμόνια Λύρα του Πνεύματος… έζησε πλούσιος μέσα στη φτώχεια κι ευτυχισμένος μέσα στη διαρκή περιφρόνηση και τον κατατρεγμό»**. Ασφαλώς δεν τα πιστεύατε …!.

Τί εμπαιγμός Χριστέ μου, μ' αυτούς που τον περιφρονούσαν, και τον κατάτρεχαν με τους ίδιους ανθρώπους σήμερα συντρώγουν, συνπίνουν και συναγελάζουνται!!!

Εδώ μέσα στα ενδότερα, των "**κλητών και εκλεκτών**" παρουσιάστηκε και η προδοσία… Δεν είναι βέβαια άνετη και ευχάριστη πράξη για κάποιον να δημοσιεύει γεγονότα που ίσως ξύνουν πληγές. Αλλά και δεν είναι έντιμη πράξη η αποσιώπηση και κάλυψη των, διότι ο χρόνος είναι ο μέγας κριτής και η ιστορία θα μας τιμωρήση.

Λυπάμαι, καταθέτοντας ένα μόνο μικρό μέρος (ενώ παράλειψα πολλά) σαν μαρτυρία αδιάψευστη τη θλιβερή εμπειρία μου. Γεγονότα που τα έχω μπροστά μου, σαν στην οθόνη κινηματογράφου. Καταστάσεις πραγματικές που φαίνονται σαν μυθιστόρημα εξωπραγματικής φαντασίας…

Αντίκρυσα στο βάθος τα στόματα που τον περιέλουζαν τα πόδια που τον κλωτσούσαν, τους αγκώνες που τον μωλώπιζαν, αλλά και τον π. Θεολόγο με την αφοπλιστική μορφή του να ρωτάει:

Παιδί μου γιατί ακόμα με ΛΑΚΤΙΖΟΥΝ;

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ;;;

Άγιε αρχιεπίσκοπε Κρήτης π. Ειρηναίε, μετά την μεταδοθείσα εκπομπή του κρητικού τηλεοπτικού καναλιού "ΚΡΗΤΗ TV" που μεταδόθηκε την Κυριακή 11 Μαρτίου 2018 με θέμα τα **"νέα θρησκευτικά"** ήταν μια μεγάλη πατερική ομολογία**.** Ένοιωσα την ανάγκη να επισημάνω μια τραγελαφική αντινομία που υπάρχει στη δική σας στάση και θέση, με τον εκπρόσωπο της Ιεράς Συνόδου μητροπολίτη Αλκαλοχωρίου κ. Ανδρέα στο διάλογο της Ελλαδικής Εκκλησίας με το Υπουργείο Παιδείας για τα προγράμματα σπουδών των νέων θρησκευτικών.

Διαβάσαμε – και δεν διαψεύστηκε – ότι **"η Εκκλησία της Κρήτης η οποία συμμετείχε στον διάλογο συμφώνησε με όλες τις αλλαγές".**

Στην εισήγησή του ο Πρόεδρος της επιτροπής Σεβ. Ύδρας στην Σύνοδο της Ιεραρχίας, ήταν πολύ αναλυτικός ότι σε όλα συνφώνησε και η Εκκλησία της Κρήτης. Να πώς τα περιγράφει: «**Τόνισε ότι όλοι, και ο ίδιος, ως εκπρόσωπος της Εκκλησίας Κρήτης προσήλθον στον διάλογο με τις καλύτερες προθέσεις, με προτάσεις και με διάθεση καλοπροαίρετη και εποικοδομητική. Χαρακτήρισε σημαντική την συνεργασία που αναπτύχθηκε, κατά την οποία στην αρχή υπήρξε αρκετή θεωρητικολογία, όμως στην πράξη αποκαλύφθηκε, κατά την προσωπική του άποψη, η αξία του νέου Π.Σ. στους Φακέλους Υλικού του μαθήματος, που ο ίδιος μόνος είδε. Συνέχισε λέγοντας ότι, αν και ήλθε με περίσκεψη, φεύγω πολύ αναπαυμένος και αισθάνεται την ανάγκη να συγχαρεί τους συντάκτες των νέων Π.Σ. για την εξαιρετική εργασία που επετέλεσαν και τους κάλεσε να αξιοποιήσουν και τις κριτικές που δέχθηκαν, αφού η ωραιότητα φανερώνεται στην ποικιλομορφία και στον σεβασμό στην άλλη άποψη. Κλείνοντας δε τον διάλογο, εκ μέρους του, αναφώνησε… Δόξα τω Θεώ».**

Είναι να μην θαυμάζει κανείς! Τον γίγαντα Πειραιώς Σεραφείμ, ο μόνος που τράβηξε το κάρο, από μια βάλτωμενη και άρρωστη ιεραρχία και τον γέροντα αρχιεπίσκοπο Κρήτης που έβαλε ματογυάλια σε "παλικάρια" και έδειξε οτι η ανδρεία δεν μετριέται με τα χρόνια.

Διαβάζοντας αυτά που ισχυρίστηκε ο άγιος Ύδρας ότι, τα είπε ο εκπρόσωπος σας άγιος Αλκαλοχωρίου και με αυτά που εσείς διατυπώσατε στην τηλεοπτική εκπομπή, πέσαμε από τα σύννεφα!!!

Εδώ προκύπτουν πολλά ερωτηματικά για Ιερωμένους και μάλιστα επισκόπους! Διότι:

Ένας ιερωμένος που κρατάει στα χέρια του τα δώρα της Ευχαριστίας, που τρέφεται με το Σώμα και με το Αίμα του Εσταυρωμένου Ιησού Χριστού, που υμνεί με τη γλώσσα του τον Καθαρό και Πανάγιο λόγο και περιφέρει τα ρήματα του Σωτήρος και των Αγίων Αποστόλων, δεν μπορεί να **ψεύδεται**.

Το ωμοφόριο του Επισκόπου είναι φορτισμένο με την ευθύνη της αληθείας, της γνησιότητας, της Ευαγγελικής διδαχής και του βιώματος του εκκλησιαστικού σώματος και δεν μπορεί να πλαστογραφεί αποφάσεις.

Η κεντρική ευθύνη για την εκτροπή – εάν έγινε – από τον άγιο Αλκαλοχωρίου βαρύνει εσάς τον Αρχιεπίσκοπο, και πέφτει στους δικούς σας ώμους η ευθύνη ως προκαθημένου της Ευχαριστιακής Κοινότητας. Γι' αυτό πρέπει να βγείτε να τα πείτε στο πιστό λαό, τί έγινε, και ο εκπρόσωπός σας άγιος Αλκαλοχωρίου συμφώνησε με το μεταλλαγμένο έκτρωμα "**Νέα Θρησκευτικά"**. Και αν ήταν Συνοδική απόφαση, ή δική του αυθαίρετη πρωτοβουλία;

Για να μάθει κάποια στιγμή ο λαός του Θεού, τι συμβαίνει στην Κρήτη!!!

Αναμένουμε!

ΑΣ ΟΨΟΝΤΑΙ ...

Παπάς έβγαινε από την μητρόπολη κάνοντας χειρονομίες και μονολογώντας έλεγε: «**Στον τάφο θα τα πάρουν...**». Συνάδελφός του που έμπαινε, ξαφνιασμένος τον ρώτησε: Τι έχεις παπα-Αβραάμ και παραμιλάς;

- Τί να έχω, παπα-Ιερεμία... Πήγα τα χρήματα απ' τους δύο δίσκους κι αυτοί μ' άρπαξαν απ' τα μούτρα.

- Τί τόσα λίγα μας έφερες; Που είναι τα υπόλοιπα;

- Αυτά πιάσαμε κι αυτά σας έφερα.

- Όχι, τα κρατάς...

Και συνεχίστηκε το στρίμωγμα. Άρχισα να ζαλίζομαι. Μου κόπηκε η ανάσα. Πήγα να βγω έξω, να πάρω λίγο αέρα...

Αμέσως δέχθηκα νέα επίθεση από τον επί των οικονομικών της Μητρόπολης (Γιάννη .... Τσακαλώτο).

- Πού πάς; Δεν μας έφερες τις δύο τελευταίες τριμηνίες...

- Πού να τα βρω αφού μας τα παίρνετε όλα. Δύο Κυριακές μείναμε χωρίς θέρμανση. Καταλαβαίνετε;

(Κι ακολούθησαν λόγια μεγάλων εκκλησιαστικών ανδρών!).

- Και τι μας ενδιαφέρει εμάς που θα τα βρεις...

- Τότε τάχασα, θόλωσα, δεν ήξερα τι έκανα, σαλτάρισα να βγω έξω... και πριν προλάβω να απομακρυνθώ, ακούω πίσω μου να με φωνάζουν:

- Παπα-Αβραάμ, παπά-... γύρισε πίσω!

- Έλα, Χριστέ μου, και άλλες συμπληγάδες; Σκέφτηκα.

Γυρίζω πίσω και μου δίνουν το ακουστικό να μιλήσω με κάποιον.

Ήταν στην άλλη άκρη της γραμμής ο δεσπότης που με τρεμάμενη αλλ' αυστηρή φωνή είπε:

- Τι γίνεται, παπα-Αβραάμ..., μας απειλείς...;

- **Τάχασα...** (πότε πρόλαβαν και τον ενημέρωσαν, σκέφτηκα), αλλά του απάντησα: «**Σεβασμιώτατε, για ποια απειλή μου μιλάτε, δεν καταλαβαίνω**».

- Κοίτα να βρεις και να φέρεις τα χρήματα.

Αυτά εξιστορούσε στον παπα-Ιερεμία ο π. Αβραάμ όταν ξεπετάχθηκε αναστατωμένος από μέσα και άλλος παπάς, λες και τον κυνηγούσαν.

- Στάσου, παπα-Αβραάμ, τον φωνάζουν!

- Τι νάρθω να κάνω; Αυτοί εδώ πάνε να μας τρελάνουν! Όπου βρεθείς κι όπου σταθείς για χρήματα σου μιλούν, λες και είναι χρηματιστηριακή εταιρεία. **"Χρόνια πολλά"** τους λες, πόσα χρήματα μας έφερες λένε! **"Καλημέρα"** ξεστομίζεις, για δίσκους αναφέρονται! Με το **"Καλή Ανάσταση"** τους αποχαιρετάς, τις τριμηνίες σου θυμίζουν, και πάει λέγοντας.

Ας όψονται αυτοί που μας τον φόρτωσαν, κι εμείς που τον στηρίξαμε!!!

ΕΠΕΣΑΝ ΣΑΝ ΤΑ ΤΣΑΚΑΛΙΑ

(Το τσακάλι είναι ζώο που τρέφεται από μικρότερα ζώα, αλλά επί το πλείστον από πτώματα άλλων ζώων και όταν τα βρίσκουν προσπαθούν να αρπάξουν, ότι αρπάξουν φοβούμενα μήπως και αντιληφθούν την λεία τους άλλα μεγαλύτερα).

Ο μήνας που πέρασε ήταν ο χειρότερος που διήλθαν οι ναοί της Ιεράς Μητρόπολης Λάρισας & Τυρνάβου. Και αν ρωτάτε. Γιατί; Την απάντηση την δίνουν τα αδιάψευστα συμβάντα.

1) Την Κυριακή Δ΄ των Νηστειών 18 Μαρτίου δίσκος υπέρ της Αγ. Αικατερίνης Σινά (Ιερός ο σκοπός. Τι χρήματα άραγε φθάνουν εκεί;).

2) Την Κυριακή 25η Μαρτίου, – μεγάλη ημέρα, Ευαγγελισμός της Θεοτόκου και Εθνική Εορτή – όλοι οι ναοί κατάμεστοι από κόσμο "**ιερός**" δίσκος υπέρ «**ΕΠΙΟΥΣΙΟΥ**».

Τον "Επιούσιο", είναι γνωστό τοις πάσι ότι τον καλύπτουν έξ ολοκλήρου οι ναοί εκ περιτροπής (όλα τα έξοδα μέχρι και τα πλαστικά). Τα χρήματα από τους δίσκους, τις τριμηνίες, τις δωρεές σε χρήμα και σε τρόφιμα από πιστούς, από κοινοτικές ευρωπαϊκές χορηγίες κ.ά. πού πάνε; Μόνο ο Θεός και ο δεσπότης ίσως γνωρίζουν;

3) Την Κυριακή 1η Απριλίου **των Βαΐων** οι ναοί γεμάτοι από κόσμο, είναι κατάλληλη ημέρα για ΔΙΣΚΟ υπέρ του Ταμείου "Λογίας Φιλαδελφείας και Αλληλεγγύης". Και για να έχει μεγάλη επιτυχία η μητρόπολη προτρέπει "**τον ευλαβή Ιερόν Κλήρον...**", πώς να τον κάνουν. «**Επισημαίνουμεν υμίν προς καλυτέραν απόδοσιν ο Δίσκος... Παρακαλούμεν όπως αναγνωστή ευκρινώς κατά την ώραν του "Κοινωνικού"**». Και συνεχίζει: «**Παρακαλούμεν όπως καταθέσητε μετά του προϊόντος του δίσκου... την Μεγάλην Δευτέραν 2 Απριλίου** (την επομένη δηλαδή!)».

4) Την Μεγάλην Πέμπτην 5η Απριλίου, να περιάχθωσι δίσκος "**υπέρ του Παναγίου Τάφου**" τα δε χρήματα να καταθέσητε – γράφει η μητρόπολης – **εντός τριών ημερών** δηλαδή την Κυριακή του Πάσχα στην Γραμματείαν της Ι. Μητροπόλεως.

Θεέ μου! Τι Ιεροσυλία! Την Μεγάλη Πέμπτη της Σταύρωσής σου που με αργύρια έγινε η προδοσία σου, την ίδια ημέρα και ώρα να συγκεντρώνονται αργύρια για να τα εναποθέσουν... στον Πανάγιο Τάφο σου!!!

5) Είχαμε όλοι αυτή τη περίοδο συγκέντρωση χρημάτων και τροφίμων για **"να δώσουμε λίγη χαρά στους πονεμένους και στερημένους αδελφούς μας"** αξιέπαινη προσπάθεια.

Και δεν έφθαναν όλα αυτά. ΕΙΧΑΜΕ!

6) Την Παρασκευή του Λαζάρου (30 Απριλίου) ήρθε στους ναούς μητροπολιτικός φάκελος. Οι Ιερείς μετά από έναν τέτοιο τσουνάμι που είχαν όλο τον μήνα, είπαν, άντε ο δεσπότης μας θα μας έστειλε κάποια πασχαλιάτικη ευχετήρια κάρτα! Αμ, έλα και να δεις, αντί ευχές τους είχε μέσα – χωρίς καν ενημερωτικό σημείωμα – το νόμιμο "**χαράτσι**" της πρώτης τριμηνίας του νέου χρόνου, αυξημένου κατά περίπτωση από 5 έως 15 της εκατό από το περσινό.

Θεέ μου, τι θα κάνουμε πως θα τα φέρουμε βόλτα αναφωνούσαν, οι ταλαιπωρημένοι παπάδες!!!

Και σαν να μην έφθαναν όλα τα παραπάνω την Μεγάλη Πέμπτη κλήθηκαν οι ιερείς να παραλάβουν τον φάκελο με το πασχαλιάτικο δεσποτικό μήνυμα που θα διάβαζαν την ώρα της Ανάστασης.

Ανοίγοντας το φάκελο να πάρουν το μήνυμα, μέσα είχε και εγκύκλιο για νέο δίσκο για τις μεγάλες "ανάγκες" του έχει το "Κρίκκειο" Ορφανοτροφείο.

Για το Θεό... είπαν. Αυτά τα δέκα κοριτσάκια, που και δέκα στόματα να είχε το καθένα, τα χρήματα που συγκεντρώνονται πάλι θα περίσσευαν!!!

Μετά όλα ταύτα, ο Θεός να λυπηθεί αυτή την έρμη ιερατική οικογένεια της καθ' ημάς Ιεράς Μητροπόλεως διότι έπεσαν επάνω της σαν τσακάλια... Ίσως κάτι... κάτι βλέπουν ότι έρχετε... **και κοιτούν ότι αρπάζουν!**

Ο ΑΒΒΑΣ Αθανάσιος... Ο ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ

Βγήκε πάλι ο Αββάς «**περιάγων τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... ΤΑ ΝΟΣΗΜΕΤΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ ΣΙΩΠΗΣ**».

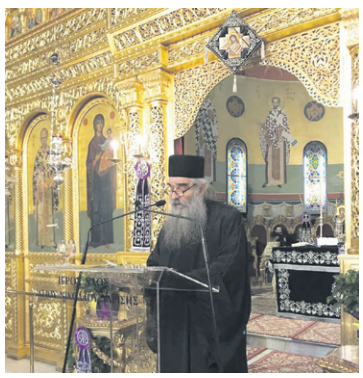

Περιφέρεται ο αγιομετεωρίτης με το "**αντιοικουμενιστικό κύρος του**" σε στέκια και ιερομητροπολιτικές συνάξεις με οικουμενιστικό κύρος, διδάσκοντας (καλύτερα διαβάζοντας) τον λαό την "**εύλογη σιωπή**", για να λυθούν τα μεγάλα προβλήματα που είναι η αιτία της πνευματικής μας συμμορφώσεως.

Τι ωραία που τα λέει (τα διαβάζει) στους άλλους ενώ ο ίδιος για άλλα μεριμνά και τυρβάζει.

Νιώθουμε επιτακτικό χρέος να σας μιλήσουμε ανοιχτά και να σας ρωτήσουμε;

Άγιε Μετεωρίτα, ο μυστικός έλεγχος δεν σας ταράζει τον ύπνο όταν με την υπογραφή σας στο 50σελιδο υπόμνημά σας, δικάσατε και καταδικάσατε μια μοναστική αδελφότητα 25 συνασκητών σας, με χιλιάδες πνευματικοπαίδια που έβρισκαν καταφύγιο και παρηγοριά στην σκέπη του Μοναστηριού και στο επιτραχήλιο του Γέροντος Σπυρίδα Λογοθέτη!!!

Πού πήγαν εκείνες οι μεγάλες αντιοικουμενιστικές κουβέντες. «**Αισθανόμαστε να μας επιτάσσει να μην σιωπήσουμε, αλλά να καταθέσουμε ενώπιον της Εκκλησίας την καλογερική δογματική με έμπονη αγάπη προς την Αγίαν μας Εκκλησία και την αλήθεια της ορθοδόξου πίστεώς μας;**».

Θυμάστε τότε που πρωτοστατούσαμε στον αντιοικουμενιστικό αγώνα, πείθοντας χιλιάδες ανθρώπους να υπογράψουν διαμαρτυρίες προς οικουμενίζοντας Αρχιερείς και Πατριάρχες; Τί σας έκανε κι αλλάξατε και γυρίσατε την πλάτη προδίδοντας εκείνους που τους βάλατε να υπογράψουν- διαλύοντας με ψέματα – θερμά αντιοικουμενιστικά κείμενα, ενώ τώρα τους συμβουλεύετε να **"μην κρίνουν για να μη κριθούν"**;

Η αστάθεια είναι του χαρακτήρα σας; Ως πότε θα παίζετε σε διπλό ταμπλό; Θα θυμάστε που άλλα έλεγες στο δεσπότη Θεολόγο και όταν ήλθε ο μοιχεπιβάτης Ιγνάτιος στη Λάρισα τον έκανες "**Κανονικό**" και ανέλαβες μάλιστα να τον στηρίξεις ηθικά πείθοντάς τον με τις συχνές σου επισκέψεις ότι η **"αμαρτία είναι αρετή"**;

Αλήθεια άγιε Μετεωρίτα, μπορείς και κοιμάσαι ήσυχος;

Λαμπαδάριος

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Για τους φίλους και αναγνώστες της εφημερίδος, από την Ελλάδα και εξωτερικό, που μας ρωτούν για το δωδεκαετές μνημόσυνο του μακαριστού γέροντος π. Αθανασίου Μυτιληναίου τους γνωρίζουμε ότι: Όπως ανακοινώθηκε από το μοναστήρι, το μνημόσυνο θα γίνει την Κυριακή 20 Μαΐου 2018 «Κυριακή των Αγίων Τριακοσίων δέκα οκτώ (318) Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου» εις την Ιερά 'Κομνήνειο' μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και Αγίου Δημητρίου Στομίου- μετά τη θεία λειτουργία- όπου είναι ο τάφος και το σκήνωμά του.

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

(παραμονή και ανήμερα του Αχ. Αχιλλείου)

Οι αγωνιζόμενοι χριστιανοί της Λάρισας και της επαρχίας να είμαστε παρόντες στον Αγιο Αχίλλειο, τόσο στις 14 Μαΐου 2018 ημέρα Δευτέρα και ώρα 6.00 το απόγευμα στον ΕΣΠΕΡΙΝΟ, όσο και την επόμενη μέρα Τρίτη 15 Μαΐου 2018, στις 7.00 το πρωί στον ΟΡΘΡΟ και Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, να τιμήσουμε την ιερή μνήμη του πολιούχου μας Αγίου Ιεράρχου που λάμπρυνε και δόξασε με την θεοφιλή πολιτεία του την πόλη της Λάρισας.Μη λείψει κανένας από το προσκλητήριο αυτό του αγώνα. Είναι το τελευταίο έτος της δοκιμασίας και μας ζητάει να πρευρεθούμε σιωπηλά αλλά δυναμικά στέλνοντας ένα ΜΗΝΥΜΑ προς όλους, ότι η Λάρισα ζητάει επίσκοπό αφιλοχρήματο, όσιο, αγωνιστή... αντάξιο του αγίου Αχιλλείου, Βησσαρίωνος, Θεολόγου...